

ÎN MREJELE DRAGOSTEI
DIANE PERSHING

CAPITOLUL 1

-La naiba!

Chiar dacă reacția ei la durerea pricinuită de agrafa de birou ce îi înțepase degetul fusese spusă încet, Hollis Blake se uită dincolo de teșghea, să se asigure că nu o auzise nimeni. Apoi se uită în jos să vadă dacă nu cumva își pătase bluza. Țesăturile acestea vechi nu aveau nimic sintetic în ele care să facă mai simplă curățarea lor, dar totul era în regulă. Bluza apretată, cu marginea ei de dantelă, era încă albă ca laptele. Costumul era dificil de întreținut și, în mod sigur, nu era cea mai potrivită îmbrăcăminte de purtat toată ziua, dar așa stabilise mami. Hollis își duse degetul la gură și și-l supse, încercând să-și potolească

durerea.

-Ia te uită la rochița asta drăguță, Madge. Remarca, făcută pe un ton nazal, aparținea unei femei cu păr roșcat, de vârstă mijlocie, care purta un tricou pe care scria „*fă-mi-o pur și simplu*”. Hollis, ale cărei urechi nu erau încă obișnuite cu accentele americane, zâmbi strâmb atât din cauza glasului femeii, cât și din cauza ciudățeniei cu care era îmbrăcată. Mami precis că nu ar fi aprobat așa ceva, se gândi ea. Roșcata ținea în mână o rochiță de un alb delicat, pentru botez, care era expusă pe o masă rotundă împreună cu alte lucruri pentru copii-oglinjoare de argint, piepteni mici și seturi de perii, rame de porțelan pentru fotografii și botoșei împlețiți de mână. Prietena ei, Madge, care era îmbrăcată într-un sweater portocaliu, strălucitor, și cu o cămașă asortată, din șifon, privi în jur și spuse pe un ton plictisit și monoton:

-Da, e drăguță. Niciuna din cele două femei nu îi era cunoscută. După șase luni de activitate în magazin, Hollis îi știa destul de bine pe clienții obișnuiți. Dar, ca majoritatea clienților, păreau destul de înstărite.

Brentwood, parte a megalopolisului în extindere al Los Angelesului, oferea o astfel de vecinătate. Iar amplasarea magazinului în Plaja Centrală, la colțul Străzii 26 cu San Vicente, prindea întreaga circulație feminină nu pentru că marfa era atât de atrăgătoare, ci pentru că trebuia să treci prin el pentru a ajunge la salonul de manichiură de la etaj. Clientela putea să arunce o privire mărfa în drum spre acesta. Mai târziu se puteau așeza la barul din lemn de pin de la parter ca să servească cafea și biscuiți. La ieșire, deseori își alegeau unul sau două cadouri.

Da, se gândi Hollis, când mami și Bella veniseră cu ideea celor două magazine-Annabella, de la etaj, și Annabella Deux, la parter-în urmă cu atâția ani-avuseseră o idee extraordinară. Clopoței vechi, de sanie, dădură un clinchet și Hollis se uită în jur să vadă cine intra pe ușa masivă din stejar sculptat. Nou-sositul era un bărbat, ceva rar în această enclavă a feminității, dar nu chiar nemaipomenit. Și era chiar un bărbat destul de interesant.

Era înalt, dar pe atunci toată lumea i se părea înaltă. Hollis ura faptul că nu măsura decât cel mult un metru și jumătate, iar acest bărbat avea cel puțin patruzeci de centimetri în plus față de ea. Ducea cu el un plic de hârtie și dădea impresia că se grăbește; aveai senzația că abia își stăpânește nerăbdarea. Era abia trecut de treizeci de ani și avea un ten bronzat. Moștenire mediteraneeană, presupuse Hollis, italiană, sau grecească. Era îmbrăcat într-un costum care-i venea destul de bine, deși era foarte suplu. Părul negru și des îi era puțin lung, atingând gulerul cămășii sale albe ca neaua. Îndreptându-se către scară, privi la ea peste umăr și zâmbi absent. Apoi se opri, se încruntă și zise:

-Tu ești Anna,așa-i?

Ea clătină din cap în semn că nu,iar el se înclină ușor,se întoarce și își continuă drumul în sus,pe scări.Ea rămase cu privirea ațintită într-acolo multă vreme după ce el dispăruse.

-Drăguț,hm? zise cea îmbrăcată în portocaliu,Madge,cum o numise prietena ei.

-Foarte drăguț,zise cealaltă femeie.Îl cunoști? Hollis se întoarce la cutia pe care o despacheta,trăgând fără rușine cu urechea la conversația celor două femei.

-Soția lui,Carla,e sus la etaj,spuse Madge.Ea se ocupă de contractele soțului meu.

-Cum îl cheamă? întrebă roșcata.

-Tony Stellini.

-Bărbatul acela este soțul Carlei? Hollis nu voise să spună asta cu voce tare,dar o făcuse.Cele două femei se uitară la ea,ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama de prezența ei acolo.

-De fapt,cred că s-ar putea să fie chiar fostul ei soț,zise Madge.E mascul bine,nu?

Hollis nu ar fi spus chiar un lucru ca ăsta,așa că dădu din umeri și ridică ușor capacul cutiei,cu atenție ca să nu se rănească din nou.Păstrând un ton neutru,zise:

-Se poate spune și așa,presupun.Vă pot arăta ceva deosebit astăzi?

-Doar ne uităm,mulțumesc,zise doamna cu tricoul,înainte să se întoarcă iarăși spre Madge.Cu ce se ocupă acest Tony Stellini?

-E avocat.

-La ce firmă?

Hollis continuă să asculte cu mai multă aviditate decât ar fi fost recomandat, poate,murmurele șuierătoare pe care le scoteau cele două femei în timp ce-și făceau turul prin magazin,luând în mână diverse lucruri și apoi punându-le la loc.

-Lucrează pentru stat, cred,răspuse Madge.Avocat public sau procuror districtual-ceva din astea două.

-Zău? Ce ciudat,zise dezamăgită prietena lui Madge.Nu câștigă prea mulți bani așa.

-Are banii familiei,sunt destul de sigură de asta.Mintea lui Hollis continuă să înregistreze conversația.În timp ce ea despacheta figurinele din porțelan pe care le comandase în Franța,verifică cu grijă fiecare piesă să nu aibă crăpături.Erau adorabile: păstorite,balerine și copilași sculptați.Privind în jur,hotărî că ar sta bine în colțul cel mai îndepărtat,lângă cutiuțele de porțelan pentru pilule.

Doamna Wormser spusese că ar putea să treacă în ziua aceea pentru cea verde cu auriu, ar face bine să i-o pună deoparte. Intrând în spatele tejghelei, se opri la leagănul unui copil și îndreptă un urs vechi de pluș care căzuse pe o parte.

Tony Stellini. Rosti numele încet, plătându-i felul în care suna. Aspru, italianesc, romantic. Romantic?

Obrajii i se îmbujorară când își dădu seama pe unde îi zburau gândurile. *Ține-ți imaginația în frâu, iubito*, își spuse ea în sine, vârându-și degetul între gulerul de dantelă al bluzei și gât, încercând să-i mai slăbească strânsoarea. Bluza o strângea mult prea tare în ziua aceea. Mami trebuie să fi avut gâtul mult mai subțire decât ea. Ciudat, întotdeauna crezuse că aveau, practic, aceeași construcție.

-Aș putea să vă trezesc, doamnelor, interesul pentru niște, cafea sau cappuccino? întrebă ea, luând cutiuța pentru pilule și îndreptându-se către barul amplasat de-a lungul unui întreg perete al magazinului.

Cea cu tricoul zâmbi, chipul ei ursuz părând deodată mai tânăr cu zece ani.

-Nu, mulțumim. Dar îmi place teribil accentul tău. Englezesc, nu? E veritabil? Hollis zâmbi.

-Mi-e teamă că da. Fusese deseori întrebată același lucru. La început fusese surprinsă, dar se obișnuise în cele din urmă. De altfel, Brentwood era o parte integrantă a Los Angelesului și aici industria de bază era spectacolul. Aici, fiecare a doua persoană întâlnită pe stradă era actor. Aceste doamne erau probabil obișnuite cu pretensele spectacole de televiziune sau cu stelele de cinema care își repetau rolurile în timp ce își parcau mașina sau dădeau o comandă la restaurant.

-Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții în Anglia, explică Hollis.

Cu excepția vacanțelor școlare, mama ei insistase ca ea să stea acolo, la internat.

„Prea multă libertate în State, spusese mami. Prea multe tentații.”

-Păi, e foarte drăguț felul în care vorbești, zise Madge. Îmi place și costumul. Și părul, e al tău în întregime? Hollis își aranja câteva șuvițe.

-Recunosc, așa e.

-Când stai să-te gândești că într-o vreme eram obligate să ne îmbrăcăm așa. Îmi place foarte mult magazinul tău. Îmi voi aminti de el de Crăciun.

Întorcându-se către prietena ei, spuse:

-Haide, să mergem până la Neiman. Au de vânzare niște ceasuri de aur.

Clopoțelii le anunțară plecarea, în urma celor două femei rămânând o urmă de parfum scump. Acesta intră în conflict, pentru moment, cu parfumul natural al magazinului, care emana din vase mari de sticlă, pline cu arome, așezate în toate colțurile încăperii. Pentru moment, *Annabella Deux* se golise de clienți. Fusese o dimineață de miercuri destul de agitată, așa că Hollis privi în jur, mulțumită de

liniștea care se lăsase. *Gustul lui mami era prezent peste tot*, se gândi ea. Pe rafturile încărcate de cărți și pe mesele acoperite cu macrameuri se aflau expuse pânzeturi albe, apretate, și șervete de pânză ornamentale vechi, cărți ilustrate cu Winnie Năzdrăvanul și felicitări pentru diverse ocazii, pături țesute la războiul manual, dantelă irlandeză, rame argintate, cu ornamente în formă de arcuri și flori, picturi cu diverse plante și multe altele. Îi lua o oră în fiecare zi să le scuture pe toate de praf, dar merita efortul.

Tocmai punea în funcțiune expresul de făcut cafea, fiindcă simțea o mare nevoie să bea o ceașcă de cafea, când auzi pe scări niște pași repezi, cu siguranță bărbătești. Simți din nou că îi ard obrajii și se strădui să nu privească în jur.

-Scuzați-mă. Ea își ținu ceașca sub dozator.

-Da? răspunse ea, concentrându-se asupra operațiunii ce devenise brusc deosebit de dificilă.

-O să aștept. Așa și făcu, până ce ea termină și se întoarse să-l privească. Fu întâmpinată de niște ochi atât de căprui, încât păreau aproape negri sub sprâncenele groase și arcuite care dădeau chipului său un aspect melancolic.

Nasul îi era proeminent și acvilin, iar tenul avea o nuanță ușor întunecată. Pur și simplu năucitor, așa era, se gândi ea, rugându-se în sinea ei ca obrajii să nu-i trădeze emoția. El se aplecă spre ea, rezemându-se cu coatele de tejiștea barului.

-Îmi pare rău, rosti gura lui cu niște buze minunate arcuite.

-Pentru ce?

-Nu am știut că Anna a murit. Glasul lui era bine modulat, plin. Condoleanțele mele. Ochii lui Hollis se umplură brusc de lacrimi, făcând-o să se agite stânjenită. În clipele de singurătate își permisesese să plângă moartea mamei sale, dar rareori lăsase pe altcineva să-i vadă durerea. Acum, acest străin spusese doar două vorbe și o transformase într-o adevărată cișmea.

-Mulțumesc, reuși ea să spună, cu buza de jos tremurându-i.

Vru să se întoarcă, dar simți mâna lui peste a ei.

-E în regulă, spuse el cu blândețe. Atingerea lui era extrem de liniștitoare, iar ea rămase așa pentru o clipă, pe jumătate întoarsă, încercând să-și biruie tristețea. El era tăcut, părând să respecte nevoia ei de liniște, dar oferindu-i în același timp și consolare prin contactul fierbinte al mâinilor. În cele din urmă, după ce se reculese, îl privi din nou, încercând să pară mai veselă.

-Nu știu ce m-a apucat, zise ea în șoaptă. Îți mulțumesc.

Tony îi privi chipul și se simți cuprins de un fior. Mică și delicată, cu ochi imenși, migdalați, nici verzi, dar nici chiar aurii, încă strălucind de umezeala lacrimilor, arăta întocmai ca o fotografie dintr-un album vechi, trezită la viață.

Părul ei castaniu și des era adunat într-un fel de coc înalt, care se ridica în spirale mari, lăsându-i fața încadrată de câteva șuvițe ondulate. În rest era îmbrăcată tot după moda de acum o sută de ani: cu o bluză cu guler înalt, de dantelă, al cărei șir de năsturași sedefii urca până aproape de bărbie. Cu toate că partea de jos a trupului îi era ascunsă de tejghea, el știa că trebuia să fi purtat o fustă lungă, din crinolină adevărată, așa cum avusese și mama ei înainte.

-E prea dureros să vorbești despre asta? întrebă el.

-Nu, totul e în regulă, zău. Au trecut șase luni. Accentul ei englezesc suna limpede ca un clopoței

-Îmi dau seama ce simți. Nici eu nu mi-am revenit multă vreme după moartea tatălui meu. Din ce cauză a murit Anna?

-Cancer. Slavă Domnului, nu s-a chinuit prea mult. El încuviință din cap.

-Și cu tata a fost la fel. Își privi o clipă mâinile, apoi se uită din nou spre ea, zâmbind pentru prima oară. Semeni foarte bine cu ea.

-Mi s-a mai spus.

-De-asta am crezut...vreau să spun, când am intrat...

-Știu. Zâmbi și ea, politicoș și puțin forțat, dar era totuși un zâmbet. Îți pot oferi o ceașcă de cafea? El își privi ceasul. Nu avea deloc timp.

-Nu pot. Trebuie să...Ce naiba, Stellini, își spuse el oprindu-se. Fă-ți timp.

-Bine. Dă-mi un cappuccino. Urcându-se pe un scaun de bar din fier forjat, deschise capacul unui borcan mare de lângă el și băgă mâna înăuntru după un fursec cu ciocolată. Pune la socoteală și o chestie dintr-asta.

-Bine. O privi cum assemblează ingredientele și cum pornește mașina. În timp ce ea își făcea de lucru cu ceștile, lingurițele și șervețelele, el spuse:

-Eu sunt Tony Stellini.

-Hollis Blake.

-Hollis. Un nume grozav.

-Mulțumesc. Privind peste umăr, îl gratulă cu un mic zâmbet. De multe ori mi-am dorit un nume obișnuit, cum ar fi Jane sau Ellen, sau chiar Eliza. Dar acum a început chiar să-mi placă. Uruitul mașinii încetă și ea îi servi lui Tony o ceașcă de cappuccino, aducând una și pentru ea. Ai cunoscut-o bine pe mama mea?

-Nu prea. Carla, adică fosta mea soție...o cunoști? Ea încuviință.

-Da. Este una dintre clientele mele preferate.

-Ei bine,ea vine aici de ani de zile,în fiecare joi dimineată,cu precizie matematică.La început,când ne-am căsătorit,ea era încă studentă la drept și eu treceam pe aici ca să o aduc.Din când în când mai stăteam aici,ca acum,și vorbeam cu mama ta.El se opri câteva clipe.Desigur,nu am mai trecut în ultima vreme pe aici.

-De ce?

-Carla și cu mine nu mai locuim împreună de vreo doi ani.Nu am mai avut niciun motiv să vin.

-Presupun că nu.

-Dar astăzi a trebuit să-i aduc niște documente,și știi cum se spune,dacă e joi,e zi de manichiură.De ce făcea atâtea eforturi ca să-i explice ei toate astea? Se întrebă Tony.Se simțea puțin penibil,ceea ce nu i se întâmplase niciodată.Își sorbi cafeaua,apreciindu-i aroma.

-Anna era mândră de magazin.

-Așa e,de fapt el însemna toată viața ei.

-Annabella și Annabella Deux.Bine alese nume.

-Anna era mama.Bella este...era...partenera ei.

-Bella,făcu el gânditor.Înaltă,brunetă,zâmbet superb?

-Ea este.E o femeie adorabilă,și acum presupun că e partenera mea.

-Annabella,repeta el,bucurându-se de plăcerea acestei mici bârfe în compania lui Hollis.Era o conversație relaxantă,liniștitoare.Este un nume cu prestanță.

Sugerează alt timp,mai blând,aș spune.

-Cred că asta era ideea.

-O idee foarte deșteaptă.Și amplasarea e bine aleasă,râse el.Brentwood-ul e plin de femei care vor să aibă prestanță.

-Sunt niște clientele minunate.

-Foarte diplomatic din partea ta.

-Dar nu încerc să fiu diplomată,zise ea cu ochii larg deschiși pentru a exprima mai bine onestitatea.Chiar așa este.Pe aici nu e așa cum am văzut eu în Beverly Hills.Mă refer la oamenii care intră în magazin.Sunt oameni adevărați.Oameni buni,nu sunt așa de...

Ei,ei,se gândi Tony.Reușise să obțină de la ea o reacție puternică.Îi plăcea asta,bănuind că era sfioasă de felul ei și dorind să o încurajeze.

-Eleganți? Propuse el zâmbind răutăcios.Snobi? Ostentativi?

Buzele ei schițară un zâmbet amuzat.

-Ceva de genul ăsta.Surâsul lui îi persista pe față până când își aminti să mai soarbă o înghițitură din cafeaua delicioasă.Urmărind-o cum își bea cafeaua,îi observă mișcările delicate,grațioase.

-Anna vorbea mult despre tine.Erai subiectul ei favorit de conversație.

Ea își plecă privirea,vădit nedumerită de acest comentariu.

Pleoapele cu gene lungi coborâra; în timp ce obrajii i se îmbujorara.

Un trandafir englezesc,se gândi el,cu un ten fără cusur și cu năsul un pic cărn.O camee perfectă.

-Nu-mi imaginez ce-ar fi putut să spună despre mine,zise Hollis.Vreau să spun, nu cred că am făcut ceva în mod deosebit.

-Nu încă.Ea își înălță capul,iar privirea scurtă,plină de recunoștință,pe care i-o dăruia avea toate atributele unui dar.

-Nu încă,fu ea de acord.Îl privi în ochi preț de o clipă,apoi spuse încet:

-Ești un bărbat drăguț,nu-i așa? Nu era o întrebare.

El ridică din umeri,simțindu-se măgulit de faptul că ea îl numise „drăguț”.Nu era adjectivul care i se atribuia de obicei.

-Mai vrei puțin? Zise ea,arătând spre ceașca lui.

-Încă una.Nu-și mai putea lua ochii de la ea.Atât de mult păr pe un cap așa de micuț.Se întrebă dacă nu cumva coafura aceea nu atârna cam greu uneori, susținută de gâtul acela atât de subțire.Ea se întoarse cu ceașca lui de cappuccino.

-E uimitor cât de bine îți stă în costumul ăsta,zise el.

Ea îi puse în față cafeaua și un șervețel curat.

-Într-adevăr? întrebă ea,încruntând puțin din sprâncene.

-Pe cuvânt.Și ești mult diferită de Los Angeles.De Los Angeles-ul acesta în orice caz.Arăți ca o persoană ieșită dintr-un roman despre călătoriile în timp.

Încă încruntată,ea se juca absentă cu perla unuia din cerceii ei.

-Te-am supărat? întrebă el.Ea clătină din cap.

-Cred că orice femeie ar arăta demodată în hainele astea.Și,ca să fiu sinceră,nu țin în mod deosebit la ele.Abia aștept să mă dezbrac la sfârșitul zilei.Se opri puțin,privind în jos,spre tejghea.Ca să intru în alte haine,vreau să zic,rosti ea cu un aer jenat.O,Doamne!

Uluitor! Chiar se simțea jenată de acea remarcă inofensivă legată de faptul că se dezbrăca a sfârșitul zilei.Unde trăise oare? Se întrebă el.Într-o mânăstire?

Ea își trecu degetul pe marginea ceștii.

-Te rog,nu sunt obișnuită să fiu principalul subiect de conversație.Nu am putea vorbi despre tine? El izbucni în râs.

-Niciodată să nu-i ceri unui bărbat să vorbească despre el însuși. Nu o să mai tacă o clipă din gură. Mai ales dacă este avocat. Mai ales, adăugă el, dacă e procuror.

-Asta ești tu?

-Da. Lucrez în biroul Procurorului Districtual. Iar nouă, avocaților de proces, grozav ne mai place să vorbim. Știi ce se spune despre noi? Că mergem la frigider, îl deschidem, se aprinde lumina și suntem în stare să-l ținem deschis douăzeci de minute. Râsul ei era ca sunetul unui clopoțel delicat, făcându-l să zâmbescă. Veselia de pe fața ei îl îmboldea s-o mângâie pe obraz; își dorea să-i simtă frăgezimea sub palmă.

Încetează, Stellini, se admonestă el. Practic un copil. Oare?

-Câți ani ai? Ea se uită la el alarmată.

-Poftim? El zâmbi vinovat și zise:

-Nu e frumos să întrebi o doamnă ce vârstă are, știu, numai că eu ți-aș da cam optsprezece ani. Sunt prea departe?

-Puțin. Împlinesc douăzeci și patru săptămâna viitoare. O adevărată fată bătrână.

-Vorbești serios? m-ai fi păcălit foarte ușor.

Era doar cu opt ani mai mică decât el. Iar remarca despre „fata bătrână” însemna că era liberă. Doar dacă nu se întâlnea deja cu cineva.

Când deschise gura s-o întrebe, își dădu seama că deja o copleșise cu destule întrebări personale pentru o singură întâlnire. O să păstreze întrebarea asta pentru altă dată. Aruncând din nou o privire ceasului de la mână, exclamă:

-Hopa! Trebuie să plec. Deși o fac cu părere de rău. Mi-a făcut plăcere vizita la tine.

-Și mie. El sorbi la repezeală restul băuturii, apoi se dădu jos de pe scaun și căută niște bani în buzunar.

-Nu! zise ea. Totul a fost din partea casei.

-Prostii, zise el, scoțând o bancnotă, dar fu oprit de fermitatea tonului ei.

-Te rog, nu.

-Dar nu e corect. Ar trebui să plătesc pentru ce am consumat.

-E magazinul meu; nu-i așa? zise ea, înclinându-și capul într-o parte. Iar eu îți spun să pui banii la loc.

-Da, doamnă! Se înclină el și o văzu că râde. Ea luă ceașca și se îndreptă spre chichineta barului, aflată în spatele unor peretele.

-Aș vrea să mai trec pe aici, zise el deodată, îmi dai voie?

Ea se opri și se întoarse spre el, părând foarte surprinsă.

-Nimeni nu are nevoie de permisiune specială pentru a intra într-un magazin.

-Nu magazinul vreau eu să-l văd, ci pe tine.

-O!

-La urma urmei,îți datorez o ceașcă de cafea.Ea rămase neclintită preț de o clipă,ca și cum ar fi cântărit ceea ce i se spusese.Apoi încuviință și zâmbi din nou,cu chipul ei luminos.

-Ei bine,da.Mi-ar face și mie plăcere.El se simți absurd de binedispus de răspunsul ei.Înclinându-și repede capul,zise:

-La revedere...Hollis.Și,cu un clinchet de clopoței,dispăru.Hollis rămase pe loc,cu ceașca în mână și cu inima bătându-i puternic.Ce se întâmplase? se întrebă ea.Tony Stellini se întâmplase! Zdrobitor! Era atât de viu,atât de plin de energie! Și atât de interesant! Nu,mai mult decât atât.Era de-a dreptul sexy! Da,era cu certitudine sexy.

Oare fusese îngrozitor de impudică? Se gândi ea îngrijorată,trăgând perdeaua într-o parte.,,*A fost din partea casei*”,zisesse ea și „*Mi-ar face și mie plăcere*”, lăsându-l practic să-și dea seama că se simțea atrasă de el.Asta nu-i stătea deloc în fire.Oare ce ar fi spus mami?

*Mami nu e aici.Eu,da.*Fu surprinsă de glasul puternic,încrezător,care se auzi din lăuntrul ei.Și *mi-a plăcut mult să fiu împreună cu el.Chiar foarte mult!*

Hollis clătină ușor din cap.Îi plăcea sunetul acelei voci,o făcea să se simtă bine, chiar dacă era puțin cam neobișnuită.Derulând în minte conversația cu Tony, începu să îngâne o melodie în vreme ce spăla ceașca la chiuveta micuță din spatele draperiei.

-Hollis?

Carla era cea care o striga,pregătită pentru cafeaua și bârfa tradițională de joi.Hollis deveni din nou conștientă de valul brusc de căldură care îi urca în obraji.Astăzi își bătea propriul record la numărul de îmbujorări.

O,Doamne,tocmai își făcea visuri în legătură cu bărbatul acestei femei.Mă rog,fostul ei soț,dar tot.

-Vin imediat,strigă ea,ștergându-și mâinile pe un șervet.Își aranjă o șuviță rebelă de păr și ieși din spatele draperiei.Bună dimineața,Carla.Ca de obicei?

-De ce ar fi diferită ziua de astăzi? Zâmbi cealaltă femeie,întinzând pe teigheaua barului niște hârtii cu aspect oficiat,având grijă să nu-și strice oja de pe unghii. Erau date cu un lac roz și încadrate cu alb.Carla nu se dădea în vânt după moda unghiilor ostentativ sângerii.

Era o femeie imposibil de ignorat,iar în ziua aceea,ca de obicei,era îmbrăcată cu foarte mult gust.În costumul ei de culoarea fildeșului,cu un colier de perle de cultură în jurul gâtului,Carla,un excelent avocat public,radia împrejurul ei încredere în forțele proprii.Putea fi modelul ideal pentru „*Portretul femeii de*

succes”, se gândi Hollis, apoi se muștră singură pentru valul subit de invidie care o copleșise.

-Dorești ceva alături de cafea?

-Unul dintre fursecurile astea, cred. Hollis luă capacul de cristal de pe o tavă cu prăjiturele, lăsând un moment aroma produselor de patiserie să plutească prin încăperea și puse fursecul pe o farfurie.

Carla mușcă puțin din el și mestecă încet, cu plăcere. După ce se șterse la gură cu șervețelul, spuse:

-Ei, ce zici?

-La ce te referi?

-La Tony. E prima oară când vă întâlniți.

-De unde știi?

-A urcat scările ca o furtună și a insistat să-i spun imediat cine ești. Ei bine?

-Ei bine, ce?

Ce trebuia să spună? Hollis își făcu de lucru cu un șervet, ștergând câteva firimituri de pe tejghea, încercând să evite zâmbetul șiret al Carlei.

-Arată foarte bine, nu-i așa? Se întoarse și întâlni privirea amuzată a Carlei.

-Știi bine că așa este. Carla mai luă o mușcătură din fursec, apoi se uită la dosarul pe care îl avea în față.

-E procuror-șef la Tribunalul Van Nuys, știi?

-Carla, dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș spune că încerci să mi-l vinzi.

Hollis era uluită că lăsase să-i scape acest comentariu dincolo de obișnuita ei rezervă tipic englezească, dar zâmbetul ștrengăresc al Carlei era un răspuns suficient.

-Te interesează? întrebă Carla.

Întrebarea rămase suspendată în aer. Clopoței răsunară chiar atunci și un client intră în magazin. În același timp coborâră și două doamne de la salonul de deasupra, discutând cu aprindere. La Annabella existau asemenea fluxuri din oră în oră, și acum era vremea întâlnirilor de la ora zece. În curând, Hollis fu atât de ocupată cu clienții, încât nu mai avu timp decât să facă un semn cu mâna la plecarea Carlei. Peste câteva minute, când lucrurile se mai liniștiră, Hollis se gândi că și-ar fi dorit să știe mai multe despre divorțul celor doi. Se părea că e de dată recentă și, conform sfaturilor date de doamnele de la etaj, nu era bine să intri într-o relație cu un bărbat proaspăt eliberat din căsnicie. Să nu fii niciodată prima, spuneau ele. Prima constituie întotdeauna relația de tranziție. Femeia îi oferea bărbatului sex și un umăr pe care să plângă. Dacă e posibil, așteaptă să fii cea de-a doua femeie sau chiar cea de-a treia.

Dar cum era posibil să programezi un lucru ca ăsta? Oare te duceai pur și simplu la un bărbat și îi spuneai: „*Mă scuzați, dar cu câte femei ați mai fost de când ați divorțat?*” Destul de neplăcut. Și te pune și în încurcătură. De fapt, toată povestea asta cu relația dintre un bărbat și o femeie, mai ales în stilul din Los Angeles, era destul de încurcată. Poate că mami avusese dreptate atunci când o încurajase să se țină la distanță de așa ceva.

Hollis suspină. Privindu-și mâinile își observă unghiile tăiate scurt, curate, dar fără strălucire. Nimic nu era strălucitor la ea, de fapt. De ce ar trebui Tony Stellini să se simtă atras în vreun fel de că? Uită-te la femeia cu care a fost căsătorit. O femeie realizată, inteligentă, independentă, modernă. Dacă l-a atras una cum e Carla, de ce ar mai zăbovi să se uite de două ori la una cum e ea, Hollis?

Oftând iarăși, aruncă din nou o privire prin magazinul mic, dar cochet, care era acum al ei. Într-adevăr, părea ceva scos din cartea de istorie. La fel cum era și ea.

Și ce avea de gând să facă în cazul ăsta? Se provocă ea singură. Deocamdată, nu prea multe. Dar în ultimele câteva săptămâni, când durerea cumplită provocată de moartea mamei ei se mai domolise, Hollis simțise că era în pragul unei mari schimbări. Nu era prea sigură în ce consta schimbarea asta, dar știa că se petrecea. Și întâmpina cu bucurie schimbarea, chiar dacă se și temea de ea. Un nou început. O străbătu un fior de nerăbdare. Tony Stellini și Hollis Blake.

Cum suna? Lăsa gândul să plutească nesigur o clipă înainte de a-i da drumul să se zdrobească. Fii serioasă, își spuse ea folosind una dintre expresiile ei favorite auzite la televiziunea americană. Tony Stellini și Hollis Blake?

Nu se potrivea deloc.

CAPITOLUL 2

-Hei, Stellini, ce s-a întâmplat cu dosarul Questo?

-Bună dimineața și ție, Ron, zise Tony peste umăr în timp ce se îndrepta cu pași mari prin holul îngust către biroul său. L-am amânat. Din pragul ușii, o voce de femeie zise:

-Puștiul acuzat de spargerea de la Clover a reușit să scape. E la prima abatere.

-Dar probabil că nu și la ultima. Mavis! Strigă Tony către secretara lui care tocmai dispărea după colț. Înfațișarea preliminară în procesul cu profanarea bisericii e programată mâine. Sună-l pe sergentul Kinney din partea mea, bine? Am nevoie de câteva date de la el.

-Da, maestre, răspunse Mavis. Ca de obicei?

-Nu, am băut deja două cești de cafea în dimineața asta.

Intră în biroul lui-un fel de cutie de chibrituri indescriptibilă, amenajată în stil guvernamental și care, datorită celor cinci ani de vechime pe care îi avea el ca procuror districtual adjunct, avea chiar și ușă-și se aruncă imediat asupra muntelui de dosare care îl aștepta acolo. Cam după o oră de muncă intensă, își ridică privirea din dosare și își masă ceafa încordată.

Îl durea capul. Căutând o aspirină în interiorul cavernos al sertarului de la mijlocul biroului, privirea îi căzu pe rama de argint pe care o aruncase acolo în urmă cu un an. O scoase și se uită la ea o vreme. Fusese un dar de nuntă și arăta straniu fără fotografie în ea. Era locul unde stătea de obicei fotografia Carlei. Era bucuros că vânduseră casa în cele din urmă. Cu semnătura pe care o obținuse de la ea în dimineața asta, afacerea era ca și încheiată.

Lăsă rama jos și își permise o clipă de relaxare în scaunul său cu spătar, lăsându-și gândurile să zboare. Poate că ar fi cazul să-și aranjeze totuși apartamentul din Santa Monica. De când se mutase acolo nu făcuse nimic. Cine avea timp pentru asta? Serviciul îi răpea nu numai cea mai mare parte a zilei, dar și-după spusele Carlei-inima și sufletul din el. Acesta fusese principalul măr al discordiei între ei pe toată durata căsniciei.

Frecându-se la ochi, se ridică și se duse la mica fereastră ce reprezenta unica lui legătură cu lumea exterioară. Privind mașinile prăfuite din parcarea clădirii, recunoscându în sinea lui că era mult prea implicat în ceea ce făcea, dar aceasta îi era firea. Desigur, asta îl făcea un candidat cam nesigur pentru însurătoare. Pe lângă toate astea, prin specificul slujbei, venea permanent în contact cu drojdia societății. Văzuse toate crimele care puteau fi imaginate. Îi venea destul de greu să mai creadă în basme care se terminau cu „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”.

Îi reveni în minte Hollis și conversația din acea dimineață. Părea într-adevăr un fragment dintr-un basm. Era o femeie atât de frumoasă și delicată, încât dădea impresia că s-ar sfărâma dacă ai atinge-o. Cu siguranță, și el se simțise altfel în prezența ei. De obicei era cam înfumurat, chiar guraliv și provocator, dacă e să spunem adevărul. Și asta făcea parte din profesia lui. Dar în dimineața aceea se trezise că vorbea mai blând, îi dăduse timp să răspundă fără s-o întrerupă ca să termine fraza în locul ei, așa cum făcea de obicei cu alți oameni.

Și numele ei era minunat. Hollis. Părea luat dintr-o poveste victoriană de Crăciun. De ce oare, se întrebă el, îi plăcuse de ea atât de mult? Ridică din umeri și își trecu degetele prin păr. De vină fusese momentul, probabil. Era, pur și simplu, una dintre acele dimineți în care se simțea mai singur decât de obicei. Vânzarea casei

era un pas destul de important și îl descumpănise puțin. Poate că ea nici nu era chiar atât de deosebită cum i se păruse.

-*Annabella Deux*, spuse Hollis, ținând receptorul lipit de ureche cu ajutorul umărului în timp ce termina de împachetat un mic cadou. Cu ce vă pot ajuta? Mai zise ea, prinzând un trandafir de catifea în panglica argintie.

O voce bărbătească, blândă, răspunse:

-Deja m-ai ajutat foarte mult.

De unde știa că este Tony, doar după câteva vorbe?

Dar știa, și bătaia violentă a inimii o lăsă aproape fără suflare.

-Poftim? Nu, nu asta voise să spună.

-Sunt Tony Stellini. Ești ocupată?

Luând receptorul în mână, zâmbi femeii care studia solnițele de sare și piper.

-Mă ocup imediat de dumneavoastră. Vorbind din nou în receptor, se strădui să respire normal.

-Scuză-mă, dar... Of, nu are nicio importanță.

-Nu am prins un moment prea prielnic, așa-i? Nu voiam decât să-ți spun „bună”.

Bună, Hollis.

-Bună, Tony. Mă bucur că m-ai sunat. Se auziră clopoțee și în magazin intrară trei femei gălăgioase, ale căror glasuri acoperiră răspunsul lui.

-Îmi pare rău, zise ea vorbind puțin mai tare. Ce-ai spus?

-Că mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu tine azi-dimineață. A fost odihnitor.

Liniștitor.

-Asta a fost de dimineață. Acum nici nu mai poate fi vorba de așa ceva.

-Da, aud și eu. Voiam să aranjez să ne întâlnim, dar cred că e mai bine să sun mai târziu. Se pare că ești complet absorbită. Ea lipi receptorul mai aproape de ureche.

-Cum sunt?

-Treci peste asta, zise el râzând. Când ar fi mai bine să te sun?

-Hmm... Pe la ora închiderii. Atunci nu mai e așa de mare aglomerație. Pe la ora șase:

-S-ar putea să fiu într-o ședință, dar voi încerca. Femeia, al cărei cadou îl împacheta, se uita la ea nerăbdătoare. Hollis șopti către ea un „*îmi pare rău*” și apoi zâmbi la receptor.

-Bine, abia aștept. Mulțumesc pentru telefon. Tony puse receptorul în furcă, uimit el însuși de sentimentul înălțător pe care îl avusese auzindu-i vocea și de dezamăgirea care cuprinsese pentru că nu putuse să discute mai mult.

Mai târziu, în aceeași zi, se găsea în fața unui ecran mare, asistând la interogatoriul unui tip slinos și înfuriat, care fusese prins în timp ce vindea

droguri unor puști în fața unei școli de stat. Tony îi lăsa un bilet ofițerului care se ocupa de caz,reamintindu-i că suspectul trebuie să semneze formularul prin care renunță la drepturile sale,astfel încât cazul să poată fi adus în fața tribunalului.

Tony își dorea enorm să închidă undeva gunoiul acela și să arunce cheia.Adulții puteau,cel puțin în teorie,să-și poarte singuri de grijă.Dar copiii nu aveau încă instrumentele necesare la îndemână.Ei erau cei inocenți,iar misiunea lui era să-i apere.Inocență! Chipul lui Hollis îi apărură din nou în minte pentru a zecea oară în ziua aceea.Voia să-i ceară o întâlnire,dar avea sentimentul că termenul „întâlnire” era prea modern pentru ea.Întors la birou,tocmai se găsea într-o discuție telefonică cu unul dintre investigatorii lui când se auzi o bătaie în ușă.

-Intră! Strigă el.În birou își făcu apariția o blondă într-un costum elegant.

-Eu să intru? Asta este treaba ta,drăguțule,spuse ea,ridicând dintr-o sprânceană.

Și trebuie să faci ceva eforturi ca să intri.Eu nu mă descurc de una singură.

El zâmbi.

-Bună,Connie.Vorbim imediat.

Încheind convorbirea,privi spre Connie.Ea era consilier pentru victime,o persoană care ajuta victimele să suporte mai ușor trauma procesului.Se întâlniseră de câteva ori,dar nu se întâmplase nimic deosebit.Poate că semănau prea mult.Și ea era la fel de egocentrică și de vorbăreață ca și el.

Și totuși era exact genul de femeie care îi plăcea: scilpitoare,ambitioasă și avântată.Cu o femeie ca asta știa întotdeauna pe ce picior dansează.Fără alintări dragăstoase.Fără promisiuni,în niciun caz promisiuni care să se lege de carieră.

Nu era loc pentru așa ceva.

Dar din când în când,ca astăzi de exemplu,simțea că lipsește ceva.O anumită blândețe,o anumită gingășie.O persoană ca Hollis.

Hollis privi telefonul,apoi afară pe fereastră.Copaci de culoarea coralului punctau fâșia de verdeață de pe mijlocul bulevardului San Vicente,oferind întotdeauna o priveliște demnă de admirat.Cu toate că era luna februarie și erau lipsiți de podoaba frunzelor lor cerate și de fructele strălucitor colorate,ramurile lor răsucite desenau tipare grațioase pe cerul nopții.Superb,se gândi Hollis transpusă,ca de obicei.Era un fel de efect de clar-obscur.Poate că o să-și ia blocul de desen mâine și va încerca să surprindă totul pe hârtie.

Se uită din nou la telefon, așa cum mai făcuse de câteva ori în ultima oră care trecuse,dorind să-l audă sunând.Era îmbrăcată în haine de stradă, cu o bluză bej de mătase,pantaloni largi și o jachetă scurtă de lână,gata de plecare.Nu încă.

Dacă el ar suna și ea nu ar fi acolo?

-Bună,englezoaico.

-Salut,americanco,zâmbi Hollis către buna ei prietenă,Kate,una din manichiuriste,care cobora tropăind pe scări.

-De ce mai ești încă aici? E ora șase și jumătate.Era o prostie să stea și să aștepte astfel telefonul unui bărbat,se gândi Hollis.Nu era doar o prostie,dar și ceva de-a dreptul patetic.Își luă geanta.

-Tocmai plecam.

-Ai vreun plan? Mama și Dee au de gând să stea împreună în fața televizorului și să ronțăie fulgi de porumb dietetici.Interesant,nu?

Ochii albaștri ai lui Kate sclipeau,în ciuda cutelor de oboseală din jurul lor.Avea o mulțime de responsabilități,Hollis știa asta,ea fiind unicul sprijin pentru mama și fiica ei.

-Dacă ești liberă,continuă Kate,ce-ar fi să vii și tu?

Nu pot să-ți promit o conversație interesantă,desigur.Asta e o noapte excelentă pentru stat în fața televizorului.Hollis zâmbi.

-Mulțumesc,Kate,dar e o expoziție în oraș la care aș vrea să merg.

-Bine.Dacă te răzgândești-zise ea privind în jur conspirativ-să știi că am chiar și ultimele episoade de săptămâna asta din Lumină călăuzitoare pe casetă.

-Vai,îmi stă inima de emoție.Kate râse.

-Noapte bună,Hollis.Ne vedem mâine.

În timp ce Kate ieșea în stradă,Hollis observă doi bărbați care întoarseră capetele după ea în semn de apreciere pentru părul ei blond,ochii ei albaștri și curbele ispititoare ale trupului ei.Oftă,invidiind-o pe Kate pentru felul ei natural de a fi,pentru senzualitatea ei naturală.Hollis știa că și ea avea curbe frumoase,dar nu se îmbrăca în așa fel să le pună în evidență.Se întrebă cum ar fi să se simtă puțin privită insistent-doar puțin,desigur-și își zise că ar fi distractiv.

Mai ales dacă privitorul ar fi Tony.

Râse de una singură,aruncă o ultimă privire prin magazin-ignorând intenționat telefonul-și deschise ușa.O întâmpină suflarea rece a serii.Plus o vedenie care părea scoasă din fanteziile care-i bântuiseră mintea întreaga zi.

La colțul străzii stătea un bărbat cu brațele încrucișate,rezemat de o mașină sport,ultimul model.Chipul îi era în întuneric,pomeții obrazilor fiindu-i doar puțin luminați de un felinar slab,dar Hollis îl recunoscuse imediat.

-Bună,zise Tony.Mergi în aceeași direcție cu mine?

Inima ei începu să galopeze nebunește când auzi glasul lui puțin răgușit.

Privindu-l de la distanță,hotărî că arăta chiar mai bine decât își amintea ea.Își ridică o mână spre păr,regretând că,după ce își scosese agrafele din pieptănătura ei de vânzătoare,își răsucise coama într-un coc.

Pentru o clipă se simți nefericită,fiindcă își dorise să arate trăsnet la prima întâlnire cu el.În visurile ei,era îmbrăcată cu ceva mult mai modern,care nu acoperea atât,cu ceva care să o arate mai femeie.

-Bună,Tony,zise ea rămânând în cadrul ușii,cu mâna încleștată pe ivăr.

-Sper că nu te-am supărat.Eram prin apropiere,zise el.Nu am mai apucat să te sun mai devreme.

-Nicio problemă,reuși ea să îngâne.

-Pot să te las undeva?

-Îmi pare rău.Am alte planuri.Nu avusese intenția să fie atât de directă.Vreau să zic...El o întrerupse cu un gest al mâinii.

-Știi că ar fi trebuit să sun mai întâi...

-Nu,e în regulă,se repezi ea.Pe cuvânt.Îmi pare bine că tu...că te văd.

El dădu din cap și spuse ca pentru sine:

-Bun.Ei nici nu-i venea să creadă cât de repede îi bătea inima.Faptul că îl vedea era atât de neașteptat și atât de minunat!Simțea că îi vine să izbucnească în râs.

Dar se întoarse și începu să moșmondească la ușă,reușind cu uimitor de multă greutate să potrivească cheile în cele două încuietori vechi.

Când termină,se întoarse spre el și zâmbi.

-Ei bine,îi zise ea și apoi se opri.Își simțea gâtul uscat.Se lăsă tăcerea,apoi începură să vorbească amândoi.

-Eu...zise Tony.

-Eu...zise Hollis.El izbucni în râs.

-Spune tu mai întâi.

-Nu,tu mai întâi.

-Te rog.

-Ei bine...zise ea,îndesându-și mâinile în buzunarele jachetei și inspirând profund ca să se calmeze.Nu sunt sigură că te-ar interesa.

-Ce anume? Ea înghiți în sec și spuse repede:

-E o expoziție la Pacific Design Center-mobilă și sculptură modernă din Italia.

Ce naiba o apucase? Se întrebă în sinea ei.Mă rog,acum era prea târziu.Acolo plecam acum.

-Și cu cine te duci?

-De una singură.El se îndepărtă grațios de lângă mașină și deschise portiera.

-Acum nu mai ești singură.

-Dar am mașina mea.E parcată în spatele magazinului.

-Te aduc eu s-o iei mai târziu.După cină.

-Cină?

-Mă gândesc că o să ni se facă foame uitându-ne la toată mobila de acolo.Mai ales că e vorba de mobilă italienească.Făcută de conașionali mei,știi.Voi avea nevoie de o infuzie de paste,sunt sigur.Ridică din sprâncene și zâmbi.E bine așa? Ea zâmbi cu zâmbetul ei cel mai frumos,pornit din inimă,și se îndreptă spre mașină.Intrând în ea,inima continuă să-i tresalte de o fericire adevărată pe care o sim ea după multă vreme.El o întrebase dacă era bine.Era mai mult decât bine.

Era grozav!

Tony scutură din cap,simțindu-se oarecum dezorientat,iată-l gonind pe străzile din Los Angeles cu Hollis alături.Cum se întâmplase?

Cum se făcea că,parcă numai cu câteva minute în urmă venea cu mașina de la slujbă,mormăind înjurături la adresa unui șofer egoist care făcuse stânga fără să semnalizeze,gata să producă un accident pe bulevardul Sunset.Tony fusese într-adevăr foarte prost dispus,gândindu-se tot timpul la un caz de violență sexuală ce îi fusese adus în ziua aceea-era vorba de un tată și de toate cele patru fiice-și întrebându-se cum de ajungeau unii oameni să fie așa niște animale.

Apoi,ca și cum ar fi căutat în minte un loc în care să scape de astfel de gânduri negre,un loc unde să se calmeze înainte să-i sară capacele de-a binelea,își amintise de Hollis așa cum o văzuse în dimineața aceea.

Hollis,în hainele ei demodate și cu părul pieptănat în sus,în picioare în micul ei magazin de bibelouri,ca un trandafir proaspăt înflorit într-o grădină englezească.În fața acestui tablou,fâlcile strânse începură să se destindă.Simțea cum sângele își domolește fierberea.

Așa că o luase pe bulevardul San Vicente,parcase mașina și așteptase.Acum ea era cu el,lângă el,purtând cu ea un miros subtil de flori de primăvară.Inhalându-i parfumul,se relaxă în cele din urmă și se lăsă pe deplin în voia momentului.

O vreme păstrară amândoi tăcerea,apoi el îi aruncă o privire.Ea păstra o anumită ținută,cu spatele drept și mâinile încrucișate în poală.Fără toată claiă de păr înălțată în vârful capului,părea chiar mai mică decât de dimineață.Își pieptănase părul pe spate,punând și mai mult în evidență obrajii frumoși și albi,și urechile delicate.Se întrebă cât de lung îi era oare părul în realitate.Destul de lung,bănuia.Până la talie? Își mai lăsau femeile părul să crească atât? Și oare cum ar arăta coama aceea bogată,castanie,răsfirată pe o pernă?

Hopa,își zise el.Chestia cu perna era foarte prematură.La urma urmei,abia se cunoscuseră azi-dimineață.

-Deci,când e ziua ta de naștere,mai exact? Întrebă el cât mai degajat cu putință pentru a-și abate gândurile din direcția periculoasă în care o apucaseră.

-Poftim?

-Spuneai că împlinești douăzeci și patru de ani săptămâna viitoare.Pe ce dată?

-Pe paisprezece.

-De Sfântul Valentin!

-Da.Nu e prea amuzant să împărți ziua de naștere cu o sărbătoare.

-Numai dacă ești îndrăgostit,bănuiesc.Atunci bucuria ar fi dublă.

-Probabil că da.*Un răspuns cât se poate de neutru,se gândi el.*

Cel puțin asta însemna că nu este îndrăgostită deocamdată.

Oare avusese un iubit? Se întrebă el.Bineînțeles că da.Nimeni nu ajunge la douăzeci și patru de ani neatins în ziua de azi.Ea se întoarse către el,iar luminile de pe stradă îi desenau pe față umbre schimbătoare în fuga lor.

-Ești sigur că vrei să faci asta? Să mergi la expoziție,vreau să spun.

-Voiam să te mai văd,zise el.Și pare să fie ceva interesant.Am tendința să mă îngrop în munca mea și să uit că mai există și o altă lume acolo,afară.

Ea îi zâmbi încântată.

-Ei,atunci e în regulă.

-Mergi des la astfel de evenimente?

-O,da,spuse ea cu chipul însuflețit dintr-o dată.Îmi place să văd ce pot face oamenii cu imaginația lor.Arta și tot ce este legat de ea mă interesează foarte mult.Toată viața mi-am dorit să fac și eu parte din ea.

-Din ce anume? Ea făcu un gest vag cu mâna.

-Din lumea artei,cred că așa i se spune.Își puse mâna înapoi în poală și râse, conștientă de ea însăși.Nu sunt suficient de neconvențională ca să mă dedic artei până la înfometare într-o mansardă,sau ceva asemănător.Dar îmi place arta.

-Ești artistă?

-Într-o foarte mică măsură.Pictez și desenez pentru propria mea plăcere.În Anglia am fost profesoară de artă.

-Glumești.

-Pari surprins.El ridică din umeri.

-Nu mi te imaginez în fața unei adunări,vorbind sau predând.

Ea dădu din cap aprobatoare.

-Pentru că nu sunt prea îndrăzneată,vrei să spui.Ai dreptate.Dar era vorba de copii,de copii mici,între cinci și opt ani.Își ridică privirea spre el,zâmbind.Cu ei nu sunt așa de timidă.Ca și cum mâna lui ar fi avut o voință a ei proprie,Tony se

întinse și o mângâie ușor pe obraz cu dosul degetelor.O singură dată.Pielea ei era fină și catifelată,așa cum se așteptase.

Ea fu surprinsă în mod vădit de acest gest intim,iar el îi susținu privirea ochilor măriți de uimire preț de o clipă.Ceva plăcut și cald se strecură între ei.

Apoi el puse mâna din nou pe volan și se concentra asupra drumului.

Hollis oftă cu satisfacție.Când se urcase în mașina lui Tony se simțise cuprinsă de un sentiment înălțător,plină de o stare de mulțumire care durase câteva minute.Tony voia să fie cu ea.O spusese chiar el; nu era doar imaginația ei.

Exista o anumită atracție între ei,și era reciprocă.După aceea,îndoielile o cuprinseseră din nou.Ce dorea el de la ea,de fapt? O simplă prietenie sau ceva mai mult? De ce nu putea și ea să se fi îmbrăcat altfel sau să fie mai înaltă?

Și despre ce să vorbească cu el?

Dar el o atinsese pe obraz, chiar dacă foarte puțin și atât de ușor.O privise cu ochii lui întunecați,senzuali, care îi trimiteau tot felul de mesaje la care nici nu își îngăduia măcar să se gândească.Avu deodată un presentiment foarte clar în legătură cu ei doi.Tony avea să facă parte din schimbarea pe care o simțea în interiorul ei în ultima vreme.Ce rol avea să joace el,nu știa,dar era dispusă să meargă până la capăt ca să afle.

Continuând drumul în tăcere pe strada Wilshire către cartierul de vest al Hollywoodului,gândurile lui Hollis se întorceau spre întâmplările de peste zi.

Într-un moment de respiro,își scosese micul bloc de desen și bucata de cărbune, și începuse să deseneze.Desenase repede și,după ce folosise degetul mare pentru a estompa câteva linii mai dure,rezemase blocul de desen de mașina de făcut cafea și își privise creația.Destul de reușit,își spusese ea,mai ales că fusese trasat din memorie.Poate că nu nimerise conturul exact al sprâncenelor,dar gura era destul de reușită.Da,printre alte trăsături faciale fascinante,Tony Stellini avea o gură foarte frumoasă.Acum tot strecura priviri spre chipul lui Tony,

comparându-l cu cel din schița ei.Nu îi ieșise rău deloc,după câte își dădea seama.Sprâncenele îi erau puțin mai groase,nasul mai acvilin,dar surprinsese bine maxilarul ferm,de om încăpățânat,și frământarea lăuntrică ce îl mistuia.

Ochii lui se îndreptară din nou spre oglinda retrovizoare.Părea să facă asta foarte des și nu doar pentru a verifica traficul din spate.

-Tony? De ce faci tot timpul așa? Te uiți în urmă de parcă ne-ar urmări cineva..

-Măsuri de prevedere.

-Chiar ne urmărește cineva?

-Nu se știe niciodată.

-Vorbești serios? El ridică din umeri.

-Riscurile meseriei.Deja mi-a intrat în obișnuință.Am băgat la închisoare o mulțime de criminali.Ea se cutremură.

-Nu m-am gândit că...El se întinse și îi atinse mâna zâmbind.

-Nu am vrut să te sperii.Îmi pare rău.Nu s-a întâmplat niciodată nimic,dar când conduc mi se activează un fel de al șaselea simț.A devenit un automatism.De asemenea,telefonul meu are număr neinformabil și încerc să schimb mereu traseul de acasă la birou și înapoi.Ridică din umeri.Trebuie să te porți tot timpul ca și cum viața ți-ar fi mereu în pericol.Numai așa te poți relaxa.

-Dar pare foarte enervant.Să trăiești tot timpul într-o astfel de tensiune.

-Nici nu mă mai gândesc la asta,cel puțin nu la nivel conștient,zise el strângând-o de mână.Hei,șansele ca un astfel de lucru să se întâmple sunt slabe,

chiar aproape de zero.Și,în afară de asta,adăugă el cu blândețe,nu te-aș pune niciodată în pericol.Ea își ridică ochii și îi întâlnește privirea.Era caldă și protectoare,așa că îi zâmbi și ea,lăsându-și mâna într-a lui.Dar,în același timp,nu se putu abține să nu arunce și o privire în oglinda retrovizoare.

CAPITOLUL 3

-Dar nu era decât o singură culoare! Exclamă Tony.Unde vezi tu artă în asta?

-Nu,zise Hollis la fel de înfierbântată.Gradații ale aceleași culori,gradații subtile, aproape imperceptibile,dar extraordinare.Și nu era aceeași culoare.Tiparul formează un enunț.

-Ce enunț?

-De la întuneric la lumină și apoi iar în întuneric.Drumul soarelui în timpul zilei.Călătoria omenirii de la ignoranță la cunoaștere și înapoi.Cine știe? Nu vezi? Asta este plăcerea contemplării unei opere de artă,să deduci din ea propriul tău înțeles.Lui Tony nu-i venea să creadă cât de diferită era Hollis,atunci când vorbea despre ceea ce constituia,evident,subiectul ei favorit.

Beau vin la o trattoria(restaurant cu specific italianesc) de lângă Pacific Design Center,unde petrecuseră deja două ore foarte interesante..Ea îi fusese profesoară-și încă una foarte bună-explicându-i cum reușise cutare sculptor să redea curgerea apei într-una dintre lucrările sale,cum designer-ul unui scaun nu prea prinsese contrastul potrivit în lemn.Vorbea degajată și sigură pe ea.Gentila patroană de magazin sosită din lumea veche dispăruse complet,mai ales acum, când apăra cu înverșunare un tânăr artist a cărui lucrare monocromatică era una dintre favoritele ei.

-A făcut niște lucruri uimitoare cu lumina reflectată de cele mai neobișnuite suprafețe.A avut o expoziție anul trecut ia Oxford și m-am dus s-o văd de patru ori.E un tip scilpitor.

-Dacă spui tu.

-Spun.Tony își ridică mâinile în aer,în semn ca se predă.

-Ai câștigat.Cazul e închis; tipul e strălucit.Ea îl privi bănuitoare.

-Îți bați joc de mine?

-Glumești probabil.Nici n-aș îndrăzni.Ea îl mai studie o clipă,apoi își mușcă buza și râse.

-Îmi pare rău.M-a cam luat valul.

-Să nu îndrăznești să te scuzi.E un lucru minunat.Și destul de surprinzător.

Se pare că,sub aspectul politicos și cuminte,Hollis Blake e o femeie foarte pasionată.Tony vorbea pe un ton foarte normal,dar ochii săi triști sub pleoapele grele de oboseală trimiteau mesaje de o natură mult mai senzuală.Hollis simțea cum o străbat valuri de căldură prin tot trupul.își luă paharul.

-Mă întreb ce se întâmplă cu pizza aceea,zise ea privind în jur în timp ce sorbea din excelentul vin burgund comandat de Tony.

Ca schimbare de subiect,nu era prea elegantă,dar era tot ce putea să facă în momentul respectiv.Iar Tony,spre lauda lui,nu continuă discuția despre temperamentul ei în timp ce le era servită masa.

Totuși,abia își începuse pizza și se lupta cu niște cașcaval topit,când îi simți privirea ațintită asupra ei.Își ridică ochii spre el,lingându-se pe degete.El o privea cu o intensitate care îi opri inima în loc și îi aduse un val de roșeați în obraji.Lăsă pizza deoparte și își aținti privirea în farfurie.Bunele ei maniere, prezente ca întotdeauna,o obligă să se ștergă grațioasă cu șervetul pe degete.

Când fu destul de reculeasă ca să-și ridice din nou capul,el își sorbea vinul,dar se uita în continuare fix la ea,cu o expresie nedumerită pe față.

-Ce e? întrebă ea.

-Hm? Făcu el,părând să iasă dintr-un fel de transă.

-La ce te gândești când te uiți la mine în felul ăsta? El râse.

-Nu cred că o să-ți spun.Nu încă.Luând încă o înghițitură de vin,se lăsă pe spătarul scaunului,relaxat.Vorbește-mi.

-Despre ce?

-Despre tine.

-Ce vrei să știi?

-Totul.Dar putem începe cu locul în care te-ai născut.

-Aici,în State.Sprâncenele lui se ridicară a mirare.

-Vorbești serios?

-Sigur că da.Sunt cetățean american prin naștere.Mama m-a crescut aici până la vârstă de cinci ani și ceva,după care am fost expediată la mătușa mea,sora mamei.

-Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? Ea dădu din umeri.

-Nu sunt prea sigură,de fapt.Acesta era unul dintre subiectele despre care mama nu prea vorbea,zise Hollis,trecându-și degetul peste buza paharului.Sunt,cum se spune,copil din flori.Fu surprinsă din nou de ușurința cu care putea vorbi cu el și cât de multă înțelegere găsea în ochii lui limpezi.

-Nu intenționez să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala,zise el.

-Nu face nimic,zău.Am aflat lucrul ăsta în urmă cu niște ani și asta explică multe în legătură cu mami și cu felul ei rigid de-a fi.Se pare că el era un american al

naibii de chipeș,tipul de playboy,și a părăsit-o înainte ca eu să mă nasc.

Mama s-a trezit izolată aici,prea rușinată ca să se ducă acasă cu mine în brațe.

Așa că s-a dus la școala de manichiură și și-a luat o slujbă.La un moment dat a decis să-și înfrângă rușinea și m-a trimis în Anglia.Nu voia să primesc o educație bazată pe principiile americane relaxate,de gen „*fie ce-o fi*”.Tony părea amuzat.

-Interesant,având în vedere circumstanțele nașterii tale.

-Într-adevăr.Se spune că păcătoșii devin cei mai mari pocăiți.

-Pe urmă ce s-a întâmplat?

Hollis îl urmări cum ia încă o bucată de pizza.Trezindu-se distrasă de aspectul buzelor sale strălucind de uleiul de măsline,ea mai luă o gură de vin.

-Apoi am fost trântită pe capul bieteii mele mătuși,Greta,care seamănă cu unul din acele personaje le trăiesc în micile orașe unde îi place Agathe Christie să-și plaseze misterele.Tipul de domnișoară bătrână care nu a fost nici măcar sărutată vreodată.

Nu a fost sărutată vreodată.Cuvintele se repetară ca un ecou în mintea ei în timp ce îl privea pe Tony cum își linge uleiul de pe buze.Mișcarea limbii sale pe buze făcu să-i crească tensiunea.Se strădui să privească un punct situat undeva la stânga lui,apoi fixă eticheta sticlei de vin.Trebuia să se uite oriunde,numai la el nu.Ce se întâmpla? Se întrebă ea,mustrându-se singură pentru reacțiile ei.Ea mai fusese sărutată.Bineînțeles că mai fusese.Dar niciodată nu mai simțise această atracție magnetică față de un bărbat,niciodată nu mai fusese copleșită de o asemenea langoare senzuală.Voia ca Tony să o sărute.Voia să simtă pe buzele ei gura aceea senzuală,sexy.

-Hollis? Ea își ridică privirea.

-Sunt încă aici,izbuti ea să spună.

-E rândul meu acum.La ce te gândeai?

-Îmi pare rău,e rândul meu să nu-ți spun.Respiră adânc.Așa,unde rămăsesem?

După o clipă,Tony zâmbi.

-La faptul că nu suntem prea deschiși unul față de altul,cred.Ea nu știa cum să reacționeze la acest mod sincer de abordare a problemei și începu să se joace cu o chiflă din coșul de pâine.

-Tony,zise ea,concentrată asupra grămezii de firimituri pe care o clădeau degetele ei.

-Da?

-Nu mă pricep prea bine la asta-la schimbul de replici dintre un bărbat și o femeie.Îmi pare rău.

-Vorbești serios? Eu ziceam că te descurci de minune.Ea clătină din cap.

-E din cauză că eu nu am avut un tată și am fost crescută numai în compania femeilor.Nu prea sunt obișnuită cu bărbații,vezi tu.Am locuit cu mătușa Greta până când mami și-a putut permite să mă trimită la o școală particulară,de fete,bineînțeles.Asta s-a întâmplat după ce ea și Bella au început afacerea.

-Înțeleg.

-Iar școlile pe care mi le-a ales mami erau destul de conservatoare.Foarte închise.Le uram,zise ea oftând.Dar eu nu m-am priceput niciodată să protestez și nici nu mă vedeam în stare să mă împotrivesc mamei,atunci când lua o hotărâre. Eu eram fiica cea bună și îndatoritoare.

-Dar ai ieșit de-acum de multă vreme din școală,ai intrat în viață.

-Da,desigur.Dar am predat în școală,înțelegi tu.La o altă școală de fete.

-Dar lumea asta nu se află undeva,în vid.Ai întâlnit și tu bărbați.Ai ieșit cu bărbați...nu-i așa?

Cu bărbați.Ea își duse mâna la gât și se gândi cum să răspundă la întrebare.

-Păi,da.

-Ai fost măritată vreodată?

-Nu,dar am fost cât pe-aici.Am fost logodită timp de doi ani.Expresia de pe chipul lui Tony era o combinație curioasă de ușurare și dezamăgire,care apăru și dispăru atât de repede,încât Hollis se gândi că poate i se păruse.

-Povestește-mi despre asta,zise el.

-Nu am vorbit suficient despre mine? El își privi ceasul.

-Îmi pare rău,tu trebuie să te duci mâine la lucru,nu? Te rețin?

-Nu,doar că...Doar că nu o mai ascultase nimeni cu atâta interes ca Tony,

nimănui nu îi păsase de ceea ce era ea de fapt și de felul în care gândea. Dar nu putea să-i spună toate astea lui, cel puțin deocamdată.

-Ei bine, dacă insiști, zise ea. Dar după aceea, trebuie să-mi promiți că îmi spui totul despre tine. El zâmbi.

-O să regreti că ai spus asta când te vei găsi la masa asta și la ora trei dimineața. Umplu din nou paharele de vin. Acum, să auzim despre logodna ta.

-Nu sunt prea multe de spus. Era profesor de matematică la școala unde am lucrat. Îl cheamă Phil. Când am primit vestea despre boala gravă a mamei, mi-am dat seama că nu voiam de fapt să fiu logodită, pentru că nu aveam de gând să mă mărit cu el. Așa că am rupt logodna cu o seară înainte de întoarcerea aici.

-I-ai frânt inima?

-Nu cred. Expresia de pe fața lui arăta mai mult ușurare, ca să fiu sinceră. Hollis zâmbi unei amintiri. Cred că nu eram suficient de supusă față de el.

-Supusă? Făcu Tony, evident surprins de acest termen.

-Phil avea un fel al lui de a-mi spune, în mod constant, ce crede el că ar trebui eu să fac. Și să gândesc. Și să simt. Am suportat o vreme sindromul fetei ascultătoare și așa mai departe - dar după un timp nu am mai putut. Nimeni nu ar trebui să spună celorlalți ce să facă cu viețile lor. Mami și mătușa Greta au comandat-o suficient pe a mea și cred că m-am săturat de așa ceva.

Tony își sorbi vinul cu o mână gânditoare, apoi se lăsă pe spătarul scaunului și se uită la Hollis ca și cum ar fi evaluat-o.

-Ești înșelătoare, știi asta?

-Zău?

-Chiar foarte înșelătoare. La prima vedere ești atât de liniștită, aproape docilă. Dar pe dinăuntru ești de oțel. Ea oftă.

-Așa îmi spunea și mătușa Greta, ca și mami, de altfel. Chiar și unele dintre clientele mele. O vreme se pare că mă port destul de pașnic, dar apoi trebuie să mă descarc.

-O să țin minte asta, zise Tony încet. Hollis se simți dintr-o dată epuizată. Era o muncă dificilă aceasta, să te dezvălui pe tine însăși, să-ți amintești. Dădu la o parte pizza mâncată doar pe jumătate, își puse cotul pe masă și își rezemă bărbia în palmă.

-Gata, Tony. Am vorbit suficient despre mine. E rândul tău.

Se aplecă și el spre ea pentru a fi mai aproape.

-Am treizeci și doi de ani, provin dintr-o familie numeroasă de italieni, sunt cel mai mare dintre cinci frați. Ți-am spus că tata a murit, dar mama trăiește încă și cred că ți-ar plăcea foarte mult. Am două nepoțele și un nepot și sunt înnebunit

după ei. Am făcut sport în liceu, am studiat dreptul la USC, am fost căsătorit și sunt divorțat-asta știi deja. În afară de slujba mea, sunt profesor de drept la un colegiu local, unde țin un curs anual de practică criminalistică. Lucrez foarte mult și am tendința să fac pe șeful. Asta e tot. Își termină vinul, în timp ce Hollis zâmbea la auzul acestui răspuns succint.

-Nu e cinstit. Răspunsul meu a fost mult mai amplu.

-Întreabă-mă ceva anume. Ea voi să-l întrebe despre Carla și despre divorțul lor, dar ceva o reținu. În loc de asta, îi zise:

-Vorbește-mi despre visurile tale. El păru surprins, apoi clătină din cap.

-Nu prea ajungi să ai multe visuri în branșa în care lucrez eu.

-O! Asta e trist.

-Nu chiar. Eu lucrez cu ceea ce văd, mă ocup cu realitatea.

Poate chiar prea mult. Vrei cafea?

Când ea încuviință, el făcu semn chelneriței și comandă două cafele.

-Și aduceți și o tartă cu fructe, vă rog. Tu ce ai vrea? Se întoarse el spre Hollis.

-O să gust puțin din tarta ta, dacă nu te superi.

-Cu plăcere. După ce chelnerița plecă, Hollis îl întrebă:

-Când te-ai decis să devii procuror?

-După ce am ieșit din facultate, am început să lucrez pentru o mare firmă particulară, ajutând șobolanii să nu slăbească. După vreo doi ani mă simțeam îngrozitor. Toată viața am vrut să fiu diferit. Să contribui și eu la ceva important, înțelegeți?

-Da, sigur că da.

-Așa că am renunțat la câștigurile mari și am intrat în slujba statului. Mult mai puțină distracție, loc de muncă mai puțin luxos, chiar și prestigiul e mai mic. La televiziune, băieții cei buni sunt întotdeauna avocații apărării, iar noi, procurorii, inamicii. Dar în viața de toate zilele, în viața reală, noi suntem cei buni. Ni se spune „băieții cu pălării albe”.

-Cum?

-Ca în filmele western.

-A, da, desigur. Călărețul singuratic. El râse.

-Ceva de genul ăsta. Doream din tot sufletul să-i bag la răcoare pe tipiceii răi. Ți se pare că sunt pretențios?

-Deloc. El continuă, făcând multe gesturi dramatice cu mâinile în timp ce vorbea din ce în ce cu mai multă pasiune.

-Noi lucrăm cu Constituția. Pentru majoritatea oamenilor, aceasta este doar o cărțuție cu câteva pagini frumos tipărite. Dar pentru noi ea este ceva foarte real. O

folosim în fiecare zi.Începu să enumere pe degete: Nevinovat până la proba contrarie,proces public,dreptul la un avocat,dreptul la martori,dreptul la confruntarea martorilor,dreptul la examinarea martorilor.

Hollis îl privi,întrebându-se dacă se vedea cât de tare străluceau ochii ei.Cum se putea abține cineva să nu fie captivat de înflăcărea lui Tony?

Cu o mișcare neașteptată,el o luă de mână.

-Ți-a spus cineva vreodată ce ascultătoare grozavă ești?

Ea fu străbătută de o undă de căldură când se uită la mâinile lor unite.

-Același lucru se poate spune și despre tine.În afară de asta,tot ceea ce spui este atât de interesant.

-Adu-mi aminte să te trec pe lista juraților mei.

-Îți adormi jurații cu elocvența ta? El râse și o strânse ușor de mână.

-Nu știu ce să spun despre elocvența mea,dar de obicei îi văd că sunt treji.Eu sunt un actor,și asta este una dintre cerințe.Un proces este ca un spectacol în care tu ești și actor,și producător,și regizor în același timp.Ea dădu din cap.

-Adică ai controlul deplin.Și îți place asta.El ridică dintr-o sprânceană și zâmbi spășit.

-Ai observat și tu.Da,trebuie să-ți placă să ai totul sub control,ca să faci meseria asta.Așa cum îi place secretarei mele să spună,sunt un tip cu care te înțelegi bine atât timp cât faci ceea ce vreau eu, așa cum vreau eu și atunci când vreau eu.

Ea își înălță capul.

-Așa ești tot timpul?

-Aș vrea să spun nu,dar aș minți.Sunt obișnuit să am autoritate.Polițiști sau procurori,cei mai mulți dintre noi au viața personală un adevărat dezastru.

În tăcerea care urmă,chelnerița aduse cafelele și tarta cu fructe.Tony ar fi vrut să retragă ultimele cuvinte pe care le spusese.Oare o speriase? Se repezise la ea bătându-se în piept ca King Kong,spunându-i ce mare forțos și ce mare comandant era el.Exact tipul ăsta de comportament.O făcuse să rupă o logodnă.

Și ce dacă? Se întrebă el.Era cel care era,un tip excesiv de muncitor.

Și mă interesează femeia asta.Trecuse ceva timp de când nu i se mai întâmplase așa ceva și se simțea foarte bine.Cel puțin deocamdată.Nu întrevedea în viitor nicio relație de lungă durată.

În ciuda educației și a experienței sale,ce se petrecea între bărbați și femei constituia încă un,mister pentru el.Mama lui,o femeie de la țară,fusese cârpa de șters pe jos a tatălui său,iar Tony își petrecuse copilăria între frica de bătrânul său tată și furia față de mama sa, pentru că nu avea curajul să-l înfrunte.Când s-a

făcut mare,s-a căsătorit cu Carla,care nu era cârpa de șters pe jos a nici unui bărbat.Căsătoria aceasta totuși nu mersese,iar el nici nu mai știa ce vrea de fapt. Adevărul era că nu-i plăcea ca femeile să fie cârpe de șters pe jos,dar nu prea agreea nici opusul.După experiența lui,femeile erau fie într-un fel,fie într-altul. În fața lui se afla...Cum era Hollis? în ce categorie se încadra? Era tăcută,dar nu întotdeauna.Supusă? Așa i se păruse la început,după care nu i se mai păruse defel.În niciun caz nu era cârpă de șters pe jos.

Care erau motivațiile ei,ambitia care o anima? Nu discutaseră visurile ei în seara asta,așa că juriul era pe dinafară.

Haide,Stellini,își spuse el.Termină cu veșnicele tale analize și bucură-te de femeia care stă în fața ta.Bucură-te de felul în care își înclină capul în timp ce te ascultă cum faci pe grozavul și de felul în care își tamponază delicat buzele cu șervetul.Bucură-te de acești ochi incredibili.De aproape i se păreau fascinanti,cu irișii lor verzi cu firișoare aurii,subliniați de conturul ochilor făcut,cu o nuanță întunecată de verde.

-Tony? întrebă ea,întrerupându-i studiul chipului ei.Acum chiar că s-a făcut târziu.Trebuie să deschid mâine dimineața devreme.

El făcu semn chelneriței că vrea să achite nota,ușor dezamăgit că nu puteau să stea mai mult,să vorbească așa până în zori.Se simțea plin de energie.De fapt, nu-și amintea să se mai fi simțit atât de bine cu cineva în ultima vreme.Dacă se mai întâmplase vreodată așa ceva.

Pe de altă parte-dacă era să ia în considerare și partea bună a lucrurilor-urma să-i spună „noapte bună”,lucru pe care-l aștepta cu o nerăbdare mai mare decât pe vremea când era în liceu.Avea să o conducă până la mașina ei și,înainte de a se despărți,avea să o sărute apăsător.

Era o noapte fără lună și traficul nu era aglomerat pe drumul de întoarcere în Brentwood.Pentru Hollis,atmosfera din mașină care îi izola de restul lumii era ca un fel de cocon confortabil.

-Mulțumesc,zise ea închizându-și ochii și lăsându-și capul pe spate.A fost o cină minunată,își înăbuși un căscat cu palma.Îmi pare rău,nu vreau să fiu nepoliticoasă,dar a fost o zi lungă și obositoare.

-Ajungem la mașina ta imediat.Cât de departe de casă ești de la magazin?

-Locuiesc pe Mandeville Canyon,de fapt,zise ea numind zona împădurită care se găsea la zece minute de mers cu mașina de la magazin.

Bella mă lasă să stau în casa ei de oaspeți până mă hotărâsc ce să fac.Aș putea sta în casa mamei,dar am impresia că e bântuită.Miroase a lavandă și a mucegai,

într-un fel,spuse ea și se cutremură.Scuză-mă,nu am vrut să par chiar atât de speriată.El o luă de mână,iar ea își dori ca mașina lui să nu fi avut scaunele atât de depărtate,ca să se fi putut cuibări lângă el.

În parcare din spatele magazinului rămăsese numai uriașul *Oldsmobile* al lui Hollis.Tony opri motorul,dar nu se dădu jos din mașină.În schimb,se întoarse spre ea cu o expresie foarte serioasă pe față.Ea se întrebă ce avea să urmeze.Ar fi vrut ca el să o sărute și își dădea seama că nu ar fi fost anormal ca femeia să facă prima mișcare.Dar nu s-ar fi simțit bine făcând asta.

-Hollis,zise el mângâietor.

-Da,șopti ea.

-Îmi place numele tău,spuse el aplecându-se către ea.

Acum ea trebuia să lase capul pe spate ca să-i întâlnească privirea.Parcare era luminată doar de un felinar aflat într-un colț,și ea abia putea să distingă trăsăturile lui Tony.Nu auzea niciun sunet,în afară de propria ei respirație precipitată.Părea că în jur totul încremenise.El îi mângâie bărbia cu un deget.

-Toată seara m-am uitat la gura asta a ta...Inima ei se zbătea ca o pasăre speriată.

-...și trebuie s-o gust.

Își atinse buzele de ale ei într-un sărut ușor,delicios.Apoi urmă altul și altul.

-Iar pielea ta e perfectă,zise el mângâindu-i obrazul.Ea închise ochii.Nu voia ca văzul să tulbure în vreun fel plăcerea atingerii.Mișcarea ușoară a buzelor lui pe gura ei,fierbințeala respirației lui o făceau să se simtă amețită.Stătea ca o pisică ce toarce sub degetele lui care îi mângâiau pleoapele,nasul,bărbia,alunecând în jos spre baza gâtului.Mâinile lui își opriră călătoria,iar el își dezlipi buzele de ale ei.Ea se auzi suspinând cu părere de rău atunci când deschise ochii din nou.

El zâmbea și respira puțin mai repede decât în urmă cu un minut.

-Vino,te conduc la mașina ta.Tony se îndreptă cu Hollis spre mașină,ținând-o cu brațul pe după umerii ei fragili.Când ajunseră,o strânse lângă el,simțind-o ghemuită la pieptul lui,atingându-i bărbia cu capul.

-Nu vreau să te las să pleci,murmură el,uimit de delicatețea trupului ei.

Dar trebuia s-o facă,deși cu părere de rău.Ea se urcă la volan și băgă cheia în contact.Totuși,el ținea în continuare portiera deschisă și se lăsă pe vine lângă ea.

-Așa mai zic și eu,spuse ea,nedorind la rândul ei să-l lase să plece.Să te mai privesc și eu de sus.El zâmbi.

-Ai o mașină mare,nimic de zis.

-A fost a mamei.Era un adevărat tanc,dar ea se simțea în siguranță la volanul ei.Probabil că o să-mi iau una nouă,de îndată ce mă obișnuiesc să conduc pe dreapta.El se întinse și o atinse ușor pe nas.

-Ești adorabilă,știi asta?

-Niciodată să nu-i mai spui unei persoane scunde că e adorabilă.S-ar putea să te scuipe în față.

-Mulțumesc de avertisment.Și ce ar trebui să-i spun unei persoane scunde?

-Folosește-ți imaginația.

-Păi,atunci,uite cum aș proceda.Și o aplecă spre el cu putere,sărutând-o cu o pasiune care îi tăie respirația.Îi alintă buzele cu limba lui și apoi îi băgă vârful limbii în gură.Ea gemu și se deschise pentru el,limba ei întâlnind-o pe a lui,la început timid,apoi din ce în ce mai îndrăzneată.Nu se simțise niciodată astfel când îl sărutase pe Phil.Își dori să fi fost mai experimentată și se întrebă dacă Tony își dădea seama de lipsa ei de experiență.Apoi încetă să-și mai dorească ceva și se lăsă în voia senzațiilor pe care i le trezea limba lui provocatoare.Pur și simplu o invadase,înlăturând orice altă idee din mintea ei.Hollis fu nevoită să-și adune toate puterile ca să reușească să se dezlipească de el.Se priviră,ea cu mâinile pe umerii lui,el ținându-i fața în palme,respirând amândoi atât de precipitat și de sonor,încât nu puteau să-și distingă respirațiile după sunet.

-Tony.E frig și e târziu.Trebuie să plec.El îi luă mâinile între ale lui și le frecă să le încălzească.

-Mâine,zise el întunecat.Ești liberă?

Ea presupuse că ar trebui să fie cochetă și să-i spună că are alte planuri,dar trecuse de asta.

-Magazinul se închide la șase.

-Eu am un seminar.Termin până la ora închiderii.Luăm cina împreună.Bine?

Făcea ceea ce bănuia că făcuse întotdeauna-prelua controlul.Ea nu avea nici cea mai mică dorință să i se împotrivescă.Orice ar fi dorit el era în regulă,știa bine asta.Renunțase la orice speranță de rațiune din clipa în care Tony Stellini intrase în viața ei.Trenul pleca din gară.Tot ce avea de făcut era să sară în el din mers și să se țină cât mai bine.

CAPITOLUL 4

-...un văduv drăguț,cu avere,un dermatolog.Nu foarte interesant,dar cu foarte multe relații.

-Mulțumesc,doamnă De Longpre,dar nu mă interesează,zise Hollis,nu pentru prima oară.Marianne De Longpre-bătrână,egocentrică și bogată-își făcea manichiura în fiecare vineri după-amiază,apoi venea să ronțăie câte ceva în magazin.În clipa de față,și nu pentru prima oară,încea să o aranjeze pe Hollis:Femeia o tot bătea la cap de câteva zeci de minute și Hollis simțea că o cuprinde

o durere groaznică de cap.Se oprise lângă ușa de la intrare și se juca cu plăcuța pe care scria, ”închis”.Cum să scape de ea? Se întrebă Hollis.Se gândi să țipe,dar pe urmă ajunse la concluzia că metoda nu era prea subtilă.

-Zău,Hollis,zise Marianne,lași să treacă cei mai frumoși ani.Crede-mă,devine din ce în ce mai greu,pe măsură ce înaintezi în vârstă.

-Cred că va trebui să-mi asum riscurile,doamnă De Longpre.S-ar putea să mă usuc și să mor ca un ciorchine pe viță,dar tot nu mă interesează.

Marianne continuă ca și cum Hollis nici nu ar fi răspuns.Femeia mai vârstnică, de altfel foarte bună la suflet,era mai mult decât insistentă.Dar nu avea niciun rost.Mai cu seamă astăzi.După seara petrecută în compania lui Tony.

Hollis fusese toată ziua într-o stare de prostație gândindu-se la el,la felul în care i se formau ridurile în jurul ochilor atunci când râdea,la felul în care îi răspândea foc prin trup atunci când o mângâia cu vârful degetelor,la felul în care o sărutase cu îndrăzneală și cu un puternic simț al posesiei.

Era aproape ora șase și el trebuia să apară.Trebuia să se pregătească pentru el.și pentru ce urma să-i aducă seara.Gândindu-se la seara ce o aștepta,simți că o străbate un fior și respirația i se accelerează.Noaptea trecută descoperise atât de repede-poate prea repede? O foame interioară care până atunci îi fusese complet necunoscută.Ce se va întâmpla când se vor întâlni din nou? Ce voia ea să se întâmple?

-Ești foarte încăpățânată,știi? Zise Marianne.Sprâncenele ei aveau întotdeauna o expresie mirată;avea cel puțin șaiszeci de ani și făcuse prea multe operații estetice.

-Mi s-a mai spus.Vă mai pot ajuta cu ceva? întrebă Hollis,cu dorința vădită de a schimba subiectul.Marianne oftă tare.

-Ajută-mă să găsesc cadoul perfect pentru cumnata mea.Nu pot s-o sufăr,dar ne facem reciproc cadouri foarte drăguțe.Fata lui Kate,o adolescentă în vârstă de șaisprezece ani,coborî tropăind pe scări.Venea mereu să ajute vineri după-amiaza și sâmbăta,bucurându-se să aibă niște bani în plus și să poarte rochiță cu volan.Desigur,părul ei roșu-aprins făcea costumul să pară puțin caraghios,dar lui Hollis nu-i păsa.

-Dee,zise ea,arată-i,te rog,doamnei De Longpre noile păstorițe de porțelan pe care le-am primit din Franța.E vorba de un cadou pentru cumnata dânei.

Dee se duse repede la etajeră și luă una dintre micile figurine.

-Astea-s grozave,vedeți? Fiecare din ele e,cum să zic,numerotată,și are inițialele artistului pe ea.

Fată bună, Dee, se gândi Hollis recunoscătoare. Marianne era întotdeauna impresionată de lucrurile semnate și numerotate.

-O să vă rog să mă scuzați, zise ea îndreptându-se repede spre cămăruța din spatele draperiei. Am o întâlnire și trebuie să mă schimb.

De acolo o auzea pe Dee care vorbea cu un entuziasm nereținut despre orice:

-Sau îi puteți da una dintre aceste drăguțe cutii pentru pilule. Ce credeți? Dânsa ia pilule, adică, vreau să spun, medicamente?

-Dacă mă întrebi pe mine, cred că are nevoie de niște litii, veni replica acidă a Mariannei. Hollis chicoti în timp ce își scotea costumul, apoi se spălă. Privindu-se în oglindă, se strâmbă văzând sutienul de bumbac pe care îl purta. Măcar de-ar fi avut timp să-și cumpere lenjerie nouă. Era destul de greu să te simți sexy în bumbac. *Stai o clipă*, făcu ea, punând frâu gândurilor ei năstrușnice. Cum rămânea atunci cu ceea ce gândea mai devreme, că nu era prea sigură ce vrea să se întâmple în noaptea asta?

Faptul că își dorea să-și fi cumpărat lenjerie nouă era un indiciu că deja se hotărâse. În timpul pauzei de masă se dusesse să-și cumpere câteva haine noi.

Punându-și-le și privindu-se din nou în oglindă, se întrebă dacă cea din fața ei era tot Hollis sau sora ei geamănă de care fusese despărțită la naștere. Purta o helancă neagră și niște pantaloni strimți, negri. Se fardase. Își pusese în urechi o pereche de cercei de argint. Iar părul îi era împletit în stil franțuzesc. Arăta, ei bine, arăta modern. Arăta ca o fată din America. Absolut deloc demodată.,

Clinchetul clopoțelilor anunță intrarea cuiva. Apoi îl auzi pe Tony întrebând:

-Bună, Hollis e aici?

Era adevărat, se gândi ea. Inima putea să-ți stea în loc atunci când auzai sunetul unei anumite voci. Nu se mișcă din loc, dând organului vital o șansă de a-și relua funcțiunile. Când lucrul acesta se întâmplă, inima o luă la galop. Clipa de nemișcare fu urmată de niște bătăi nebunești.

-Vin într-o secundă, Tony! Strigă ea, sperând să nu se trădeze prin tremurul ușor al glasului.

-Bună, o auzi pe Dee spunând. Eu sunt Dee O'Brien, iar dânsa este doamna De Longpre.

-Tony Stellini.

-Stellini, zise Marianne gânditoare. Sunteți pe lista donatorilor pentru *Spitalul de Caritate pentru Copii*.

-Într-adevăr, cei din familia mea sunt.

-Știam eu că numele mi-e cunoscut de undeva. Vii la balul de Sfântul Valentin săptămână viitoare? Și cum se face că o cunoști pe Hollis.

-Păi... Tony nu-și termină vorba, pentru că Hollis își făcu apariția, trăgând draperia în urma ei.

-Bună, Tony. El o privi, apoi făcu ochii mari, vizibil șocat.

-Uau! făcu el încet. Expresia ei era întrebătoare, dar și defensivă în același timp.

-Asta a fost de bine sau de rău?

-, „Uau” e întotdeauna de bine. Hollis simți roșeața trădătoare a unei stânjeneli amestecată cu plăcere urcându-i-se pe gât. În clipa în care privirile li se întâlneau, i se păruse că erau singuri în încăperea, numai ei doi, izolați de restul lumii. Dar nu erau singuri. Dee se uita de la unul la altul zâmbind cu gura până la urechi. Marianne arboră o mână de atotștiutoare, de parcă al ei ar fi fost meritul de a-i aduce pe amândoi să se cunoască. Hollis se înălța cât mai mult cu putință pe vârfuri și zise cu cel mai puternic accent britanic pe care îl avea:

-Se ocupă Dee mulțumitor de dumneavoastră, doamnă De Longpre?

-O, da. Te rog, împachetează-mi-o pe cea albastră, Dee, spuse femeia cea vârstnică, aruncând din nou spre Hollis o privire vicleană.

-Pot să închid eu și cu mama, dacă e nevoie, spuse Dee. Ea mai are de terminat o manichiură și trebuie să mă ducă acasă cu mașina.

-Bine, spuse Hollis. Mergem? îl întrebă ea pe Tony. El încuviință și îi deschise ușa. La plecare, ea zise:

-Ne vedem săptămâna viitoare, doamnă De Longpre. Și, Dee, adăugă ea.

Mulțumesc!

Afară, Hollis întâmpină boarea rece a serii cu un oftat de ușurare. Tony îi înconjură umerii cu brațul.

-E frig. Ai o jachetă?

-Nu. Am plecat fără ea de dimineață. Dar helanca asta e destul de călduroasă totuși.

-O să dau drumul la căldură în mașină. Ajutând-o să urce, o întrebă: Cum ți se pare o plimbare până la malul oceanului?

-Minunat! În seara asta era cu totul alta, se gândi Tony în timp ce se îndreptau spre ocean, și diferența pe care o resimțea îi făcea să se simtă ușor stânjenit. Ea arăta grozav, cu trupul micuț, dar perfect pus în evidență de helancă și de pantalonii strâmți. Avea niște curbe superbe și îi plăcea mult de tot. Și totuși...

Ce se afla dincolo de aceste reacții amestecate pe care le încerca față de Hollis? Fără îndoială că îl excita-toată ziua nu se gândise decât la momentul când o va săruta din nou. Dar, când se gândea la ea, nu o vedea decât în bluza ei cu guler înalt și cu coafura aceea ciudată. O vedea numai acoperită, o floare îmbobocită

numai, așteptându-l numai pe el. Imaginea pe care și-o formase despre ea nu includea și cerceii mari din urechi sau rimelul din jurul ochilor.

-Te tot uiți la mine de parcă ai fi văzut un animal ciudat, zise ea.

-Nu mă pot abține, zâmbi el. Arăți bine. Vreau să spun, mai mult decât bine. Numai că ești foarte diferită. Încerc să potrivesc imaginea asta cu cea de ieri. El clătină din cap. Mă refer la diferențe.

-E totul în regulă? Întrebă ea cu teamă. Vreau să spun, nu sunt obișnuită cu... adică, astea nu sunt hainele mele obișnuite. *Oh, Tony*, oftă ea. Adevărul e că mi-am cumpărat haine noi. Voiam să fiu atrăgătoare pentru tine.

Mărturisirea asta o costase mult, se vedea bine. El o strânse de mână.

-Îți mulțumesc. Și să știi că arăți într-adevăr bine. E vorba de mine, de fapt, nu de tine. Nu mă împac prea bine cu schimbările. Îi luă mâna și îi sărută podul palmei.

Ți-e foame?

-Nu prea, spuse ea, adresându-i unul din zâmbetele ei adorabile.

Nu am putea să ne oprim să bem ceva și să ne uităm la mare?

Simt nevoia să mă relaxez după ziua asta. Și după Marianne De Longpre. Tot vorba, și vorba, și vorba la nesfârșit.

-Una vedere la ocean, vine numaidecât!

El o duse la un restaurant mare și foarte popular din Malibu și reuși să facă rost de o masă într-un colț care să aibă vedere spre Pacific. Noaptea întunecată nu lăsa să se vadă decât vag forma lunii, în timp ce o ceață deasă ascundea stelele.

După ce comandă băuturile, Hollis își sprijini bărbia în palmă și privi afară pe fereastră. Luminile puternice ale restaurantului luminau valurile mari care se spărgeau de stânci chiar dedesubtul lor.

-Este exact ceea ce îmi doream, zise ea întorcându-se spre Tony.

-Iar eu te doream pe tine, spuse el încet. Te-am dorit toată ziua. După noaptea trecută, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost să te întâlnesc din nou, cât mai repede posibil. Imenșii ei ochi căprui se făcură și mai mari, apoi ea își mușcă buzele și-și plecă privirea.

-Și eu la fel. Aplecându-se, el o mângâie pe obraz în timp ce ea se juca cu șervețelul.

-Așa. M-am gândit la obrazii tăi toată ziua. Și sunt la fel de catifelați cum mi-i aminteam.

-Oh, Tony.

-Ce este? Uită-te la mine, te rog. Inspirând adânc, ea își înălță capul.

-Mă copleșești, iartă-mă. Nu sunt obișnuită ca o persoană să fie atât de sincer în legătură cu sentimentele sale.

-Ai fi preferat să mă conformez mai mult subtilităților englezești. Asta este?

În sfârșit o făcuse să zâmbească.

-Reprimări englezești ar fi un termen mai potrivit. O mulțime de discuții neînsemnate și foarte puțină apropiere sufletească. Tocmai atunci fură servite băuturile. Tony ridică paharul:

-Pentru sfârșitul reprimărilor.

-Hm, nu sunt atât de sigură că aș putea să beau pentru asta. Ce vrei să spui mai exact? În stilul lui Bogart, el rosti din colțul gurii:

-Stai pe aproape, puștoaico. O să afli în curând.

-Vă rog, domnule procuror, fiți puțin mai explicit.

-Bine. Închin pentru libertate, pentru puterea de a spune și de a face ceea ce vrei să faci, nu ceea ce crezi că ar trebui să faci. Ea ridică amuzată din sprâncene.

-Mă tem că mami nu ar aproba deloc acest toast. Se simțea minunat privindu-i chipul la lumina lumânărilor de pe masă. Expresia ei se schimba de la o clipă la alta, iar strălucirea flăcărilor îi puneă în evidență sclipirea din priviri și auriul părului.

-Știi, zise el, tu nu ești mama ta. De fapt, nici măcar nu-i semeni.

-Am început să-mi dau și eu seama. Fu rândul ei să se întindă și să-și treacă vârful degetelor peste obrazul lui, o atingere ca aceea a unui fulg, dar care îi învioră inima.

-Așa, spuse ea. Și eu mi-am dorit să fac asta toată ziua. Acum, mulțumită influenței toastului, sunt în stare să o fac.

El îi prinse mâna și o duse la gură, alintându-i degetul mic între buze. Ea suspină când limba lui atinse unghia și pielea subțire din jurul ei, iar el o privea cu atenție, urmărindu-i reacția. Ochii ei se împăienjeniră și se miră el însuși de intensitatea propriei sale reacții de răspuns.

-Uhu! murmură el. S-ar putea să fiu nevoit să te înșfac chiar aici, în fața tuturor.

Ea își deschise ochii, ca și cum s-ar fi trezit brusc, și își retrase mâna.

-Îmi pare rău, sunt încă prea inhibată pentru asta.

-Ce păcat! Am fi putut da o adevărată reprezentație. Ea sorbi zdravăn o înghițitură din băutura din fața ei, apoi puse paharul pe masă, cu o pocnitură.

-Propun să schimbăm subiectul.

-Lașo!

-Trist, dar adevărat. Spune-mi, cum a fost ziua de astăzi? Ai predat un curs, parcă așa spuneai. Pe ce temă? Și cui?

El râse, simțind cum sângele îi aleargă încă fierbinte prin vene.

-În regulă,ai câștigat.Am dat îndrumări unor viitori „vulturi” ai dreptății care au încă urme de caș pe la cioc.Cei mai mulți nu vor să intre în slujba guvernului,dar trebuie să știe câteva lucruri.

-De exemplu?

-Ce să nu facă la tribunal,cum să procedeze cu clienții,cum să evite greșelile începătorilor.Apărările interesate folosite de tipii răi.Cum ar fi apărarea UATF.

-Apărarea cum?

-U-A-T-F,spuse el pe litere.Adică „*un alt tip a făcut-o*”.

Ea râse cu râsul acela muzical al ei,încurajându-l să continue cu glas tare,pe tonul golanilor de pe stradă.

-„*Da',domnu' polițist,eram,și io pă colțu' străzii și vine unu' și-mi dă un pistol*”.

Sau niște marfă de contrabandă,continuă el cu glasul lui normal,sau niște droguri,sau vreun obiect furat,sau altceva.Bieții băieți stăteau și ei acolo,și cineva le dă pur și simplu niște chestii.Ți se rupe inima de mila lor,nu?

Hollis detectă seriozitatea din spatele umorului lui.

-Trebuie să fie dificil să ai toată ziua de-a face cu criminali.

Adică,e dificil să-ți păstrezi echilibrul.Vezi o mulțime de lucruri groaznice,nu-i așa?

-Sigur că da,spuse el pe tonul unei conversații normale.

-Nu există pericolul să devii cinic?

-Nu.Sorbi toată băutura și făcu semn să i se aducă încă una.Eu sunt deja cinic.

-O!Ea simți deodată nevoia de a-i da la o parte șuvițele de păr de pe frunte,apoi de a-i lua mâna ca să i-o strângă într-a ei.Dar el ar fi putut interpreta gestul ca pe un semn de milă sau de compasiune,iar ea simțea destul de bine că Tony nu de asta avea nevoie.

-Cinismul poate fi evitat,continuă el.Ar trebui să auzi câteva dintre glumele care se spun pe la birou-adevărat umor de pușcărie,sinistru de-a binelea.Desigur asta se întâmplă,pentru că trebuie să îi cumva groaza la respect.

-Ce fel de groază?

-Nu are rost să-i spun,i-aș strica ziua.

-Nu mă proteja,Tony,te rog.Este vorba de o parte a lumii tale,iar eu vreau să știu totul despre ea.Dar el clătină din cap.Încă nu era pregătit pentru asta.

E suficient să știi că trebuie să lupt din răputeri ca să nu mă las pradă disperării, și asta în fiecare zi.Avem o mulțime de cazuri „fierbinți”.Acolo,afară,e o lume destul de nenorocită.

-Cu siguranță că nu e așa mereu.

-Probabil.Ultima parte a secolului douăzeci e mai rea decât orice altă perioadă anterioară.Ea privi ceața de deasupra apei,regretând că insistase să abandoneze flirtul de dinainte pentru tonul acesta serios.Dar nu era posibil să plutească tot timpul pe valurile senzualității.După câteva clipe,se întoarse spre el și îl întrebă:

-Ai citit ceva de Dickens? El ridică dintr-o sprânceană.

-Asta e o nouă schimbare de subiect?

-Deloc.Este o scenă în Povestea celor două orașe,în care un membru al aristocrației-un marchiz,am impresia-dă peste un copil cu trăsura și-l omoară.

Aruncă o monedă părinților îndurerați,convins că asta va compensa pierderea suferită.Mai târziu,tatăl este spânzurat pentru uciderea marchizului.

-Astăzi noi am pleda pentru circumstanțe atenuante sau pentru alienare temporară.

-Dar vezi,răul exista și atunci,în urmă cu două sute de ani.Și în urmă cu două mii de ani.Întotdeauna există pe lume nedreptate.Așa stau lucrurile; nimic nu s-a schimbat.Numai că tu ești înconjurat de tot ce este mai josnic în lumea de azi,așa că nu mai vezi altceva în afară de asta.El o studie o vreme,apoi zâmbi.

-Ești mult prea sensibilă.

-Ai prefera să nu fiu? El clătină din cap.

-Cred că nu.Dar nu ești nici fata inocentă și demodată pe care o credeam.

-Ai fi preferat să fiu așa? El expiră puternic,apoi râse puțin.În loc să răspundă întrebării,spuse:

-Vino.Apoi aruncă o bancnotă pe masă.

Ea simți că-i revine ceva din vechiul ei sentiment de nesiguranță,în timp ce el se ridică,oferindu-i mâna.Privirea lui avea o intensitate lipsită de orice zâmbet,care o făcu să se cutremure.Ce voia de la ea? Cum își dorea el să fie?

Tony rămase tăcut tot timpul drumului după ce plecară de la restaurant,iar ea se întrebă din nou ce era oare în mintea lui.Sprâncenele îi erau încruntate și colțurile gurii lăsate în jos,făcându-l să pară furios.Ce-i schimbase oare starea de spirit?

Înjurând în șoaptă,el luă brusc o curbă și intră într-o parcare pustie,oprind într-un loc de parcare cu fața spre ocean.Se întoarse către ea fără să aștepte măcar oprirea motorului.Trecându-i o mână pe după gât și împletindu-și degetele în coama deasă a părului ei,o trase spre el.

-Nu mai pot să aștept,zise el,apoi gura lui se năpusti peste a ei aproape sălbatic și ea înțelese ce-l schimbase atât de mult.În niciun caz furia.

Apoi,ea încetă să mai gândească,simțind limba lui nerăbdătoare care voia să-i intre în gură,cercetând-o,gustând-o așa cum nu o mai gustase nimeni până

atunci.O dorință copleșitoare o cuprinse și ea se deschise spre el,încurajându-i invazia.Limbile lor se întâlniră,duelându-se și sorbindu-se una pe cealaltă.

Degetele lungi și puternice ale lui Tony îi masau baza cefei.Apoi mișcarea lor deveni ușoară,mângâietoare,alunecând pe obraji,sub bărbie,peste helancă,spre pieptul ei.Chiar și prin materialul gros,ea își putea simți reacția aproape dureroasă a sfârcurilor și oftă arcuindu-se instinctiv sub palma lui.

-O,draga mea! Palma lui descria mici cercuri alinătoare peste mugurii tari.Draga mea,cât de bine te simt,cât de bine e să fac asta.

-Tony,Tony,murmură ea.În timp ce mâinile lui se jucau cu sânii ei,ea simți o furnicătură puternică între coapse și apoi o senzație de umezeală.

În întunericul parcării,zgomotul valurilor spărgându-se de țărniștea ecouri în mintea ei,în timp ce Tony continua să-i exploreze gura cu limba.Când el își strecură mâna sub helanca ei,ea suspină simțindu-i vârful degetelor cum alunecă pe piele,apoi sus,spre sutien.Degetul lui cel mare îi freca insistent un sfârc,în timp ce celelalte degete se găseau acolo unde sânii ei se înălțau deasupra țesăturii de bumbac.El îi mângâie ușor cele două ridicături,apoi își strecură mâna înăuntru ca să prindă în palmă un sân.

-Oh,suspină ea tare,plăcându-i atingerea pielii de piele.

Ce se întâmpla cu trupul ei? Se întrebă ea în timp ce coapsele începură să se unduiască de parcă ar fi avut o voință proprie.Toate acestea erau noi pentru ea,toate aceste răspunsuri fierbinți,haotice,la atingerea acestui bărbat.Puțina ei experiență în materie de sărutări,îmbrățișări și mângâieri pe întuneric nu aduceau nici pe departe cu ceea ce simțea acum.Era foarte excitant.Dar și înspăimântător.

-Tony.Nu prea bucuros,el își dezlipi gura de a ei și își îngropă fața lângă gâtul ei.

-Ssst.Lasă-mă să te ating.

-Dar,Tony...Eu...

-Îmi pare rău,draga mea,gemu el..Știu că nu ar trebui să facem asta aici,ca doi adolescenți.Nu mai puteam să aștept.Asta ne duce la inevitabila întrebare.El își lipi buzele fierbinți de urechea ei,înfiorând-o cu respirația lui.Acasă la tine sau la mine?

-Nu e vorba de...

-Știu,mă grăbesc prea tare.Ea clătină din cap în timp ce limba lui îi alinta pielea fină din spatele urechii ei,respirația lui fierbinte trimițându-i fiori în tot trupul,făcând-o să se zvârcolească de nerăbdare.

-Eu...Oh,Tony,reuși ea să ofteze înainte ca sărutul lui să o întrerupă din nou.

Nu-i dădea nici măcar o șansă să-i spună,și trebuia s-o facă.Dar în vârtejul de senzualitate care o cuprinsese nici nu mai ținea minte ce trebuia să-i spună.

În sfârșit,după câteva săruturi mai puțin intense pe buze și pe gât,el îi trase helanca la loc peste șolduri.Strângând-o în brațe,îi zise:

-Să luăm o gustare și să mergem la mine.Putem să ne sărutăm și pe sofaua mea.

Dacă mai stăm mult în mașina asta,o să avem nevoie de un doctor care să ne îndrepte oasele.Ea râse,simțindu-se delicios de lascivă.

-Bine.Mergem la tine.Până când ajunseră la apartamentul lui,o casă cu două etaje aflată la numai câteva străzi distanță de ocean,în Santa Monica,Tony reușise să-și mai potolească sângele înfierbântat.După cum o luaseră,era posibil ca totul să se termine pentru amândoi încă înainte de a începe.Iar el voia să savureze fiecare moment împreună cu Hollis,să facă plăcerea să dureze cât mai mult posibil.Descărcând cutiile de carton cu mâncare chinezească pe masa din bucătărie,el observă că ea se uita prin sufragerie și se simți dintr-o dată stânjenit.

-Încă nu am reușit să mă ocup de nimic.

-De când stai aici?

-Mi-e jenă să-ți spun.

-Totuși,trebuie să te jenez.

-De doi ani.El văzu cum colțurile gurii ei tresar de dorința de a râde,dar ea se controlă și spuse:

-Mai întâi trebuie să-ți pese de casă,presupun.

-Bine,bine,distrează-te dacă trebuie.Pur și simplu nu a constituit o prioritate,asta-i tot.Tot ce-mi trebuie mie este un loc unde să-mi pun hainele și unde să mă culc.Slujba îmi ia destul timp și îmi mănâncă destule nopți.

-Viață de burlac.

-Cam așa ceva.

-Te înțeleg.El râse scurt.

-Nu,nu mă înțelegi.Tu nu ai locui niciodată într-un loc ca ăsta.

-Nu este adevărat.Numai că l-aș transforma în ceva mult mai plăcut,asta-i tot.Canapeaua,de exemplu.

-E urâtă.

-Încetează să mai completezi propozițiile în locul meu.

-Scuză-mă.

-Voiam să spun că e drăguță și funcțională.Câteva perne,cu niște modele lucrate mărunț,cred că ar lumina-o puțin.Și nu e pusă pe peretele corespunzător.

În timp ce vorbea,se plimba prin încăpere.El rămase uimit de puterea și încrederea cu care vorbea atunci când subiectul discuției nu era ea însăși.

-Jaluzele de lemn,cred că asta i-ar mai trebui.Ar mai încălzi atmosfera.Poate câteva picturi.Pereții sunt prea goi.Albul e bun,dar ar trebui să fie mai mult culoarea untului,iar lambriurile de o nuanță crem mai închisă.Ar putea fi un loc încântător,Tony,zise ea întinzând brațele ca să arate întreaga încăpere.Nu trebuie decât să-i acorzi puțină atenție.

Urmărindu-i mișcările grațioase,simțea cum trupul ei micuț și perfect îl cheamă din nou.Puse jos cutia cu orez și,din câțiva pași iuți,veni lângă ea.

-Camera asta nu e singura căreia îi trebuie atenție.Vino aici.

Hollis simți cum brațele lui îi înconjură umerii.Cu obrazul lipit de pieptul lui,ea închise ochii.Trupurile lor se potriveau atât de bine,încât păreau că formează unul singur.Acum respira mai greu,iar ea putea chiar să-i audă bătăile inimii întetându-se.Ea se răsfața în strânsoarea mușchilor lui tari,sculptați parcă în jurul ei,făcând-o parte a unui întreg.Pieptul lui,brațele lui,coapsele lui.Ea înghiți în sec atunci când simți erecția lui presată de pânțele ei,deja tare și întărindu-se și mai mult,așa cum stăteau amândoi acolo,topiți unul într-altul.

-Tony,eu...

-Taci,șopti el.

Buzele lui,blânde și totuși hotărâte,îi alintară fruntea,pleoapele,apoi coborâră ușor,chinuitor de dulce pe gura ei.Iarăși și iarăși și iarăși.Își simți genunchii înmuindu-se din cauza pasiunii ametoare care o cuprindea.

-Nu pot să-mi mai țin echilibrul.Fără niciun efort,el o ridică în brațe și o duse până la canapea.

-Ne vom simți minunat împreună,șopti el în timp ce o întindea pe saltea.Și tu știi asta,nu-i așa?

Se întinse și el,astfel încât se găsea aproape jumătate deasupra ei,și îi trecu un braț pe sub cap.Cu cealaltă mână începu s-o mângâie de la umeri la talie și înapoi.Atingerile lui lăsau în urmă flăcări.Și în tot acest timp,gura lui o gusta din plin-pe buze,pe bărbie,pe gât.Aplecându-și capul spre pieptul ei,îi prinse între buze și îi alintă sfârcurile prin materialul helăncii.

Ea lăsă să-i scape un strigăt,devenind și ea din ce în ce mai excitată,pierzându-și din ce în ce mai mult controlul.În timp ce îi alinta sânii cu gura,mâna îi mângâia pânțele și picioarele,insistând în dulci rotocoale asupra genunchilor și coapselor.Pantalonii strâmți erau ca o a doua piele și atingerea lui o ardea.El îi desfăcu picioarele,mângâindu-i interiorul coapselor din ce în ce mai sus,ajungând să o frece ritmic între picioare cu podul palmei.Ea se arcui împotriva mâinii lui,și degetul lui cel mare descoperi astfel mugurul ei rigid și excitat,făcând-o să strige din nou de plăcere.

Ardea toată și în același timp tremura, pradă unei senzații cu totul noi. Respirația ei întretăiată se amesteca cu a lui. Își dădu seama că scoate niște zgomote pe care nu le mai făcuse înainte-gemete și suspine-și asupra cărora nu avea niciun control.

-Te rog, ascultă-mă, reuși ea să spună în cele din urmă.

-Știu, mă grăbesc prea tare, dar uite ce mi-ai făcut. Îi luă mâna și i-o puse pe umflătura mare și tare ca piatra din spatele fermoarului pantalonilor săi, îndemnând-o să strângă. Ea îi simți tăria avântată a erecției. Totul se desfășura mult prea repede.

-Nu, Tony. Așteaptă. Cu o mișcare bruscă îl împinse deoparte și se ridică.

Tremurând încă în urma asaltului senzual, își încrucișă brațele în jurul pieptului și se aplecă, sprijinindu-și fruntea pe genunchi.

-Tony, ascultă-mă.

-Draga mea. El se afla lângă ea, înconjurând-o cu brațele și strângând-o la piept.

-E atât de greu, murmură ea. El își puse bărbia pe umărul ei.

-Nu te teme, o să te protejez. Despre asta era vorba?

-Nu. Adică da. Of! închise ochii, dorind din tot sufletul ca inima să nu-i bată atât de tare ca să-și poată auzi gândurile. Vreau să fac dragoste cu tine.

Sunt o, Doamne, sunt atât de atrasă de tine! Din spatele ei, mâinile lui îi cuprinseseră sânii, iar degetele lui îi transformară sfârcurile, și așa zbârlite, în două alune dureroase.

-Nu am nevoie de cuvinte ca să-mi dau seama de asta.

-Dar eu am nevoie de puțin timp ca să mă obișnuiesc. Vreau să spun că...înghiți în sec. Cel mai bun lucru era să o spună, și gata. Nu am mai fost până acum cu niciun bărbat. Mâinile lui încremeniră. Câteva clipe se scurseră în tăcere. Când vorbi în cele din urmă, vocea lui trăda neîncrederea.

-Ești virgină? Ea încuviință în tăcere, întorcându-se să-l privească, temătoare și muștrându-se în același timp pentru lipsa ei de experiență.

-Nu e bine? întrebă ea atât de încet, încât abia auzi ea însăși întrebarea.

El își lăsă mâinile să-i cadă, întrerupând orice contact între ei, creându-i un sentiment de frustrare.

-Dar ai fost logodită. Timp de doi ani, așa ai spus.

-Să spunem că nu a fost o logodnă foarte pasională. Phil credea în ideea că trebuie să te păstrezi pentru căsătorie.

-Și tu ce credeai?

-Eu...nu m-am gândit la asta, presupun.

-Și nu ai mai fost cu nimeni? Foarte nefericită, ea clătină din cap.

Scotând o exclamație ascuțită, Tony se ridică de pe canapea, cu mâinile în buzunare. Ereția îi era încă vizibilă și Holis își simți obrazii arzându-i în timp ce se străduia să continue:

-Am vrut să știi, ca să nu existe vreo surpriză. Aș vrea foarte mult. Adică, mi-ar plăcea foarte mult ca tu...

-Să te inițiez în tainele actului sexual? Termină din nou Tony propoziția în locul ei, de data aceasta cu un sarcasm ce o luă prin surprindere. Nicio șansă, draga mea. Asta este o obligație mult prea mare.

CAPITOLUL 5

-Ce fel de obligație? întrebă Holis. Despre ce vorbești?

Maxilarul lui Tony se încordă și se relaxă de câteva ori, apoi, ca și cum nu ar mai fi putut să reziste tensiunii, el începu să măsoare apăsător cu pasul covorul din fața canapelei.

-Mi-am făcut o regulă din a nu mă întâlni decât cu femeile care cunosc jocul. Nu am de gând să-mi iau pe cap o asemenea responsabilitate. Holis simțea cum o furie cumplită îi înlocuiește treptat timiditatea și se lăsă dusă de ea.

-Obligație? Responsabilitate? De ce folosești asemenea cuvinte?

Nu suntem în secolul al XIX-lea, Tony. Nu trebuie să te însori cu o fată, doar pentru că ai deflorat-o. El se opri ca să-o fixeze cu privirea, dintr-o dată bănuitor.

-Cine vorbește de căsătorie?

-Nimeni!

-Bine. Pentru că nu sunt genul care aleargă după însurătoare. Continuă să măsoare cu pași mari covorul. Am încercat o dată și nu s-a potrivit cu viața pe care o duc. Ca să fiu sincer, la capitolul relații interumane sunt o catastrofă. Nu înțeleg deloc femeile, nu le-am înțeles niciodată și nici nu o voi face. Nu știu ce să fac cu ele decât în pat.

-Faci pe grozavul?

-Nu spun decât adevărul. Sărind în picioare, Holis se înfipse în fața lui cu mâinile în șolduri, forțându-l să se oprească. Își scoase bărbia înainte, agresivă, luptându-se greu cu dorința de, a-l strânge de gât. Confruntarea aceasta era nouă pentru ea, însă nu avea de gând să piardă.

-Atunci mai uite un adevăr pentru tine. Eu nu vorbesc despre relații sau despre căsătorie, sau despre altceva de genul ăsta. Eu vorbesc despre sex! Despre relația din pat. Adică despre noi doi în pat. Uităndu-se la ea cum se agita ca un mic bombardier, țintindu-l cu privirea, aruncând spre el scânteii de indignare, Tony simți furtuna din interiorul său domolindu-se la fel de ușor pe cât se pornise.

Aceasta fu înlocuită de un sentiment blajin, protector față de ea.

-Hollis, zise el cu o tandrețe neașteptată.

Îi luă mâinile și o trase din nou pe canapea. Față în față cu ea își dori să îl înțeleagă în timp ce-i vorbea cu sufletul deschis:

-Uite, zise el, tu crezi că vorbești doar despre sex, ca și cum ar fi o tăvăleală prin fin, dar nu ești încă suficient de sofisticată pentru așa ceva. Ar implica mai mult decât simplul fapt că ne-am culca împreună. Probabil că te-ai îndrăgosti de mine. Ea își retrase mâinile dintr-ale lui de parcă ar fi atins niște cărbuni aprinși. Ochiul ei se umplură de lacrimi și ea le șterse cu podul palmei.

-Nu pot să cred ceea ce aud. Ești insuportabil de arogant și de egoist. Ce să-ți spun, și meriți să mă îndrăgostesc de tine.

-Hollis... Ea nu terminase ce avea de spus:

-Cum îndrăznești să-mi spui tu ce îmi trebuie mie? Cum îndrăznești să te autoprocami arbitru al comportării mele? El își trecu degetele prin păr.

-La naiba, ascultă-mă ce-ți spun. Poate crezi că știi jocul, dar nu e adevărat. Iar eu nu sunt tipul potrivit. Nu am nevoie de povara inocenței tale. Nu vreau s-o port.

-Oh, tu... tu... Hollis descoperi că nu mai poate rosti niciun cuvânt.

Nu făcea altceva decât să stea acolo, tremurând de furie, de frustrare în timp ce o parte a ei se desprinsese parcă de ea, privind din exterior scena și felul în care se purta, și priveliștea nu-i făcu nicio plăcere. Iat-o stând pe canapea în apartamentul unui bărbat, discutând cu el despre... De fapt, implorându-l pur și simplu să facă dragoste cu ea. Oare ce se întâmplase cu mândria ei, cu simțul ei estetic? Ceea ce se întâmpla aici era cu totul și cu totul inacceptabil. Simțindu-se nefericită și proastă, spuse:

-Te rog, Tony, du-mă înapoi la mașina mea.. Accesul de furie pasională de mai înainte îi dispăruse cu desăvârșire și în locul lui apăruse nevoia fierbinte de a găsi o gaură care s-o soarbă cu totul. De fapt, își dorea ca întreaga seară să nu fi existat. Tony o privi cuprins de sentimente contradictorii: dorință, furie, confuzie, tandrețe.

-Hai să mai stăm puțin de vorbă.

-Nu, zise ea, retezându-i cu un gest al mâinii orice încercare. Te rog, vreau să merg acasă. Oftând resemnat, el încuviință.

-Bine. Hai să mergem.

-Sunt o anacronică, gemu Hollis în seara următoare. Și mă simt ca o proastă, zău.

-Să știi că nu e nimic rău în a fi neexperimentată, zise Bella cu glasul ei cald și matern. Nu înseamnă altceva decât că ai mai multe de descoperit.

-Cu individul ăsta,Stellini,se pare că nu prea mai descoperă ea mare lucru,spuse Kate pe un ton sec.Cele trei femei se întâlneau să cineze împreună o dată pe lună.În seara aceea se aflau la Cafeneaua Bombay,unde Hollis tocmai le prezentase varianta cenzurată a conflictului ei cu Tony,de vineri seara.De la moartea Annei,Bella și Kate îi încurajaseră confidențele până când,în ciuda rezervei ei înnăscute,Hollis ajunsese să se simtă aproape bine discutând despre ceea ce într-o; vreme ar fi considerat intimități șocante.Prețuia în mod deosebit prietenia celor două femei,în ciuda diferențelor de vârstă și de educație.Bella era o văduvă în vârstă de patruzeci de ani,Kate o mamă cu un copil,singură la cei treizeci de ani ai ei,iar Hollis.Cum să se descrie pe ea însăși? O fată de douăzeci și patru de ani cu mentalitate de ev mediu.

-Practic,l-am implorat să facă dragoste cu mine.Clătină din cap,simțindu-se mortificată pe măsură ce își amintea.Nu o să-mi revin,niciodată după chestia asta.Servindu-se dintr-unul din delicioasele sosuri de curry ale restaurantului, Bella spuse cu hotărâre:

-Ei bine,mie una nu-mi pasă ce ți-a făcut sau ce nu ți-a făcut.Nu te-am mai văzut așa de plină de viață încă dinainte să se îmbolnăvească Anna.

-E adevărat,interveni și Kate.Ai mai prins culoare în obraji.

-Asta e din cauza stânjenelii.Mă simt ca o proastă.Am fost respinsă nu pentru că nu aș fi vrut să mă culc cu un bărbat,ci pentru că nu m-am culcat niciodată cu vreunul.

-Bărbații! făcu Kate înmuindu-și turtița în mâncarea de vinete cu sos de iaurt.Te rog frumos,încearcă să-ți dai seama ce reprezintă ei și,dacă reușești,vino să-mi explici și mie.

-Refuz să bârfesc bărbații în seara asta,zise Bella.Nu sunt toți atât de dificili.Jake al meu,odihnească-se în pace,a fost unul dintre cei buni.

-Adevărat.Cel mai probabil,a fost ultimul dintre ei.Toți ceilalți pot fi clasați de la „dificil” până la „dezastruos”,trecând pe la „imposibil”.

Hollis nu se putu abține să nu zâmbescă auzind sentințele lui Kate.Sub aparența hâtră a prietenei sale se afla un suflet blând și romantic care își aștepta perechea.

-Mă rog,eu nu mă simt atât de experimentată,ca să-i bârfesc pe toți,dar pe Tony l-aș încadra la „dificil”.Bella clătină din cap.

-Posibil,dar eu nu m-aș pronunța atât de ferm în privința asta,Hollis.Încă nu s-a terminat.

Magazinul nu era deschis luna,dar Hollis mai venea uneori ca să completeze actele la zi.Era ocupată cu niște adunări în biroul ei,când auzi un zgomot la ușa de la intrare,ca și cum cineva ar fi încercat să o deschidă.Cine ar putea fi? Se

gândi ea enervată. Se vedea foarte clar plăcuța cu „închis”. Se ridică și se duse să se uite prin geamul acoperit cu flori de gheață. Era Tony, rezemat cu cotul de rama ușii, făcându-i semn cu mâna. Ea își duse mâna la obraz, descurajată.

-Ți-am văzut mașina în parcare! Zise el, strigând ca să poată fi auzit prin sticla groasă. Ea se cutremură, străbătută de un șoc nervos. Cum să-l întâmpine? Ce să-i spună? De ce venise? Măinile îi tremurau atât de tare, încât avu probleme cu încuietoarea. Când reuși să deschidă ușa, se retrase repede în spatele ei, ca un luptător în spatele scutului.

-Magazinul e închis, spuse ea brusc. El zâmbi strâmb.

-Văd și eu asta, dar bănuisem că trebuie să fii pe aici, pe undeva.

Ea încercă să-l privească în ochi, dar îi era prea greu, așa că se opri asupra gurii.

Asta era o greșeală. Îndată ce își aminti senzația pe care i-o dădeau aceste buze lipite de ale ei, simți cum un val de căldură îi cuprinde pânțele.

-Vrei să intri? întrebă ea. El clătină din cap..

-Nu pot. Deja am întârziat la tribunal. Voiam doar să-mi cer scuze pentru noaptea trecută. Mi-am dat drumul ca un taur înfuriat. Poate că ar fi mai bine să se uite la gulerul cămășii?

-Ce spui?

-Adică, m-am purtat probabil îngrozitor și îmi pare rău. Nu mi-a plăcut deloc cum au ieșit lucrurile.

-O! Complet dezorientată de prezența lui, Hollis se apostrofă în sinea ei că era atât de timidă, pentru că era incapabilă să-l privească în ochi. Și de ce oare nu era capabilă să scoată replici mai lungi?

-Hollis... zise el ridicându-i bărbia cu un deget și obligând-o să-l privească în ochi. Sub sprâncene, ochii lui erau ca două lacuri. Tu chiar ești o fată de modă veche. Ai așteptat atâta vreme, deci trebuie să fie destul de important pentru tine. Rămâi așa. Găsește-ți pe cineva care să-ți dea ceea ce ai nevoie.

-Înțeleg, spuse ea, pricepând în cele din urmă ce voia el să spună. Nu venise să se împace. Venise să-și ia adio. Păi, dacă asta este...

Vru să închidă ușa, dar el o împinse cu mâna și o ținu deschisă. Ea îl privi surprinsă. Lăsându-și capul pe umăr, el întrebă:

-Astăzi nu avem nicio ripostă? Nicio dispută? Ceea ce auzea era într-adevăr dezamăgire? Nu. Probabil că îi juca imaginația vreo festă. Clătină din cap.

-Absolut niciuna. Ce mai putea ea să-i spună? „Te rog, răzgândește-te”? Asta ar mai fi adăugat mortificarea peste umilință. Tocmai îi spusese că nu o s-o mai vadă de-acum înainte. Că, indiferent care i-ar fi sentimentele pentru ea, acestea nu ar putea trece peste. peste ce? Peste principiile lui? Oricum, ea nu era îndeajuns

de bună pentru asta.Privi în pământ,complet învinsă,incapabilă să mai spună ceva.Îi spusese totul noaptea trecută.Se exprimase cât se poate de cinstit și de clar fusese în stare.Mami ar fi numit-o deșănțată.Acum,trebuia să plătească pentru asta.

-Tony,trebuie să mă întorc la biroul meu.

-Așteaptă.

-De ce?

-Nu putem fi prieteni? Ea închise ochii,simțind că i se strânge sufletul la auzul acestor cuvinte.Prieteni-sărutul morții.Reuși să zâmbească puțin.

-Sigur.Suntem prieteni.La revedere,închise ușa cu hotărâre.

Privind-o cum se îndepărtează,Tony înjură încet.La naiba! Nu ieșise deloc așa cum plănuise el.Ea ar fi trebuit să dea din cap înțelegătoare și să zâmbească dulce, așa cum știa ea,și să-i dea drumul din laț.

Despre ce laț era vorba aici? Se întrebă el deschizând portiera mașinii cu o smucitură și aruncându-se la volan.Cine spune că m-a prins în laț? Nici vorbă!

Ieși din parcare cu scrâșnet de roți și miros de cauciucuri arse.Bătând darabana pe volan,se îndreptă spre Valley pentru înfățișarea care o avea la tribunal.

De ce nu se simțea mai bine,asta voia să știe de fapt.Spusesese că îi pare rău.

Îi datora scuze,de asta era sigur.Se răstise la ea vineri seara,după care îi ținuse o predică,apoi făcuse pe înțelegătorul.Își desfășurase toate aspectele urâte ale caracterului pe durata unui singur minut.

Dar se aprinsese atât de tare-nu își amintea să mai fi fost atât de hămesit după o femeie-și dezamăgirea încercată când descoperise lipsa ei de experiență fusese mult prea mare pentru el.Focul fusese stins de cruda realitate și temperamentul lui izbucnise din cenușă.

Uit-o,își spuse el.Mai erau și alte femei pe lume,femei experimentate,femei normale care puteau să fie ale lui doar dacă ar fi întins mâna.Dar el nu dorea alte femei.El o dorea numai pe Hollis.

Foarte rău,Stellini.Uneori nu obții ceea ce vrei,mai ales dacă ceea ce vrei te duce la complicații.

O să și-o scoată din minte,asta era tot ce trebuia să facă.Va munci mai mult.Se va îngropa în cazul ăsta de abuz sexual și în alte două-va mai pedepsi niște tipi răi-și,cât ai bate din palme,o să-i iasă din minte.Poate că va fi în stare să-și scoată din minte și acea ultimă privire pierdută pe care i-o aruncase ea la plecare.

-Și cum mai merge cu Tony,întrebă Carla,în timp ce Hollis îi dădea ceașca cu cafea.

-Nu merge,răspunse Hollis.Venise din nou ziua de joi și trecuseră trei zile negre de când nu-l mai văzuse.

-Vorbești serios?

-Serios.

-Și de ce nu? Hollis se aplecă puțin peste teighea și se încruntă.

-Uite ce este,Carla,genul ăsta de conversație mă face să mă simt prost.Parcă am juca un joc teribil de complicat.Stau aici și discut despre un bărbat cu fosta soție a respectivului bărbat,într-un fel,asta contravine principiilor după care am fost educată.Carla zâmbi.

-Îmi pare rău.Nu am vrut să te fac să te simți prost.Dar căsătoria asta a fost încheiată cu mult timp în urmă,înainte chiar de a deveni ceva oficial.Tony și cu mine suntem prieteni,prieteni buni.Îmi pasă de el.Vreau să-l știu fericit,însă asta pare să-i scape.Hollis oftă.

-Asta îi scapă tot timpul.

-Ai ieșit cu el?

-De două ori.Și nu va mai exista o a treia oară.

Se auziră clopoței și pe ușă dădu buzna Marianne De Longpre.Vârând o mână sub nasul lui Hollis pentru inspecție,se îndreptă către scara ce ducea la etaj.

-Bună,Hollis.Unghie ruptă-dezastru major.Hollis râse văzând autoparodia buneii și bătrâneii doamne.

-Cum a primit cumnata dumneavoastră cadoul?

-L-a plăcut,firește.Cu un picior pe prima treaptă,Marianne se întoarse și o măsură din priviri.Ai cumva o rochie,ceva cu decolteu?

Întrebarea,care părea complet ruptă de context,o luă prin surprindere.

-Nu vindem haine aici.

-Nu,vreau să spun,pentru tine.Nu ai o astfel de rochie?

-De ce?

-Mâine seară este Balul de Caritate al *Spitalului Copiilor Milei*,dat cu ocazia sărbătorii Sfântului Valentin,explică Marianne.Nu ți-ar plăcea să vii?

-Eu?

-Doar la tine mă uit,nu-i așa? Zise Marianne cu o ușoară nerăbdare.Fără niciun fel de taxă,desigur.Toi ceilalți plătesc o mie de dolari de persoană.Dar avem întotdeauna câteva doamne drăguțe și atractive care să danseze cu bărbații care vin neînsoțiți.Cu burlacii.Și ca să dea locului un aspect mai festiv.

-Eu? Repetă Hollis.Rol decorativ? Burlaci? O lume complet diferită.

-Nu,mulțumesc,doamnă De Longpre.

-Ești sigură? Vin și două manichiuriste de la etaj.Kate este una din ele.

-Mulțumesc,dar nu vin.Pe chipul bătrânei se citea dezamăgirea.

-Sigur?

-Sunt sigură.

-Hm.Ar fi trebuit să te cunosc deja,suspină ea.Ei bine,dar dacă te răzgândești.
Când Marianne dispăru pe scări,Carla privi întrebătoare spre Hollis.

-De ce nu vrei să mergi? Ea înălță din umeri.

-Nu e genul meu de petrecere.Nu-mi stă bine cu paiete și mă strâng ca un arici
când e vorba să cunosc oameni noi.Sunt prea timidă,presupun.Carla râse.

-Te subestimezi.Ești adorabilă, chiar amuzantă,și foarte dulce,de aceea te place
Tony.

-Pune totul la trecut.Mă plăcea.

-Dacă spui tu.Carla își sorbi cafeaua,apoi spuse ca din întâmplare: Totuși,e păcat
că nu vrei să te duci mâine seară.Va fi și Tony acolo.Se duce în fiecare an.E
singura dată când poate fi convins să poarte frac.E un fel de tradiție de familie.

-Oh!Hollis abia avu timp să înregistreze această nouă informație când ușa se
deschise din nou.

-Hollis,eu...O, salut,Carla.

-Bună,Tony.

Privirea Carlei trecu de la Tony la obrajii împurpurați ai lui Hollis.Ridicându-se
de pe scaun și adunându-și hârtiile,și dosarele în servită,zise:

-Ei,cred că unghiile mele sunt uscate deja.La revedere!După plecarea ei,Tony
rămase în picioare,uitându-se la Hollis în timp ce o cută îi brăzda fruntea.

Și acum? Se întrebă ea.Pentru o clipă cochetase cu gândul că el venise s-o invite
la balul de a j doua zi.Era ziua ei,la urma urmei,iar el se străduise destul de mult
să afle care era aceasta.El începu să se plimbe cu mâinile în buzunare,privind tot
timpul în podea.

-Trebuie să aleg un cadou pentru secretara mea.Dezamăgirea explodează în
interiorul ei.Oare la ce o dusesse mintea? Scoate-ți prostiile asta din cap,își spuse
ea.El doar o lămurise deja că nu mai era niciun viitor pentru ei doi.!

Atunci ce căuta el aici? Se întrebă ea înfuriindu-se pe măsură ce își amintea
felul în care fusese respinsă.Pășii lui apăsați zguduiau cu totul micul ei magazin.
Putea chiar să spargă ceva.De ce nu se ducea să-și cumpere cadourile din altă
parte?

-Întotdeauna ești prost dispus atunci când cumperi un cadou? îl întrebă ea tăios.

-Nu sunt prost dispus.Îi veni în minte o replică usturătoare,dar și-o reprimă.Nu
avea de gând să se mai angajeze în niciun fel de confruntare cu acest om.

-Bine.Aruncă o privire prin preajmă și,dacă pot să te ajut cu ceva,anunță-mă.

-În regulă. Tony continuă să se plimbe prin magazin, simțindu-se derutat și contradictoriu. Ce naiba căuta el aici? Ca și cum ar fi avut o voință proprie, mașina lui cotise pe bulevardul San Vicente și poposise în fața magazinului. Avea să întârzie și la lucru. Dar nu fusese în stare să și-o scoată pe Hollis din minte toată săptămână. Încercase asta cu toată rigurozitatea, muncind zece ore sau chiar mai mult la birou și încă câteva acasă. Jucase chiar și tenis de vreo două ori, cu o furie feroce. Ea continua să-l obsedeze.

Se opri din plimbarea lui agitată și se strădui să respire adânc. Liniștește-te! îi porunci el minții sale înfierbântate. Privește în jur la nimicurile femeiești moi și delicate expuse peste tot în încăpere. Magazinul era un port, un refugiu în afara lumii nebune și defecte în care își petrecea el zilele și avea nevoie de ceva timp ca să se pătrundă de magia lui.

Și, mai ales, aici era ea, se gândi el privind-o pe Hollis cu coada ochiului. Hollis! Ea era, cu numele ei demodat, cel mai delicat, cel mai feminin, cel mai plin de farmec lucru din încăpere. Stătea acolo, în spatele barului, ștergând tejgheaua cu o cârpă, îmbrăcată în costumul acela. Îi stătea bine. La naiba, îi venea ca o mânășă, oare ea nu știa lucrul acesta?

Îi atrase atenția o camee frumoasă într-o splendidă ramă de porțelan care stătea așezată într-un colț, pe o policoară. Se duse până acolo și o luă, studiind suprafața acesteia timp de câteva clipe.

-Îți place aceea? Pot să ți-o împachetez, dacă vrei. Tonul ei părea detașat, dar el simți durerea de dincolo de cuvinte.

-Nu. Își înalță ochii și îi întâlni privirea. Astăzi ochii ei erau mai puțin căprui și mai mult oliv, în contrast puternic cu tenul ei alb.

-Cameea asta este frumoasă! spuse el.

-Da, e adevărat.

-Dar e mai mult decât atât. El întoarse către ea mica ramă în așa fel ca ea să poată vedea portretul din interior.

-Asta ești tu, spuse el încet, înaintând spre ea. Nu vezi, Hollis? Asta te reprezintă.

Așa ești tu. Tăcută, elegantă și de modă veche. Și așa ar trebui să rămâi.

Hollis aruncă o privire spre camee, apoi studie expresia de pe chipul lui Tony, o expresie torturată, tânjitoare și foarte, foarte încăpățânată.

-Tony, începu ea.

-Da?

-Femeia aceea a murit cu o sută de ani în urmă. Eu sunt foarte, foarte vie. Și foarte plictisită de obiceiul tău de a-mi spune tot timpul ce să fac cu viața mea. Pleacă.

El își încleștă fălcile și o privi intens pentru o clipă ce păru o eternitate.

Apoi,clătinând din cap,puse cameea la locul ei și se îndreptă spre ieșire. Hollis își duse mâna la gură în timp ce cealaltă i se strânsese în pumn și cu care izbi tehgheaua barului,surprinsă ea însăși de puterea loviturii.Furia o cuprinsese din nou,aceeași furie ca în seara de vineri.

Cum de îndrăzneț? Se întrebă ea lovind din nou tehgheaua barului.Ce tiran, posesiv,bigot,fiu de...

Își reveni numai după ce se dezlănțui într-o izbucnire de blesteme.O,dar chiar simțea nevoia să bată din picior! Nu i se permisesse niciodată să facă așa ceva pe vremea când era mică.,,*Nu-i stă bine unei doamne*”,i se spusese în repetate rânduri.Cui îi mai păsa?

Bătu tare cu piciorul în podea.Era grozav,ășa că mai bătu o dată.Apoi se repezi ca o furtună la etaj,în salonul de manichiură.Dacă micul domeniu al lui Hollis de la parter evoca trecutul liniștit și supus,salonul de la etaj era complet diferit.

Annabella trăia în contemporaneitate.O încăpere mare,spațioasă,decorată în culori vii,cu un fundal sonor de muzică soft-rock,salonul consta în zece puncte de lucru,ocupate de femei gălăgioase și bine îmbrăcate,împreună cu manichiuristele lor.

-Într-unul din colțuri stătea Marianne,iar Kate îi repara unghia.

Din partea opusă a încăperii,Hollis îi căută privirea lui Kate,care ridică întrebătoare din sprâncene.Hollis făcu semn spre mica bucătărie de alături și prietena ei încuviință cu o mișcare a capului.Avea să se întâlnească cu ea imediat ce termina cu Marianne.

-O să-l omor,șopti Hollis când Kate intră în bucătărie,câteva minute mai târziu.

-Să presupun că e vorba,de Tony?

-A venit iarăși aici,astăzi.De ce tot vine dacă nu mai vrea să fim împreună? De ce nu stă în banca lui?

Își umplu un pahar cu apă de la gheață și îl dădu pe gât dintr-o înghițitură.

-Habar n-am.Poate că nu e în stare.Kate îi puse consolator o mână pe umăr,în timp ce Hollis își mușca buza inferioară.Apoi,reușind să zâmbească puțin,zise:

-Kate,aș vrea să-mi faci un serviciu.

-Cu plăcere.

-E vorba despre sindrofia aceea de Sfântul Valentin,de care vorbea Marianne.O să fii și tu acolo?

-Mda.M-a convins să mă duc.

-Ce-ai spune dacă ți-aș zice că m-am hotărât să vin și eu?

Chipul lui Kate se învioră.

-Aș spune că e grozav! Fă-o,englezoaico! O să fie distractiv.

Hollis puse paharul pe masă.

-Bine.Așa voi face.

-Minunat.Așteaptă o clipă,făcu Kate privind-o bănuitoare.Ce te-a determinat să te răzgândești? Simțind deodată nevoia să se apere,Hollis spuse:

-Ei bine,mâine e ziua mea de naștere...

-Știu,o întrerupse Kate.Bella și cu mine o să te ducem la o piesă de teatru săptămâna viitoare,îți amintești?

-Sigur că îmi amintesc,dădu ea din umeri cu nonșalanță.Vreau doar să mă pun și eu la patru ace,asta e tot.Să mă fardez puțin,să-mi fac o altă coafură,poate chiar să-mi cumpăr ceva trăsnet de îmbrăcat.Ceva cu decolteu adânc.

-Să te porți,altfel spus,ca o femeie matură și atrăgătoare,nu ca fetița cuminte și ascultătoare a Annei.Zâmbind,Hollis încuviință.

-Mă cunoști foarte bine.Da,ca o femeie.Vrei să mă ajuți? Vreau să spun că nu sunt obișnuită cu,știi tu... strălucire cred că i se spune.Kate continuă să se uite la ea cu o expresie atotștiutoare.

-Mai e ceva ce ai omis să-mi spui? Lin anumit motiv pentru care vrei să-ți cumperi ceva trăsnet de îmbrăcat?

Felul ei de a imita accentul lui Hollis le făcu pe amândouă să pufnească în râs.Hollis oftă adânc..

-Bine.Poți s-o afli și pe-asta.Tony o să fie Acolo.Kate izbucni într-un hohot de râs plin de încântare.

-Încep să văd lumina.

-Așa că vreau să arăt foarte bine,zise Hollis,strângând puternic umărul prietenei sale.Sa fiu foarte modernă,foarte sexy.Vreau să-l fac să.cum se spune? Să simtă că i se înmoaie genunchii.

-Așa va fi,crede-mă.O să ne distrăm de minune.Putem să ajungem la supermagazin diseară,după orele de program.Da,da,e nevoie de un atac frontal și masiv.Bietul de el,aproape că-mi stârnește mila.

-Vorbește pentru tine.Mie nu-mi e deloc milă de el.

CAPITOLUL 6

Tony privi prin încăpere,căutând ceva sau pe cineva care să-i capteze interesul.

Sala de bal a hotelului Bel-Air era,ca în fiecare an,frumos decorată cu amorași pe inimi mari de satin,cu aranjamente florale,roz și roșii,și cu postere uriașe cu copilași adorabili.Muzica de dans era asigurată alternativ de un grup rock și de o mică formație de jazz.

În jurul lui, sute de oameni îmbrăcați elegant râdeau și glumeau. Toți păreau să se distreze de minune, dar Tony nu era în stare să participe la veselia generală. Era absent și nerăbdător, și chiar mai mult decât puțin agitat.

Privirea i se opri asupra spatelui unei femei care discuta cu un bărbat de cealaltă parte a ringului de dans. Ceva din felul în care își înclina capul, în timp ce asculta, îi aducea aminte de cineva. Dar de cine?

Era micuță, deși avea un păr incredibil, o coamă castanie, buclată, care i se revărsa până la jumătatea spatelui. Era, probabil, una dintre acele coafuri cu păr adăugat, de care vorbea la telefon secretara lui zilele trecute. Nimeni nu avea atâta păr ca femeia asta, în afară de...

Nu! Își porunci el sieși. Nu avea să se gândească la Hollis.

Rochia pe care o purta femeia era genul care invita la fluierături de admirație.

Era de culoare verde-închis și era făcută dintr-un material sclipitor, care se mula pe corp. Avea o talie foarte mică deasupra coapselor frumos formate și a fundului tare și rotund pe care rochia îl puneă foarte bine în evidență. Purta pantofi negri cu toc înalt și îi amintea din ce în ce mai mult de...

Încetează, Stellini! Era imposibil ca Hollis să se afle aici și nici nu s-ar fi îmbrăcat cu o astfel de rochie. Îndesându-și mâinile în buzunarele pantalonilor de la frac, își roti din nou privirea prin cameră. Ar fi trebuit să-și aducă o însoțitoare; făcuse o mare prostie că venise singur. Dar, când își consultase agenda de telefon, niciunul din numele de acolo nu i se păruse potrivit.

Ca și cum el nu ar fi avut nicio putere, privirea îi fu din nou atrasă de femeia în rochie verde tocmai în clipa în care bărbatul cu care vorbea își dădea capul pe spate într-un hohot de râs. Acesta avea părul argintiu și avea o înfățișare prosperă, cu o burtă generoasă pe care costumul scump, de comandă, reușea să o diminueze, dar nu să o ascundă. Tony îl vedea la bal în fiecare an, îl chema Frank și încă într-un fel, dar nu se întâlniseră niciodată. Femeia splendidă de lângă el era, probabil, cea de-a treia sau a patra soție sau, chiar mai probabil, amanta lui.

Curiozitatea lui Tony era de-acum ațâțată la maximum. Oare cum arăta ea privită din față? După cum arăta privită de la spate, probabil că un alt unghi de vedere ar fi constituit o dezamăgire. Și totuși trebuia să-i vadă chipul. Porni prin încăpere către unul din baruri, de unde putea s-o și privească.

-Un scotch simplu, îi ceru el barmanului, apoi se întoarse și se rezemă cu nepăsare de teșgheaua barului. Când dădu cu ochii de profilul femeii, îngheță, închise ochii o clipă, apoi îi deschise din nou. Nu, era tot acolo.

Nu era un vis sau o dorință devenită realitate, ci Hollis în persoană.

Se strădui să respire normal în timp ce o studia cu coada ochiului. Părea adâncită în conversația cu tipul cel în vârstă-așa cum gândea Tony despre partenerul ei-așa că putea să o cerceteze îndeaproape.

Dacă de la spate îți dădea bătăi de inimă, privită din față putea provoca un infarct. Nu pentru că rochia era atât de decoltată. Despicătura acea era destul de adâncă, dar nu indecentă. Numai că, cu rochia mulată atât de bine pe trupul ei, atât de adorabil, cu materialul unduind molatec, părea indecentă. Și cum puteau acele bretele atât de subțiri să susțină greutatea sânilor ei plini?

Brațele ei albe, grațioase și subțiri, erau dezgolite și nu avea nicio altă bijuterie decât un lănișor subțire de aur la al cărui capăt abia putea. Să deslușească, în despicătura umbrită dintre sâni ei, vechea camee de fildeș pe care o admirase cu o zi în urmă. Gemu încetișor. Amintindu-și cum îi simțise sâni sub palmele lui, cu câteva nopți în urmă, și cum se zbârliseră mugurii sfârcurilor de pasiune pentru el, simți cum dorința îl îmboldește în pânțe.

Era tot mai dificil să stea acolo, lipsit de demnitate, dar nu-și mai putea lua ochii de la ea, așa că se strădui să privească în altă parte. Părul ei, acea explozie de bucle strălucitoare, era în întregime al ei. Nu i-l văzuse niciodată despletit astfel și i se părea mult mai frumos decât orice și-ar fi putut imagina vreodată. Tenul ei radia de sănătate, iar ochii ei, subtil fardați, sclipeau de entuziasm. Pe buze avea un ruj strălucitor, care îl făcu să se lîngă pe buze de dorința de a o săruta.

Deveni conștient deodată că respirația îi devenise mai rapidă și că era pe cale să se facă de râs într-o sală plină de persoane bogate și influente, dintre care pe multe le cunoștea personal. Clătinând din cap, se întoarse din nou către bar și începu să-și deguste băutura în timp ce își gândea următoarea mișcare. Ar fi trebuit oare să se ducă la ea să schimbe câteva vorbe și, poate, să o invite la dans? Trupul îl îmboldea să se apropie de ea în orice fel cu putință.

Dar se făcuse deja de râs de câteva ori săptămâna aceea. Nu părea să fie în stare să se abțină să o sâcâie cu discursuri și, cu două zile în urmă, îi dăduse clar de înțeles că se săturase de comportamentul lui dominator.

Se întrebă dacă tipul în vârstă cu care era ea știa că era virgină. La gândul ăsta, mâna îi încrămeni de furie pe paharul de scotch..

Al naibii să fie dacă o să pună mâna pe ea babalâcul ăla. Nimeni! Niciodată!

Din nou îl cuprindea același sentiment posesiv. Monstrul urât, cu ochi verzi, își arăta din nou capul. Gelozia putea fi un sentiment teribil, epuizant, dar nu avea să nege că-l copleșise cu totul. Dădu pe gât restul băuturii, apoi puse paharul pe tejghea cu emfază. Pe toți dracii, Hollis era a lui!

În timp ce Tony se îndrepta spre ea cu pași mari, Hollis era conștientă de fiecare mișcare a lui. Venise la bal de peste două ore, iar atunci când el își făcuse apariția, cu cincisprezece minute în urmă, ea luase notă de acest fapt, apoi îl ignorase cu desăvârșire. Nu avea de gând să întreprindă ceva ca apoi să fie refuzată. Mișcarea următoare era a lui. Și, dacă domnul Tony Stellini avea să deschidă gura măcar o dată ca să-i dea sfaturi cum ar trebui ea să trăiască, avea de gând să-l calce cu toată puterea pe picior cu unul din tocurile ei foarte înalte și foarte ascuțite.

-Bună seara, Hollis, zise el când ajunse lângă ea. *Era și timpul*, se gândi ea. Se holbase suficient la ea.

-O, bună, Tony, zise ea cu aerul cel mai degajat. Îl cunoști pe Frank Mettey? Tony Stellini. Bărbații își strânseseră mâinile, politicoși la suprafață, dar reușind să sugereze destul de bine doi luptători într-o încleștare pentru trofeu. Hollis continuă.

-Frank tocmai îmi povestea despre prototipurile de mașini electrice pe care le-a văzut la Detroit, săptămână trecută. Nu e minunat că, în sfârșit, fabricanții de automobile fac niște pași pe drumul spre menținerea unui aer mai curat?

Se întoarse spre Frank cu un zâmbet strălucitor, observând, cu un mic fior de izbândă, că lui Tony asta nu-i plăcea deloc.

-E foarte bine, zise Tony.

-Da, făcu Frank cu un aer jovial. Tocmai îi spuneam lui Hollis că, deși iahtul meu funcționează tot pe bază de combustibil fosil și urât mirositor, aș lua-o să facem o plimbare la bordul lui, zise el zâmbind și se întoarse spre ea. Poate la sfârșitul săptămânii viitoare?

-Sună minunat. Tony interveni brusc în conversație:

-Înainte de a ridica ancora, aș vrea să v-o răpesc pentru un dans. Sper că nu vă supărați. Înainte ca Frank să fi avut șansa de a răspunde, Tony o trase în ringul de dans. Cvintetul de jazz cânta o baladă lentă și el o strânse la piept cu un gest familiar. Era un dansator bun și trupurile lor se potriveau minunat, dar ea simțea lupta care se dădea în el. Dându-și seama că încă mai e supărată el, atât pentru că fusese respinsă, cât și pentru atitudinea lui necavalerească, ea se retrase puțin din îmbrățișarea lui, punând o oarecare distanță între ei.

-A fost cam nepoliticos din partea ta, Tony.

-Oare? Zise el cu gândul aiurea. Cum de ești aici în seara asta? Te-a adus cineva?

-Nu. Pari foarte surprins să mă vezi.

-Probabil pentru că nu mi te imaginam luând parte la astfel de baluri. Nu mi-ai pomenit niciodată că ai avea vreo legătură cu *Spitalul Copiii Milei*.

-Sunt câteva lucruri în legătură cu mine pe care nu ți le-am spus,cred, niciodată.La urma urmei,nu ne cunoaștem chiar de ani de zile.

-Așa este.Brațele lui se strânseseră din nou în jurul ei,iar ea nu mai știa ce să facă cu propriile ei reacții contradictorii.Ego-ul ei putea fi rănit și însetat de răzbunare,dar trupul avea alte intenții.Era atrasă de Tony ca o floare ce se deschide la ivirea soarelui.Îi simțea mâinile pe omoplați strângând-o tot mai aproape și trebui să lupte din greu cu ispita de a-și lăsa obrazul pe umărul lui.

Arăta ucigător în frac.Brațele îi erau puternice și mirosea a loțiune după ras de bună calitate.Îi plăcea enorm să-i simtă mirosul.

-Știi că nu cunosc nimic despre tine,spuse el trimitându-i fiori cu șoaptele lui susurate în ureche.Mă gândeam doar că mi-aș fi amintit dacă ți-aș fi văzut numele pe lista donatorilor.

-Nu sunt trecută pe lista aceea,murmură ea.Sunt ceea ce se cheamă animatoare, fată de decor,și asta prin grija doamnei Marianne De Longpre.

-Pentru decor?

-Supliment feminin.Trebuie să mă fac folositoare participând la conversații și la dansuri.El se opri la jumătatea pasului,deși celelalte cupluri din jurul lor continuau să se legene în ritmul muzicii.

-Și pentru mai ce?

-Ce altceva se mai întâmplă aici? întrebă ea cu inocență.El o privi pieziș, suspicios.

-Cine este Frank Mettey?

-După câte mi-a spus,face câte puțin din toate.Are case în Newport Beach,New York și Londra.Plus un iaht și o casă de vacanță în Bahamas.

Tony încleștă din fălci.

-Te-a invitat să le vezi pe toate? Sau doar una singură?

Gelozia lui era atât de palpabilă,încât putea să-i simtă învăluirea,iar ea știa că răspunsurile pe care le dădea și atitudinea ei hrăneau această gelozie,dar nu se putea opri să nu-l momească mai departe.Cel puțin în pentru moment.

-Cred că tocmai voia să precizeze când ne-ai întrerupt.

-Și ce altceva mai voia dumnealui? Dându-și capul pe spate,ea spuse:

-Tony,își dai seama că stăm pe loc în mijlocul unui ring de dans aglomerat și că atragem astfel atenția tuturor?

-Vino încoace.Blestemând în sinea lui,o luă de mână și o duse până la o masă dintr-o latură a încăperii.Acum,răspunde-mi la întrebare.

-De ce ar trebui s-o fac? Și de ce te porți cu mine de parcă aș fi martoră la un proces? El oftă cu năduf.După ce o privi o clipă,se uită spre propriile mâini.Erau strânse în pumni la marginea mesei.

-Nu știu ce să-ți spun.

-Zău? Faimosul procuror a rămas fără cuvinte? Cum e posibil?

-Tu mă lași fără cuvinte,Hollis.Privi din nou spre ea,zâmbind stânjenit din cauza proastelor lui maniere.

-Ești absolut încântătoare!Spunând asta,încordarea maxilarelor sale păru să slăbească,în timp ce privirea îi scliffea admirativ.Hollis simți că sloiul rece al furiei din ea începe să se topească.

-Mulțumesc,zise ea încet.De obicei,complimentele o stânjeneau,dar Tony era altceva.Iar ea se simțea cu adevărat frumoasă în noaptea aceea,se simțea atrăgătoare,demnă de admirație și foarte feminină.

Când ea și Kate intraseră mai devreme în sala de bal,Hollis se așteptase ca bărbații să năvălească duium asupra blondei sale prietene,care arăta nemaipomenit îmbrăcată într-o rochie neagră,scurtă.Și așa se și întâmplase.Dar un număr egal îi acordase și ei atenție.Vreme de două ore dansase și răsese cu câțiva bărbați.Cei mai mulți fuseseră politicoși și reușise să se descurce uimitor de ușor cu cei doi sau trei care făcuseră aluzii nu prea subtile cu privire la favorurile ei sexuale.Era o seară magică.Nu se simțea timidă,nu era Hollis cea inhibată;era o tânără încrezătoare și admirabilă.Poate că părul o făcea așa,se gândi ea.În fine,era liberă de toate restricțiile.Adevărat,își petrecuse ziua cu bigudiurile pe cap,dar meritase efortul.Sau poate că era ceva legat de rochie.

Kate o bătuse la cap să o cumpere,spunând că acoperă și descoperă în același timp.Putea să fie și în același timp să nu fie ea însăși-o frumusețe între două lumi.Indiferent care ar fi fost motivul,privirea lui Tony făcea toți banii.Ca răspuns la privirea lui,ea se lăsă puțin pe spate și își trecu ușor limba peste buze. Se uimea pe ea însăși.Îi făcea semne,nu-i așa,îi oferea genul acela de invitație pe care îl văzuse la femeile fatale din filme.Se simțea păcătoasă...și de-a dreptul fantastic.

-Și acum? întrebă el cu privirea întunecată brusc,ca reacție la acțiunile ei subtile.Încotro ne îndreptăm de aici? Ea zâmbi ștregărește.

-Eu ar trebui să circul pe aici.El o strânse de mână,nu prea tare,doar atât cât să se facă mai bine înțeles.

-Să nu îndrăznești,mârâi el.Tocmai atunci,o femeie drăguță,între două vârste,cu câteva șuvițe argintii în părul negru,îl bătui pe umăr.

-Tony,zise ea.Iată-te!Dacă ar fi fost oricine altcineva și nu mama lui persoana care să întrerupă acest moment al lui cu Hollis,Tony și-ar fi pierdut cumpătul.

Așa,se întoarse și îi zâmbi cu căldură.

-Oh,mamă.Arăți minunat!

-Te-am căutat peste tot.Accentul italianesc al mamei sale se simțea chiar și după treizeci de ani petrecuți în America.

-Abia am ajuns,spuse ea.Hollis Blake,ți-o prezint pe mama mea,Maria Stellini. Lui Tony îi plăcu felul în care Hollis îi zâmbi mamei sale și observă expresia politicoasă,dar curioasă de pe chipul Mariei.

-Îmi pare bine,Hollis.

-Îmi pare nespus de bine să vă întâlnesc,doamnă Stellini.

-Regret că a trebuit să renunț la seara trecută,mamă,spuse Tony.M-au reținut niște probleme de ultim moment la birou.

-Tu ai întotdeauna probleme de ultim moment,spuse mama lui pe un ton glumeț, care înlătura orice nuanță critică din răspunsul ei.Atunci,ce spui de vinerea viitoare,seara? Lisa o să vină cu noul ei prieten,iar eu fac friptură de vițel.

-Osso buco? Se vede că știi cum trebuie să atragi un bărbat.Și spune-i Lisei că e prea mică pentru un prieten.Maria îi făcu cu ochiul lui Hollis.

-Fiul lui e mai protector față de sora lui chiar decât răposatul lui tată.

-Lasă că văd eu ce fel de om este,zise Tony.Voi încerca să vin în jur de ora șapte.

-Poți să vii și însoțit,dacă vrei.Întotdeauna se găsește suficientă mâncare pentru toată lumea.Înclinând capul spre Hollis,Maria dădu clar de înțeles către cine era invitația.

-Mulțumesc,mamă.O să te anunț din vreme.Hollis îi zâmbi din nou Mariei Stellini,apoi privi în urma ei,în timp ce aceasta se alătura din nou unui grup de prieteni.Întorcându-se spre Tony,spuse:

-Este atât de plăcută,nu-i așa? Mi-ai spus că-mi va plăcea de ea,și chiar așa s-a și întâmplat.

-Când am spus eu așa ceva?

-În seara în care am fost împreună la expoziție.

-A,da.Îmi aduc aminte.Își mai aducea aminte și că o sărutase după aceea în mașină.Își amintea și noaptea următoare pe țărnel oceanului.Și,după aceea,ce se întâmplase pe canapeaua lui.Avalanșa de imagini senzuale îl făcea să se simtă ca un cazan sub presiune.

-Vino,spuse el,ridicându-se și luând-o de mână.

-Unde mergem?

-Afară,să luăm puțin aer.Ea își retrase mâna dintr-a lui.

-Zău,Tony,va trebui să încetezi să-mi tot dai ordine.

-Cum? Făcu el,neavând idee despre ce vorbea ea.Ce ordine?

-Ai tendința de a-mi spune ce o să facem.Aș prefera să fiu întrebată decât să mi se spună.Își însoți cuvintele de un zâmbet ușor,ca să nu pară atât de tăioasă.Cu toate acestea,vorbea serios,iar el își dădu seama de asta.Gândindu-se bine,își dădu seama că ea avea dreptate,așa că dădu din cap aprobator.

-Îmi pare rău.Faptul că te văd aici în seara asta,arătând atât de...Lăsă să-i scape un oftat.Nu știu cum să mă port cu tine,ce să spun sau ce să fac.Dădu din umeri. Așa că dau și eu ordine.Voi încerca să nu mai fac asta.

-Bine.El îi oferi brațul cu o curtoazie exagerată.

-Binevoiește domnișoara să facă o plimbare prin grădină în compania mea? Mi s-a spus că grădina e minunată în această perioadă a anului.Ea îl luă de braț și făcu o mică reverență.

-Domnișoara ar fi încântată.Grădina hotelului Bel-Air era liniștită,cu mici lampioane care aruncau o lumină blândă peste tufe și arbuști.În ciuda gurilor de încălzire situate din loc în loc pe alee,aerul nopții era rece și Hollis se pomeni tremurând.

-Îmi pare rău,Hollis,spuse Tony scoțându-și haina și punându-i-o pe umeri.Nu m-am gândit la asta.Strângând haina în jurul ei ca să se încălzească,încheieturile degetelor lui îi atinseră ușor sâni.Ea îl auzi oftând încet.Sau chiar ea fusese cea care oftase?

Plimbându-se pe aleea pietruită care ducea spre seră,sunetul muzicii și râsetele celor de la bal deveneau din ce în ce mai slabe.În cele din urmă,grădina deveni tăcută;nu se auzea nici măcar cântecul vreunei păsări de noapte sau zumzetul vreunei insecte.

-E un hotel foarte frumos,zise ea bucurându-se de senzația plăcută a hainei lui pe pielea ei dezgolită.

-N-ai mai fost niciodată aici? întrebă el,înconjurându-i umerii cu brațul și trăgând-o mai aproape de el.

-Nu,e prima oară.

-Carla și cu mine ne-am căsătorit aici,spuse el cu franchețe.Este locul ideal pentru căsătorii.

-Carla este o femeie atât de deșteaptă și de talentată.

-Este într-adevăr grozavă.

-De ce ați divorțat?

Hollis rămase uimită de ușurința cu care pusese întrebarea,dar schimbul de replici dintre ea și Tony fusese destul de subtil.Apoi,el era ceva mai puțin sigur

pe el în seara aceea,iar ea mult mai puțin speriată că ar putea să pară prostituată.

Întreaga seară era înconjurată de o aureolă magică,Putea să spună sau să facă orice ar fi dorit,de parcă ar fi fost cea mai încrezătoare femeie din lume.

-Vina mea a constat în faptul că munca devenise mult mai importantă decât căsnicia,spuse el.Dar,știi,cred că eu și Carla nu am fost de fapt niciodată îndrăgostiți unul de altul.Am mers împreună la Facultatea de drept,aveam mereu atâtea subiecte comune de discuție și cred că amândoi am presupus că asta trebuie să fie dragoste.Dar semăna ceva mai mult cu o prietenie în care era implicată și o anumită cantitate de hormoni.Dar aceștia s-au consumat destul de repede.Poate cu o zi în urmă,Hollis s-ar fi simțit stânjenită de această conversație în jurul intimităților maritale.Dar nu și în seara aceasta.Așa că spuse cu simplitate:

-Îți mulțumesc că ai fost atât de sincer cu mine.El îi strânse brațul.

-Hei,dar cred că ai dreptul să știi tot ceea ce dorești.

-Nu chiar orice.

-Ba da.El se opri în loc.Punându-i mâinile pe umeri,o întoarse spre el și o privi adânc în ochi.

-Știi bine că ai acest drept.Noi doi am început ceva împreună.Am luptat împotriva acestui lucru din răpputeri,dar se pare că la mijloc e o voință mai mare decât a mea.Ea zări sclipirea din ochii lui în timp ce el continuă:

-Este ziua ta și este,și Sfântul Valentin,și,mai mult decât orice,îmi doresc să fiu împreună cu tine în seara asta.Dar m-am purtat ca un idiot,astfel încât nu te-aș condamna dacă ai refuza să mai vorbești cu mine vreodată.

În fața acestei vulnerabilități mărturisite,ultima fărâmbă de resentiment din inima ei se topi și sufletul îi tresări din nou de încântare.

-Oh,Tony,spuse ea cu un suspin.El îi frecă brațele cu palmele,încălzind-o.

-Am încercat să te uit.Ba mai mult,am încercat să te fac să mă urăști.Nu în mod conștient,desigur,dar cred că asta am încercat să fac.Abandonându-se dorinței de a-l atinge,ea întinse mâna să-l mângâie pe obraz.

-Nu ți-a mers.Nu te urăsc.

-Dar ce simți pentru mine? Ea îi urmări conturul buzei inferioare cu vârful degetului.

-De ce nu pui și tu o întrebare mai dificilă?

-Ți-e teamă?

-Foarte.

-Și mie.O conduse spre o bancă din fier forjat și se așezară.O trase pe genunchii săi și își îngropă fața în părul ei ondulat.

-Nu pot să stau departe de tine,de asta îmi dau foarte bine seama,îi șopti el la ureche,înfiorând-o cu respirația sa fierbinte.M-am gândit la tine toată săptămâna. Iar în clipa asta te doresc atât de mult,încât,ei bine,cred că am luat-o puțin razna.

-Tony,eu...

-Știu,iar o iau prea repede,spuse el.Dar tu mă faci să mă port așa.

-Nu,nu,e bine.Și eu vreau asta.Dar ultima oară ți-am spus că...

-Am fost un prost.Uită ce s-a întâmplat ultima oară.Vino cu mine acasă.Acum.

-Eu...

-Îmi pare rău...Te rog.Buzele lui i se plimbau pe gât,înfiorând-o,în timp ce-i simțea degetele mângâindu-i coapsele prin materialul rochiei.

-Mi-aș dori să nu fii atât de inocentă,spuse el.Dar ești.Și nu pot să sufăr gândul că te va atinge alt bărbat.Vreau să fiu eu cel care va face dragoste cu tine.

Trebuie să fac dragoste cu tine.Acum limba lui desena mici cercuri pe gâtul ei și pe pielea fină din spatele urechii.În același timp,mâna lui se mișca pe sub rochia ei cu o încetineală ucigătoare,făcând-o să se zvârcolească plină de dorința de a fi atinsă până în străfundul ființei ei.Tony preluase din nou controlul,iar ea se simțea atât de prinsă în mrejele acestei dorințe nesățioase pentru el,încât era incapabilă să i se mai împotrivescă.

-Voi fi blând,îți promit,șopti el.Dar,iubita mea,simt că mă sfârșesc.Salvează-mă.

Împletind între degete șuvițe groase din părul ei,o trase spre el și o sărută apăsător pe buze,invadându-i gura cu limba lui cu o energie care o făcu să-și piardă respirația.Ea își ridică brațele spre capul lui și îi răspunse cu aceeași pasiune.

-Orice,murmură ea înflăcărată,orice vrei,o să fac.

Când intrară pe ușa din față a apartamentului,Tony o ridică pe Hollis în brațe și o duse pe scări până în dormitorul lui.O depuse pe salteaua patului,unde ea rămase stingherită,zâmbindu-i timid.

-Totul e în regulă? O întrebă el.Ea înghiți în sec,apoi încuviință:

-Cred că da.

-Bine.Rămâi aici!După ce Tony părăsi încăperea,Hollis privi în jur ca să-și dea seama unde se află.Stătea pe un pat enorm.Unul dintre cele mai mari,se gândi ea;nu mai văzuse până atunci unul de asemenea dimensiuni.Camera era sobră, purtând o amprentă masculină,cu mobilă întunecată la culoare și pereți zugrăviți într-o nuanță pală.Printr-o ușă deschisă aflată pe peretele cel mai îndepărtat se vedea o chiuvetă albă și o cadă.

Ce-ar trebui să facă acum? Se întrebă ea.Tony îi spusese să stea aici.Asta însemna că trebuie să stea în aceeași poziție? Sau ar trebui să se întindă,poate chiar să se bage în așternut? Și,dacă era așa,ar trebui să se dezbrace mai întâi?

Stai puțin,se admonestă ea.De ce se simțea oare atât de indecisă? Ce se întâmplase cu cealaltă; Hollis de acum câteva minute,cea care era atât de încrezătoare,de feminină,de plină de magie?

Aceea dispăruse,își zise ea cu un oftat.Acum își îndeplinesc misiunea de a-l scoate din minți pe Tony și de a o aduce pe ea în dormitorul lui.Și în locul acelei Hollis se găsea acum o virgină complet lipsită de experiență,ca să nu mai spunem în ce hal de speriată.

Mă rog,speriată doar puțin.Iar sărutările fierbinți ale lui Tony o făcuseră să se simtă nu chiar pe de-a-ntregul lipsită de experiență.La urma urmei,ajunsese aici,nu? în dormitorul lui,în patul lui,pregătită pentru pasul următor.

Oftând din nou,își scoase pantofii cu tocuri înalte,care oricum începuseră s-o bată.Tocmai când se gândea ce să-și mai dea jos,se întoarse Tony aducând cu el două pahare mari de coniac,fiecare din ele având în interior o cantitate impresionantă de lichid chihlimbariu.

-Asta înseamnă pentru mine tot atât de mult cât înseamnă pentru tine,spuse el așezându-se lângă ea și dându-i unul din cele două pahare.Vreau să o luăm mai încet,bine?

-Tu știi mai multe decât mine despre cum se procedează.Cred că e mai bine să te las pe tine să stabilești tempo-ul.

-Te lași în voia bunului meu plac?

-Într-un fel.El râse încet,desfăcându-și nodul de la cravată și nasturele de sus al cămășii cu plastron.Apoi ridică paharul spre ea în semn de salut.

-La mulți ani!

-Mulțumesc.Ea sorbi din băutură,simțind cum lichidul își răspândește prin ea căldura,relaxând-o.Vrei să cânti pentru mine?

-Ce să cânt?

-Știi tu *Mulți ani trăiască!* El arăta îngrozit.

-Sunt un cântăreț îngrozitor.

-Nu poți fi mai rău ca mine.Dar știi,nu mi-a cântat nimeni astăzi „*Mulți ani trăiască!*”

-Nimeni? Ea clătină din cap.

-Ei bine,atunci sigur că o să ți-l cânt.Luă o înghițitură zdravănă de coniac.

Chestia asta trebuie savurată,dar,dacă trebuie să cânt,îmi trebuie un întăritor.

În timp ce Tony făcea pe grozavul tușind și dregându-și glasul,Hollis se gândi că nu arătase niciodată mai adorabil.Și se mai gândi că lui nu i-ar plăcea deloc să știe că ea îi aplica un asemenea epitet.

Luându-i mâna într-a lui și rugându-se să nu arate prea stupid, Tony lălăi „*Mulți ani trăiască!*” cu vocea lui răgușită și care suna cam fals. Chipul lui Hollis, între timp, radia de plăcere, făcându-l să-și uite defectele și să capete mai mult curaj.

De fapt, privirea ei plină de adorație îl făcea să creadă că, la urma urmei, nu era chiar atât de rău să cânte cu voce tare.

-A fost bine? întrebă el când termină.

-Mai mult decât bine. A fost grozav.

-Și sunt primul pe ziua de azi? Ea încuviință dând din cap.

El îi luă mâna și i-o sărută tandru.

-Ai de gând să mă lași să fiu primul într-o mulțime de priviște, murmură el.

-Cred că da. Genele ei lungi fluturară deasupra obrazilor împurpurați când își plecă privirea în podea. El îi luă paharul și îl puse pe noptieră.

-Sunt onorat. Și nu pot să spun cu certitudine câtă vreme voi mai putea să aștept. Vino!

CAPITOLUL 7

-Asta a sunat aproape ca o comandă, zise Hollis. Tony zâmbi, apoi se întinse pe pat cu fața în sus.

-Absolut deloc. A fost o simplă rugămintă. Vino, te rog, spuse el, trăgând-o pe Hollis spre el și așezându-i trupul mic și delicios deasupra lui. Altminteri îmi pierd și bruma de rațiune care mi-a mai rămas.

Își trecu degetele prin coama ei castanie și îi acoperi fata cu sărutări. Degetul lui trecu ușor peste claviculele ei delicate și își urmă drumul spre valea ispititoare formată între sânii ei strânși în corset.

El privi cameea care atârna de lanțișorul de aur de la gâtul ei.

-Cum te-ai hotărât s-o porți în seara asta? Ridicându-se în coate, Hollis strâmbă puțin din nas.

-A fost gestul meu de sfidare la adresa tiraniei.

-A tiraniei?

-Ai luat-o pe doamna din camee drept exemplu al inocenței și m-ai informat, cu destulă emfază, aș putea spune, că și eu ar trebui să rămân la fel. Așa că mi-am luat o rochie decoltată și am pus simbolul inocenței.

-...chiar aici, o întrerupse el între frumoșii, tentanții tăi săni. Ți-ai atins scopul.

Toată seara am dorit să te mângâi, știi asta?

Ochii ei se făcură mari de uimire când el își trecu vârful degetelor peste pielea lor albă ca laptele, strecurând palma pe sub rochie cât mai adânc, până reuși să-i

atingă unul din sfârcuri cu un deget.O auzi încântat cum suspină și închise ochii o clipă; ea începu să-și miște coapsele,iar răspunsul senzual al trupului lui nu se lăsă mult așteptat.Se rostogoli și o aduse sub el,apoi continuă să-i mângâie pielea fină,desenând pe ea forme complicate cu degetele.Pe piept și pe umeri, de-a lungul brațelor,plonjând în despicătura dintre sânii ei.Tony o mângâie până când o simți că se înfioară toată și văzu prin materialul rochiei protuberantele sfârcurilor care țânjeau după atingerea lui.Aplecându-se deasupra ei,îi alintă buza de sus cu limba.

-Mai devreme erai destul de furioasă pe mine,nu-i așa?

Ea îl privi printre pleapele arzând de dorință.

-Da.El își trecu ușor limba peste buza ei de jos,apoi o privi din nou.

-Și acum?

-Acum,trase ea aer în piept cu disperare,nu mai sunt furioasă deloc.

-Bine.Îi alintă în continuare gura cu limba,fără să încerce să ajungă la dulcea comoară din interior.

-Ai avea ceva împotriva dacă aş vrea să te văd fără haine pe tine?

Ea fu străbătută de un fior,apoi își trecu limba peste buze,vrând să guste umezeala fierbinte pe care el o lăsase acolo.

-Asta e scena unde eu îmi scot rochia?

-Nu.Asta e scena unde eu îți scot rochia.În timp ce îi trăgea bretelele subțiri în josul brațelor,avu grijă să-i sărute fiecare petic de piele dezgolită,bucurându-se la fiecare tresărire a ei,ca reacție la contactul cu buzele lui fierbinți.El îi spusese odată că,sub aparența de rezervă pe care o etala,bănuia că se ascunde o femeie foarte pasională.Avusese dreptate,și acum era nerăbdător să se contopească cu flacăra ei.Cu toate că era dificil să-și ignore propria stare febrilă,Tony încercă să se concentreze asupra plăcerii pe care i-o dădea lui Hollis.Dar când desfăcu fermoarul rochiei și îi dezgoli bustul,simți că erecția îi devine aproape dureroasă când îi văzu sutienul negru pe care îl purta ea pe dedesubt.

-Ești uimitoare! Exclamă el îngropându-și fața în părul ei.Ridicându-și din nou capul,îi sărută fiecare centimetru de piele lăsată la vedere de dantela exotică a lenjeriei ei.

-Ce alte surprize mă mai așteaptă?

-Uită-te și o să vezi.Îi trase rochia mai jos,dând la iveală jartierele negre și ciorapii negri.Buclele de păr castaniu care îi înconjurau feminitatea erau vizibile în spatele unor bikini transparenti.Scoțându-i rochia complet,își trecu mâinile pe tot trupul ei,ca și cum ar fi vrut să-și pună amprenta pe ea,ascultând cu încântare suspinele și gemetele pe care le trezeau mângâierile lui.

-Să nu-mi spui că porți așa ceva pe dedesubtul costumului tău la magazin.

-S-ar putea să o fac de-acum încolo.Hollis nu mai putea sta liniștită sub mâinile lui atât de posesive.Ieri-seară am fost la magazinul Victoria's Secret!

-Iar eu mă bucur că ai făcut-o.Stai aici.

În timp ce el se ridica de pe pat,Hollis rămase nemișcată,tremurând din cauza mângâierilor lui și tânjind după ele.Era uluită de senzațiile care îi străbăteau trupul și de nerăbdarea cu care aștepta misterele ce aveau să i se dezvăluie.

Modestia încă nu o părăsise,dar pălea cu fiecare clipă mai mult.Acest bărbat o aprindea atât de tare,se afla atât de mult cufundată în minunea pe care i-o oferea el,încât se simțea mai mult decât doritoare să învețe absolut tot ce avea să-i arate.Lăsă să-i scape un suspin în timp ce îl privea.Până și felul în care se dezbrăca era fascinant.Mișcările îi erau pline de o grație masculină când își descheia manșetele,apoi nasturii de la cămașă,fără să-și ia o clipă ochii de la ea și zâmbind într-un fel misterios.

-Am impresia că faci un pic de striptease,zise ea.

-Poate.Are vreun efect?

-O să afli în curând.El râse și ea îl ascultă încântată.Era atât de deschis,de neinhibat.Era un bărbat care se simțea bine în propriul lui trup,până și ea își putea da seama de asta și,cu fiecare piesă de îmbrăcăminte care cădea,îl găsea din ce în ce mai frumos.Era înalt și suplu,cu mușchi solizi.Da,decise ea,era un tip perfect! Pielea lui smeadă,părul negru și cârlionțat de pe piept și de pe brațe, degetele lui lungi dătătoare de plăcere.

O,Doamne! își zise ea.Trupul începea să-i unduiască din nou,iar el nici măcar nu o atinsese.Era de-a dreptul surprinzător felul în care îi răspundea.Presupunea că se purta cam nerușinat,dar nu avea importanță.Oricum voia mai mult.

Și cât mai repede.Pe măsură ce inhibițiile o părăseau,avea impresia că durează o veșnicie până ce el își va scoate pantalonii,pantofii și ciorapii.Dar,în cele din urmă,el rămase numai în șort.Ea își ținu respirația la vederea protuberantei uriașe ce se profila în spatele țesăturii de bumbac.Pentru o clipă,o încercă un sentiment de teamă în fața acestei dovezi indiscutabile a dorinței lui pentru ea.

Apoi,dorința îi anihilă teama,iar ea îi întinse o mână nerăbdătoare,lacomă.

-Te rog,Tony,vino aici.El se opri cu degetele agățate de elasticul șortului,zâmbind amuzat de privirea senzuală a lui Hollis în care se putea citi anticiparea.

-Trebui să-mi scot chestia asta mai întâi.

-Durează o veșnicie.

-Nerăbdătoare mică ce ești!Începu din nou să-și dea șortul jos,apoi se opri.

Ridicând dintr-o sprânceană,întrebă:

-Și asta se întâmplă tot pentru prima oară?

-Dacă nu-l pui la socoteală pe David al lui Michelangelo.Zâmbind,el își scoase și ultima piesă de îmbrăcăminte care îi proteja trupul frumos și puternic.Hollis rămase cu ochii țintă la erecția lui dură,care era,în sfârșit,eliberată și care o făcu să respire precipitat.

-Oh,Tony!El rămase nemișcat o clipă,urmărindu-i expresia uimită de pe chipul împurpurat.

-Te sperii?

-Cred că da,puțin.

-Totul va fi în regulă,îți promit.El se întoarse la pat,privind în jos spre ea, arzând-o cu intensitatea privirii sale.

-E totul în regulă?

-Da.Pot să te ating?

Vorbise atât de încet,încât nici nu era sigură că el o auzise.Însă felul în care el rămase brusc nemișcat îi dovedea că o auzise totuși.

-Te rog,răspunse el răgușit.Ea puse mai întâi un deget șovăitor pe părul negru și aspru care îi înconjura bărbăția,apoi coborî mai jos,oprindu-se numai atunci când îl auzi suspinând.Privi repede în sus,dar el ținea ochii închiși.Își mai trecu o dată degetele prin cărlionții lui,apoi îi prinse în palmă penisul excitat,încordarea lui o avertiză că se stăpânea cu mari eforturi.Îl strânse ușor,fără să știe cât de mult putea să-l strângă,și simți încântată pielea moale și catifelată care îmbrăca organul lui erect.O străbătu un fior de teamă când se gândi dacă avea să fie în stare să-l primească pe tot în ea,dar nu era decât un gând trecător,repede pierdut în plăcerea erotică,nebuloasă,a clipei prezente.El îi îndepărtă mâna din jurul lui.

-Mai bine nu..

-Nu o fac așa cum trebuie?

-O faci foarte bine.Tocmai asta e problema.Oftând din adâncul pieptului,se așeză lângă ea pe pat și îi îndepărtă şuvițele de păr de pe față.Apoi îi cuprinse chipul în palme și își apropie gura de a ei.

Mai întâi o sărută ușor,dar începu să o devoreze lacom,iar ea gemea și îi răspundea cu tot atâta frenezie.În timp ce gura lui o posedea pe a ei,mâinile lui o explorau în voie,de la gâtul unde putea să-i simtă bătaile inimii până la tors,apoi în jos,pe coapse.

-Delicată,atât de delicată,murmură el cu gura lipită de a ei.

Lăsând în urmă dâre de foc,degetele lui desenau contururile lenjeriei peste pielea uimitor de albă a coapselor pe care se suprapuneau jartierele,de-a lungul marginii mătăsoase a ciorapilor,pe lângă granița dantelată a bikinilor.Când

degetele lui trecură pe sub elasticul acestora,el observă că respirația ei devenise mai rapidă și că mișcările senzuale ale coapselor ei se întetiseră.

-Trebuie să scăpăm de astea,zise el.Întoarce-te.Când ea se întoarse cu fața în jos,el se așeză călare peste ea,desfăcându-i copcile corsetului,sărutându-i carnea dulce până jos,unde începea ridicătura excitantă a feselor ei rotunde.Îi alintă urechea cu limba și îi șopti:

-Spune-mi dacă te grăbesc prea tare sau dacă te rănesc cumva, chiar dacă îți place ceea ce fac.Bine?

Își trecu tandru mâinile peste fesele ei,apoi prin despicătura lor,făcând-o pe Hollis să respire sacadat.

-Da,murmură ea.

-Ești atât de frumoasă!Organul lui erect era lipit de pulpa ei și,oricât s-ar fi controlat,nu se mai simțea în stare să se abțină multă vreme.

Cu o mișcare rapidă,o întoarse din nou.Îi desfăcu iute jartierele și o eliberă din strânsoarea corsetului.Apoi îi scoase și ciorapii,până ce nu mai rămase decât firava dantelă care îi acoperea muntele castaniu.Nerăbdător,o scoase și pe aceea. Clătină din cap,uimit în fața perfecțiunii trupului ei.Părul ei sălbatic și des era răvășit pe pernă,obrajii îi erau îmbujorați și buzele întredeschise ca o invitație provocatoare.Își încrucișase brațele pe piept,dar nu protestă când el îi prinse încheieturile și îi ridică mâinile deasupra capului.O,Doamne! își zise el privind-i sânii plini,cu vârfurile roz,cu sfârcurile excitate și tari de dorință.Mai jos,pântecele ușor bombat,picioarele cu forme perfect proporționate.Și,la încheietura coapselor,tentanta masa de cârlionți castanii ce ascundeau leagănul fierbinte al feminității ei.În timp ce Tony o devoră din priviri,Hollis fu străbătută de un fior plăcut.Privirea lui era flămândă și blândă în același timp.

Și el părea să aibă aceleași probleme cu respirația ca și ea.

-Tony,zise ea cu glasul răgușit de emoție.Te rog,vreau să aflu.

El expiră puternic,și se aplecă spre ea,sărutând-o cu pasiune.Dădu drumul mâinilor ei și coborî spre sânii,luându-i sfârcurile în gură pe rând,sugându-le și mușcându-le,lingându-le până ce simți că sunt gata să explodeze.Ea își simțea inima bătând nebunește.Era atât de înfierbântată.Ardea toată.

Nu era în stare să-și stăpânească unduirile coapselor,iar el cobora mai mult, alintându-i pântecele,apoi coapsele cu limba lui umedă și generoasă.Când mâna lui cuprinse cuibul fierbinte dintre picioarele ei,ea strigă:

-Da.Tony,da!

-Ești toată o flacără,murmură el,și m-ai aprins și pe mine.Desfăcând petalele îngropate între cărlionții ei,își introduse un deget în miezul care palpita.Ea gemu,arcuindu-se spre el și simți cum un val umed se prelinge pe mâna lui.

-Iubito,suspină el.Ești atât de strâmtă.

-Și asta e bine?

-E minunat.Limba lui îi linse buzele,lăsând flăcări în urmă.Ai încredere în mine?

-Da.Mâinile și limba lui o înnebuneau și ea îi simțea erecția fierbinte lipită de coapsa ei.Își desfăcu picioarele ca să-i ofere mai mult loc de acțiune și fu răsplătită de o senzație care o ameți complet.Cu degetul mare,el îi alintă și îi presă un mic punct sensibil,iar fiorii care o străbătură o făcură să tremure și să țipe de dorință.Coapsele ei începură să se rotească și mai frenetic.

-Te rog,spuse ea,vreau să simt cum mă umpli.Deși ținea ochii închiși în timp ce se zvârcolea sub el,auzi zgomotul sertarului care se deschise și se închise la loc,apoi sunetul unui pachet desfăcut.

-Bine,iubita mea,acum.El se mișcă în așa fel încât ea să fie întinsă chiar sub el.Îi simțea erecția tare ca piatra între picioarele ei desfăcute.

-Poți să îți ochii deschiși,Hollis? Vreau să ne privim unul pe altul când voi intra în tine.Ea făcu așa cum spuse el și îi întâlni sclipirea ochilor în care i se oglindea sufletul.Apoi urmări cum el se ridică în genunchi și îi desfăcu și mai mult picioarele,cu blândețe,aducându-le în jurul taliei lui.Întins deasupra ei,dar sprijinit într-un cot,o sărută din nou pe gură.În tot acest timp îi mângâia mugurul sensibil care pulsa între picioarele ei,până ce ea crezu că nu mai poate să îndure.

-Nu mai pot sta nemișcată,suspină ea.Mă înnebunești.

-Curând,o liniști el,curând.Cu toată stăpânirea de sine de care era în stare,Tony își retrase mâna și intră în ea încet,dându-i timp să se obișnuiască cu el.Simțea mușchii deschiderii ei înguste,care protestau,încercând să-l cuprindă pe tot.

Suspînând,se retrase și intră din nou,stăpânindu-și cu bună știință mișcările.

Totuși,o simțea încordată de fiecare dată când intra mai adânc în dulcele ei fagure de miere.Gemu când întâlni bariera fecioriei ei,rezistând ispitei de a trece prin ea.Nu putea s-o facă; nu-i putea provoca o astfel de durere.

-Te doare? O întrebă el.

-Nu,doar că...

-Ce,iubito? Spune-mi.Printre gâfâituri,ea îi răspunse:

-Tot timpul mă aștept să mă doară,asa că asta mă face să fiu puțin încordată, cred.

-Poate reușesc să te fac să nu te mai gândești la asta.

Aplecându-și capul spre sâni ei, începu să descrie cercuri cu limba în jurul sfârcurilor, sugându-i pe rând până când se transformară în doi muguri trandafirii. În același timp își strecură mâna între trupurile lor transpirate și începu din nou să-i alinte punctul fierbinte dintre picioare, care o înnebunea.

Acum o simțea din nou zvârcolindu-se sub el, îi simțea tempo-ul din ce în ce mai alert al unduirii coapselor în timp ce suspinele și gemetele ei creșteau în intensitate. Se hotărî să mai aștepte câteva clipe și, cu limba și cu degetele, o aduse în pragul orgasmului. Senzații febrile se succedau rapid prin trupul lui Hollis care se simțea mai excitată decât oricând în noaptea aceea. Simțea că îi ia foc tot trupul când își împingea sânul în gura lui Tony.

-Mai mult, spuse ea gemând. Mai mult.

Și, Doamne, ce vrajă ascundea în degetele lui, în felul în care o mângâiau și o alintau? Capul i se zbătea într-o parte și în alta. Avea impresia că se scufundă, că moare. În clipa următoare plutea undeva sus, aproape de lună. Tony o ducea pe culmi neatinsă vreodată cu o intensitate a trăirii pe care abia putea să o îndure. În cele din urmă, cu un țipăt sugrumat, cedă, iar trupul îi explodează parcă în milioane de bucăți, cuprins de flăcări. Se afla undeva prin nori, deasupra pământului, atât de sus, încât abia dacă simți zvâcnetul durerii dinlăuntrul ei atunci când Tony trecu prin membrana subțire, dându-i tot ce avea să-i dea.

Simțurile ei erau deja supra tensionate când îl simți înfipt în ea tot. Mai strigă o dată când el se retrase și intră în ea o dată și încă o dată. Nu-i lăsă timp să-și revină din amețea înălțimilor și o purtă din nou cu el. Cu mâinile sub fesele ei, îi înălță coapsele ca să simtă fiecare bătaie puternică a catapultului și încordarea trupului lui atunci când dorința îl făcea să grăbească ritmul. Ea se agăță de umerii lui, înfigându-și unghiile în pielea lui și îi simți mușchii încordându-se pentru ultima oară când îi strigă numele într-un geamăt gutural în clipa în care trecu el însuși pragul orgasmului. Ea se agăță de trupul lui cu toată puterea de care se simțea în stare, în timp ce el se cutremura în spasmul eliberării. Nici în cele mai sălbatice vise ale ei nu își imaginase că ceea ce se întâmplă între un bărbat și o femeie ar putea fi atât de intens, atât de feroce. Trecură mai multe clipe până ce își simți respirația că începe să revină la normal și încă îl mai simțea pe Tony pulsând în interiorul ei. îi plăcea să-l simtă acolo, în ea, acolo unde îi era locul, și se bucura că își dăruiseră unul altuia atâta plăcere. Era femeie în sfârșit!

Cu un geamăt reținut, el se retrase din ea și se lăsă pe o parte, trăgând-o în brațele lui, ținând-o la piept până când ea putu să respire din nou în mod normal.

-Oh, Tony, oare când o să mă opresc din tremurat?

-Și eu mă simt la fel.Ție îți e bine? Respirația lui fierbinte îi înfioră pielea de pe gât.Te-a durut tare?

-Nu.Nu cred.Nu-mi aduc aminte.

-Data viitoare va fi mai bine.Promit.

-Nu-mi dau seama cum poate să fie mai bine.Îți mulțumesc.El pufni în răs, ascuns în coama părului ei.

-Ce politicoasă ești.Dar nu se obișnuiește să spui „mulțumesc” după ce faci dragoste.

-Nu? Ei bine,ar trebui să se obișnuiască.Ai fost atât de generos cu mine,atât de blând,atât de atent.

-Iar tu mi-ai răspuns perfect iubito,îi șopti el alintându-i urechea cu limba și înfiorând-o,dacă e cineva care trebuie să mulțumească,atunci acela sunt eu.Îți mulțumesc.

-Cu plăcere.Ea se strânse mai aproape de el,obosită și pe deplin satisfăcută.*La mulți ani mie* cântă ea primul vers al cântecului,apoi suspină.E cea mai minunată sărbătoare pe care am avut-o vreodată.

-Regreți ceva?

-Absolut nimic,spuse ea somnoroasă.Dar spune-mi.

-Hm? făcu el întorcând-o în așa fel încât acum stătea împlețiți unul cu celălalt.

-Întotdeauna e așa de minunat ca acum?

-Nu și pentru mine.

-Bun.

Printre jaluzele,Hollis văzu cerul de dimineață care începea să se lumineze.Era conștientă de faptul că Tony,care era întins lângă ea cu un braț trecut peste pieptul ei,își mișca ușor palma peste sâni ei,cu toate că respirația lui ritmică și profundă indica limpede că era încă adormit.Trupul ei răspundea mângâierii lui cu o înfiorare plăcută,dar în același timp o încerca și puțină timiditate.

Era dimineața de după,prima ei astfel de dimineață.Care era eticheta în astfel de situații? Cum ar trebui să reacționeze? în minte îi reveniră imagini senzuale ale nopții de dragoste care abia trecuse și zâmbi.Răspunsul era că ar trebui să se poarte exact așa cum se simțea,fără să se mai preocupe de etichetă.Fără reguli impuse.Se lipi de el și suspină de mulțumire.Descoperise o lume minunată, extraordinară,a senzațiilor.Regrete? O întrebă el noaptea trecută.Răspunsul ei de atunci era valabil și în dimineața asta.Niciun regret.

Dar Tony ar putea să aibă regrete.La acest gând o străbătu un fior de teamă.La lumina zilei,acum că își astâmpăraseră foamea,reținerea lui de la început s-ar putea manifesta din nou.Dar și gândul acesta fu alungat în clipa în care unul din

degetele lui îi atinse un sfârc, excitându-l. În același timp, simți o umflătură clar conturată care o împungea cu insistență în coapsă. Fusese o prostie din partea ei să se îngrijoreze, își zise ea, și încetă să se mai gândească, exprimându-și plăcerea cu un geamăt ușor.

-Hollis, zise el încet.

-Hmm?

-Ești trează?

-Îhmm.

-Trebuie să te duci la lucru astăzi? întrebă el cu gura lipită de gâtul ei, făcând-o să se cutremure de plăcere.

-Nu mai devreme de amiază. Am rugat-o pe Bella să deschidă.

-Ai prevăzut totul. Îmi place asta. Se ridică într-un cot și o întoarse cu fața în sus. Cum te simți în dimineața asta?

-Foarte bine, mulțumesc de întrebare, răspunse ea deschizând ochii.

-Puțină febră musculară? Ea își simți obrajii înroșindu-se din cauza întrebării foarte directe și înghiți în sec înainte de a răspunde:

-Puțină. Așa ar trebui să fie? El zâmbi liniștitor.

-Cred că da. Atunci, nu ar trebui să fac ceea ce aveam de gând să fac.

Ea nu se mai putu abține, trebuia să-i aranjeze bucla rebelă de pe frunte.

-Ce voiai să faci? Șopti ea. El o prinse de mână și îi puse palma pe obrazul țepos din cauza bărbii crescute peste noapte. Apoi îi duse mâna la buze, sărutând-o tandru în palmă.

-Ghici. Ea se înfioră din nou sub mângâierea buzelor lui.

-Păi, să vedem. Să faci o baie? Să pregătești micul dejun?

-Numai dacă te oferi tu să fii principalul fel de mâncare.

-O, îngrozitor. Acoperindu-și fața cu mâna, se întoarse cu spatele la el. Râzând, el îi luă mâna de la ochi și o trase cu capul pe umărul lui.

-Iartă-mă. Nu m-am putut abține. Era așa de bine să fie împreună cu el, cuibărită în brațele lui puternice. Dar trebuia să-și stăpânească reacțiile de stânjenală față de ceea ce fusese, la urma-urmei, cea mai intimă experiență care i se putea întâmpla cuiva. Avea de gând să lupte din greu cu vechiul ei fel de-a fi. Gata cu obrajii împurpurați ca de școlăriță rușinoasă. Lipită de Tony și gândindu-se la noaptea trecută, își simțea trupul relaxându-se, gata să-l primească înăuntru încă o dată. Nu era timp de mofturi englezești. Se jucă cu părul lui negru de pe piept, gândindu-se cum să spună ceea ce voia să spună.

-Îmm... Tony?

-Da? Zise el, jucându-se la rândul lui cu părul de pe fruntea ei.

-Se spune că remediul cel mai bun împotriva febrei musculare este să repeți mișcările care au produs-o.El rămase o clipă nemișcat.

-Nu-mi vine să cred că ai spus asta.

-Îmi pare rău.Nu m-am putut abține,zise ea,imitându-l.Dacă vrei,poți să mă consideri o fetișcană obraznică.

-Ești departe de așa ceva,și o știi prea bine.Cuvântul care te-ar descrie ar fi mai degrabă.

-Inocentă?

-Da,inocentă.Ea ieși de sub brațul lui și îl privi direct în ochi,zâmbind răutăcioasă.

-Nu și după noaptea trecută.Nu mai sunt deloc inocentă.

-O,oare ce-am creat aici?

Glumea doar pe jumătate,vedea bine asta,însă ea se simțea foarte curajoasă.

-Nu-ți asuma tu tot meritul.Eu am fost mai mult decât doritoare.

Își trecu un braț în jurul lui,lăsându-și sânii să se odihnească pe pieptul lui.

Trupul lui se încordă,iar ea rămase surprinsă de efectul instantaneu pe care-l avea asupra lui.El își petrecuse noaptea trecută în efortul de a o face să se simtă cât mai bine.Putea ea oare acum,în ciuda timidității pe care i-o inspira gândul,să facă același lucru pentru el? Tremurând de emoție,își mișcă bustul în sus și în jos,având grijă ca sfârcurile ei tari ca niște alune să se frece de pielea lui.Îl auzi ținându-și respirația și îi văzu sclipirea din ochi înainte să închidă pleoapele.

-Spune-mi ceva,șopti ea cât mai senzual cu putință,nevenindu-i să creadă că era chiar ea cea care vorbește.Dacă fac așa-și își trecu ușor degetul peste unul din sfârcurile lui plate-ai aceeași reacție ca și mine?

Urmări fascinată cum discul maroniu și neted se ridică formând un vârf ascuțit,pe care ea îl ajută să se întărească și mai mult lingându-l cu vârful limbii.

Îi era clar că pe el asta îl excita; mai mult o surprindea cât de tare o excita pe ea ceea ce făcea.Sentimentul de dominație era el însuși un afrodisiac.Inhibițiile ei se risipeau odată cu creșterea tensiunii dintre trupurile lor înfierbântate.

Când trecu și la celălalt sfârc,el o ridică și o așeză deasupra lui.

-Hollis,o avertiză el,apoi gemu pentru că ea continua să se frece înnebunitor de el.Dacă nu te oprești,nu mai răspund de faptele mele.

-Bărbat fraier ce ești,nu tu ești răspunzător de ceea ce se întâmplă acum,ci eu, nu-i așa? Se simțea nemaipomenit de bine și absolut liberă.Stai liniștit și bucură-te de ceea ce simți.

Tony își trecu palmele peste mijlocul ei și peste coapsele ei fierbinți.Mica nevăstuică îl provoca fără rușine.Ca și cum s-ar fi transformat peste noapte

într-o femeie experimentată. I se oferea fără echivoc, iar el o dorea la fel de mult cum o dorise cu câteva ore în urmă. Atunci, de ce simțea o tristețe nedefinită văzând această schimbare din ea, de ce acest sentiment de durere, de pierdere ireparabilă?

Încetează, Stellini, se admonestă el singur. Nu mai fi așa de melodramatic.

Cu ochii închiși, Hollis continuă să-și frece trupul fierbinte de al lui, amețindu-l, alungând tristețea și făcându-l să tremure de dorință. În curând va gusta din sfârcurile ei dulci. În curând se va îngropa în adâncul ei atât de mult, încât toate gândurile rele vor dispărea.

-Arată-mi, Tony, șopti ea sărutându-i buzele. Arată-mi toate felurile în care se poate face dragoste.

-Toate? Ea deschise ochii și încuviință, zâmbind încrezătoare. El întinse mâinile ca să-i maseze șanii aceia delicioși, încercând să nu ia în seamă sentimentul de stânjeneală care-l cuprindea din ce în ce mai mult. Se simțea de parcă ar fi ieșit din el însuși, ca și cum ar fi jucat într-o piesă de teatru, spunând replicile care i se dăduseră.

-Ei, nu pot să promit că îți voi arăta toate pozițiile. Nu astăzi. Ea zâmbi și își strecură mâna printre trupurile lor.

-Atunci ce spui de două. Sau cinci. Râse și își lăsă capul pe spate într-un abandon total. O sun pe Bella și îi spun că îmi iau liber toată ziua. Apoi degetele ei găsiră ceea ce căutau și se încolăciră în jurul bărbăției lui. Tony tresări simțind un fulger de dorință alergându-i prin vene. Dar plăcerea pe care o resimțea trupul lui nu ajungea și la creier. Ceva nu era în regulă.

-Te-ai prins în joc, nu-i așa? Zise el. Ca și cum ai citi un articol despre felul în care ți-ai asumat responsabilitatea propriei tale vieți sexuale.

Îndată ce rosti cuvintele își dădu seama că ieșiseră mult mai aspre decât intenționase el. Își dori să le poată lua înapoi, mai ales când văzu expresia șocată de pe chipul ei.

-Hei, a fost doar o glumă, zise el repede.

Fusese doar o glumă, nu? Nici nu și-ar fi permis să se gândească serios la cele rostite.

-Mișcărilor senzuale ale lui Hollis încetaseră, vraja se rupsese.

-Îmi pare rău, Tony, zise ea. Credeam că fac ceea ce trebuie.

El tresări simțind vulnerabilitatea ascunsă în spatele vorbelor ei. Ea se rostogoli de pe el și rămase întinsă pe spate lângă el, privind țintă spre tavan.

Întorcându-se pe o parte, el o strânse ușor de umăr.

-Iubito,ai procedat foarte bine.Eu sunt cel care trebuie să se scuze.A fost foarte urât din partea mea.Ea încuviință și își încrucișa brațele pe piept.

-Nici nu știi ce vrei de fapt.Acum îmi ții prelegeri,în clipa următoare mă seduci.Noaptea trecută mi-ai spus să-ți spun atunci când doresc ceva.Credeam că-ți place asta.Credeam că bărbaților le plac femeile când sunt agresive în pat.

Spunând asta,se întoarse cu spatele la el,ghemuindu-se într-o poziție de apărare.El o luă în brațe și o întoarse cu fața spre el.în lumina dimineții,ochii ei erau două fântâni adânci și întunecate,pline de lacrimi născute din nedumerire și furie.Se simțea ca un mizerabil.

-Nu plânge,te rog.Poți să fii tot ceea ce îți dorești,mă auzi? Absolut orice.

-Nu,nu pot.Tu nu mă lași.Ai ideea asta fixă despre inocența mea.

Îi întâlnește pentru o clipă privirea acuzatoare,apoi,răsuflând greu,se lăsă din nou pe spate în pat.Acoperindu-și ochii cu un braț,se gândi la ceea ce-i spusese ea în urmă cu câteva clipe.Oare era adevărat? Era el vinovat că avea un standard dublu? Nu avea nimic împotriva experienței,dar avea împotriva experienței ei?

-Inocentă,cugetă el.Nu știi.Doar că...Nu-și termină ideea,pe pentru că nu-i plăcea cum sună.

-Ce anume? Spune.Măcar cu atât îmi ești dator.El suspină.

-Bine.Uite ce e.Se întoarse și o privi în timp ce încerca să-și găsească cuvintele.Ești atât de dulce,Hollis.Ăsta e și motivul pentru care m-am simțit atras de tine.Ai ceva foarte prețios,ceva din tine este neatins,într-un fel.Lumea nu te-a vătămat încă în niciun fel.îmi este teamă că te-ai putea schimba,înțelegi? Și nu cred că aș putea să suport asta.

Acum fu rândul ei să-l studieze o clipă cu o mină gânditoare.Apoi zâmbi.

-Am douăzeci și trei,mai bine-zis,douăzeci și patru de ani,Tony.Sunt o persoană matură,pe deplin formată.E puțin cam târziu pentru schimbări drastice,nu-i așa? Eu nu cred că noaptea trecută m-a schimbat,adică nu mi-a modificat esența,vreau să spun.A fost doar un ritual de trecere,o altă treaptă.Se opri o clipă,apoi continuă aproape în șoaptă: Sunt femeie,la urma urmei.Nu-i așa?

El îi răspunse tot cu un zâmbet,observând că amândoi se mai relaxaseră.

Tensiunea de mai înainte trecuse.

-Bineînțeles.Femeie pe de-a-ntregul.Și te pricepi foarte bine să vorbești.Ai fi un avocat al naibii de bun.

-Mulțumesc,nu-mi trebuie.El îi mângâie obrazul delicat cu dosul mâinii.Buzele ei se deschiseră ca el să le poată desena conturul cu degetele.

-Sunt un idiot,mai ales în ceea ce te privește.Habar nu am de ce vrei să fii cu mine,de ce ești cu mine în clipa asta.Ea ridică dintr-o sprânceană.

-Chiar așa? Vrei să spui că nu știi de ce?

El zâmbi,mulțumindu-i în gând că reinstaurase sentimentul plăcut de dimineața-de-după.Aplecându-se să o sărute,spuse:

-Mă rog,cred că aș putea să ghicesc în cele din urmă.

CAPITOLUL 8

-Bună dimineața,se auzi vocea lui Hollis în receptor.*Anabella Deux*.Cu ce vă putem ajuta? Ascultând accentul ei tipic britanic,lui Tony îi reveni brusc buna dispoziție.Ridică receptorul.

-Dacă trebuie să-ți explic eu,înseamnă că e curată pierdere de vreme.

-Tony,murmură ea.Ce mai faci?

-Eu,bine,dar am impresia că tu gâfâi.

-Nu e nimeni prin preajmă momentan și eram cocoțată pe o scară,încercând să schimb un bec.

-Ești sigură că trebuie să faci asta?

-Bineînțeles.

-Vreau să spun,să nu te împiedici,cu rochia ta cea lungă.

-Eu...

-Știu,o întrerupse el.Acum o să-mi spui că ești în stare să-ți porți singură de grijă și pe scară,și pe jos.

-De fapt,nu prea.Ai dreptate.Mi se tot agață tocurele în tiv.Cred că voi renunța la rochie,la bluză,la tot echipamentul ăsta.

-Să nu îndrăznești.El e mântuirea mea.

-Ce este? El se juca nervos cu dosarele îngrămădite pe birou-un furt,vreo două violuri,șantaj,trafic de droguri trecându-și degetul mare peste muchiile lor.Se lăsase din nou acaparat de slujbă și îi făcea bine să audă glasul lui Hollis.

-Lucrurile stau cam așa.în clipa de față sunt ceva mai mulți nemernici în arest ca de obicei-mai mulți decât pentru o zi normală de miercuri,vreau să spun-și toți așteaptă să fie interogați.Biroul meu e vârfuit cu dosare.Computerul se tot strică și dosarele se evaporă pur și simplu.Urăsc smogul pe care îl văd pe fereastra biroului și uneori traficul mă enervează atât de tare,încât cred că am să-l bușesc pe vreunul în spate doar pentru propria mea plăcere.

Făcu o pauză ca să respire,puțin surprins de virulența propriilor cuvinte.

-Ți se pare că îmi plâng de milă? O întrebă el;

-Nu chiar.Ai făcut pur și simplu un pomelnic sub titlul *Viața e un iad*,nu? Bietul,încordatul Tony.Zâmbind la tonul ei malițios,își puse picioarele pe birou și se lăsă pe spate în scaun.

-Așa sunt eu,amărât și încordat.Doar dacă nu mă gândesc la tine,desigur,și la părul tău,și la șuvițele lui rebele.Și la năsturașii tăi perlați de la bluză,și la ghetetele tale cu șiret.Ceva din tot tabloul ăsta îmi spune că lumea nu e un loc chiar atât de mizerabil,la urma-urmei.

-Deci îți place costumul meu,da?

-Sigur că da.

-Chiar ceva mai mult decât îți plac eu însămi,așa cred uneori.

El zâmbi din nou.Întotdeauna producea efectul ăsta asupra lui-o rază de soare în mijlocul furtunii.Privi în jur ca să se asigure că ușa biroului era închisă,apoi coborî tonul:

-Glumești? Ceea ce îmi place mie cel mai mult se găsește sub costum.Ar trebui să vezi scenele care îmi trec prin cap când sunt în sala de judecată și când vreun avocat al apărării încearcă să impresioneze juriul cu fraze pompoase.Atunci închid ochii ca să pot fantaza în voie.Și iată-te,întinsă pe spate,cu părul răsfirat pe pernă.Nu ai pe tine nicio haină.O auzi cum inspiră repede și adânc.După o clipă îl întrebă:

-Spune-mi,asta este ceea ce se numește sex prin telefon?

-Nici pe departe.

-Bine,peu că tu ești acolo,eu sunt aici și nu putem face nimic în privința asta.

-La naiba,oftă el teatral.Bine,o să trec la subiect.

-Adică?

-Adică o să-ți spun de ce te-am sunat.Cina de vineri seara este în seara din vinerea asta.Mama insistă să vin cu tine.Hollis își schimbă poziția pe taburetul ei și zâmbi.Tonul lui Tony era cel al unui băiețel năzdrăvan.

-Încearcă să-ți temperezi entuziasmul.

-Ți-ai dat seama și tu,nu?

-Să zicem că am detectat o notă de rezistență la sugestia mamei.

-Mda,păi,ceva în genul ăsta...Dar aș vrea să vii oricum.

Ea suspină ușurată.O parte a ei,vechea Hollis,se temuse că va fi respinsă din nou.Hollis cea nouă simțise că lupta care se dădea în Tony nu avea nimic de-a face cu ea,ci cu el însuși.

-Vrei să discutăm despre motivul care te face să nu mă vrei acolo? întrebă ea cu blândețe.

-E vorba de întâlnirea cu familia,ceva de genul ăsta.Vor face mare caz de noi,ne vor împerechea pe viață.Vreau să spun că noi ne vedem doar de-cât să fie? O săptămână?

-Să vedem,zise ea zâmbind în timp ce desena conturul fibrelor de lemn din tejgheaua barului cu degetul.Îi plăcea enorm conversația asta.

-Depinde de unde începi să socotești.Prima noastră întâlnire a avut loc în joia de acum două săptămâni-Centru de Design.Ne-am luat adio în seara următoare,care era într-o vineri,după ce tu ai descoperit că eram neatinsă.Ne-am întâlnit din nou o săptămână mai târziu,de ziua Sf.Valentin.Asta dacă nu pui la socoteală și vizitele tale la magazin făcute în acest răstimp pentru a răspândi înțelepciune și sfaturi.Cam cât face asta?

-Te amuză atât de mult să-mi aduci aminte,nu-i așa? Dar nu e nevoie.Pe cuvânt.Știu că nu tu ești cea care insistă să-mi cunoască familia.

-Corect.Nu sunt eu aceea.Și sunt de acord,este prea devreme.Ce-ar fi să iei cina cu familia ta fără mine?

-Tocmai aici intervine nebunia.Eu vreau să te prezint.Vreau să mă grozăvesc cu tine.Ea trebui să-și astupe gura cu palma ca să nu izbucnească în râs.Oare el își putea da seama prin telefon că ea se lumina toată auzindu-i cuvintele?

Evident,devenise mai importantă pentru el decât îi plăcea lui să admită- ceea ce îi convenea de minune.Ea își păstră tonul blajin.Acesta era cel mai bun mod de a te purta cu Tony.

-Nimic nu dă mai mult sens unei zile decât puțină ambivalență.

-Ești o vrăjitoare mică și sarcastică.

-Abia acum ai observat? Mama îmi spunea „Domnișoara Gură-Mare”,și eram deseori pedepsită pentru asta.Glasul lui căpătă o nuanță intimă atunci când îi șopti:

-Ți-ar plăcea să te pedepsesc eu?

-Numai dacă nu doare.

-Cred că pot să-ți fac pe plac.Ce spui de ideea mea? După ce luăm cina cu ai mei,ne întoarcem la apartamentul meu,dormim acolo.Ca să zic așa,ne trezim la o oră bestial de mică și luăm feribotul spre insula Catalaina.Ai fost vreodată acolo?

-Nu,dar mi-ar plăcea ideea.

-Ne vom întoarce de-acolo cu avionul duminică seara.

-Oo,va fi primul meu weekend „murdar”.

-Poftim? Pe ea o amuză reacția lui.

-Un weekend „murdar”.Așa spun englezii când cineva pleacă undeva cu iubitul pentru scopuri... știi tu.

-Știu foarte bine.Mă bucur că îți pot fi de folos.

-Și eu mă bucur.Dar va trebui să vorbesc cu Bella și să văd dacă vrea să lucreze din nou sâmbătă.Ea este singura persoană în stare să se ocupe cum trebuie de magazin o zi întreagă.O s-o sun în după-amiaza asta.

-Bine.Clopoței de la intrarea magazinului risipiră vraja.Hollis aruncă o privire și zâmbi clientei care tocmai intrase.

-Mă ocup de dumneavoastră într-o clipă,îi spuse ea femeii.

Apoi i se adresă din nou lui Tony:

-Trebuie să plec acum.Îmi pare rău.

-Luăm cina împreună diseară?

-Chiar dacă ne vedem oricum peste două zile?

-Chiar și așa.Ea se întoarse cu spatele la femeia care intrase în magazin și spuse încet:

-Doar dacă îmi promiți că nu va fi vorba decât de cină.

-De ce? Ai și început să te plictisești de mine?

-Nu,sunt doar obosită.Nu mă lași niciodată să dorm.

-Iar ție nu-ți place,rosti el târăgănat.

-Absolut deloc.La șapte,bine?

-Voi fi acolo.Tu alegi restaurantul.Și,Hollis?

-Da? Zise ea,ținându-și respirația de emoție la gândul că el ar putea să spună ceva despre sentimentele pe care le avea față de ea.

-Dacă aștepti până ajung acolo,schimb eu becul în locul tău.Pa,iubito.

Ea închise telefonul,zâmbind cu tristețe.Bineînțeles că n-ar scoate o vorbă despre ceea ce simte cu adevărat față de ea.Încă se mai războia cu sine însuși.Va trebui să mai aștepte.Și totuși îi venea să se ia singură în brațe.Totul mergea atât de bine! Cât de relaxată învățase să fie alături de el,cât de liberă! Adora tonul glumeț al conversațiilor lor,buna dispoziție pe care o împărtășeau și,desigur, minunatele nopți petrecute în brațele lui.

Din seara balului deveniseră aproape nedespărțiți.Mâine era joi,iar ea simțea nevoia ca,atunci când va intra Carla în magazin,să-i mulțumească pentru că îi redase libertatea lui Tony.Dar nu era cazul,se gândi Hollis zâmbind.Chiar și acum,când multe din inhibițiile ei dispăruseră,probabil că nu acesta era cel mai înțelept lucru pe care îl putea face.Întorcându-și cu greu atenția spre afaceri, observă că femeia nu făcea parte din clientela obișnuită.Era tânără,trecută de douăzeci de ani,cu părul lung și negru.Era îmbrăcată fără pretenții-cu o rochie de bumbac cu imprimeuri,pulover lung și alb,plus o pereche de cercei de argint.

-Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Hollis.

-Bună.Femeia avea un zâmbet larg,deschis.Sunt Iris Segal și mi s-a spus că uneori cumpărați lucrări de artă originale.Am adus niște bijuterii cu mine.

-Îmi pare rău.Noi ne ocupăm mai mult cu antichități.

-Și asta știi.Acestea sunt toate reproduceri.Dă-mi voie să-ți arăt.

Înainte ca Hollis să aibă timp să protesteze,Iris puse o bucată de pânză pe tejghea și înșiră pe ea câteva bijuterii.Erau foarte frumos lucrate,cu,pietre semiprețioase așezate în configurații interesante.Foarte originale,piesele evocau în același timp epoci demult apuse.Hollis luă un set de ace de aur cu gămălie de ametist.

-Aceste sunt adorabile.Iar cerceii aceștia de opal sunt atât de delicați! Modelele tale sunt excelente.

-Mulțumesc.Iris zâmbi din nou încântată.Mai am tone ca astea în studioul meu din Venice.

-Zău? Și sunt toate atât de mici ca astea?

-Nu.Am și niște piese mai mari,coliere și centuri.De ce nu vii pe la mine să le vezi? Fac și o cafea grozavă.Hollis se simțea atrasă de naturalețea artistei.

-Îmi pare rău,spuse ea cu regret neprefăcut.Chiar nu am timp.Plec foarte rar de la magazin,înțelegi? Iris părea dezamăgită.

-Dar aș vrea să iau mostrele astea în consignație pentru câteva săptămâni.Ce spui de asta?

După manifestarea de entuziasm a lui Iris,se ocupară de detalii,apoi Hollis o conduse pe artistă spre ieșire.Luându-și la revedere de la ea,își dădu seama că această vizită neașteptată o interesase la culme.În ultima vreme i se părea din ce în ce mai mult că timpul petrecut în magazin se scurge teribil de încet.Era plictisită și agitată toată ziua.Și toate zilele i se păreau la fel.

Se simțea vinovată că se plângea.Mami pornise o afacere prosperă pe care Hollis fusese destul de norocoasă să o moștenească.Plictisul i se părea un fel de lux.

Dar,aflându-se aici,în același loc,zi de zi,în ciuda muncii care îi ocupa tot timpul,se plictisea.Poate ar fi mai bine să iasă din când în când,cu condiția ca Bella,care îi era asociat,la urma urmei,să vrea să lucreze cu normă întreagă.

Sau,dacă Bella nu voia,să angajeze pe altcineva.De ce nu? Doar pentru că mami preferase să se ocupe ea de tot nu însemna ca și Hollis să procedeze la fel ca ea.

Se uită la cartea de vizită pe care o lăsase Iris.Venice.La o aruncătură de băț.Erau o mulțime de artiști în Venice,unii foarte buni,ale căror lucrări le văzuse expuse în toate galeriile din oraș.Ar putea chiar să facă o vizită până acolo,să vadă lucrările lui Iris,și poate și pe ale altora.

Ca și mama ei, Hollis depindea de diverși intermediari care veneau la magazin în calitate de reprezentanți ai artizanilor care îi furnizau produsele. De ce să continue să lucreze în felul ăsta? Se întrebă ea, uimită că nu se gândise la, asta mai devreme. De ce să nu se ducă direct la artizani?

Reședința familiei Stellini se afla într-o casă mare și impozantă din Hancock Park, o zonă selectă din apropierea Los Angeles-ului. Pe dinafară, casa părea la fel de rece ca blocurile de piatră din care era construită. Dar când Hollis intră înăuntru și fu înconjurată de mirosul de mâncare caldă cu aromă de usturoi și de zvonul de veselie care venea dintr-o cameră alăturată, începu să se relaxeze.

Pe când ea și Tony își scoteau pardesiele, năvăli peste ei Maria Stellini, ștergându-și mâinile pe șorțul uriaș pe care-l purta. Îi întâmpină cu multă căldură, îmbrățișându-i pe rând. Hollis era uimită de atâta familiaritate. Tonul ei păstra o ușoară rezervă atunci când spuse:

-Vă mulțumesc pentru invitație, doamnă Stellini. Femeia îi zâmbi cald.

-Te rog să-mi spui Maria, bine?

-Bine. Astea sunt pentru tine. Hollis îi dădu o mică vază pictată manual în care se afla un aranjament floral în culorile toamnei.

-O, ce minunat! Grazie. Veniți, suntem cu toții în sufragerie.

-În sufragerie? zise Tony. Ne facem de cap, mamă, nu-i așa?

Trecându-și brațul în jurul lui Hollis, îi spuse:

-Când eram copil, în serile de vineri ne era rezervată doar bucătăria. Mama îi dădea liber menajerei și pregătea ea felurile preferate de mâncare, dar nu ne-ar fi lăsat cumva pe noi, copiii, să folosim sufrageria. Zicea că facem prea multă mizerie.

-Vai, Tony, ce-o să creadă Hollis despre noi?

-Nu știu.

-Cred că mama ta este mai manierată decât tine. Și mă bucur foarte mult că mă aflu aici. Miroase foarte îmbietor. Cina se dovedi a fi foarte zgomotoasă. Erau opt persoane la masă, inclusiv Lisa, sora lui Tony. Își adusesese și prietenul acasă pentru a-l prezenta familiei. Numele lui era Spencer și se uita emoționat la toate fețele zâmbitoare din jurul lui. Hollis zâmbi în sinea ei. Ca și ea, probabil că nici el nu era obișnuit cu lipsa aceasta de formalism. Totuși, începea să se obișnuiască.

De fapt, chiar îi plăcea. Era...relaxant. Observă felul în care se uita Lisa la prietenul ei, direct, cu ochi strălucitori. Amor de tinerețe în plină înflorire. Oare și ea se uita la Tony în același fel? Se întrebă Hollis. Era ceva atât de impudic, atât de evident. Dar, în același timp, atât de dulce.

Cei patru frați mai mici ai lui Tony mâncau cu un apetit uimitor, iar Maria îi tot oferea mâncare lui Hollis -mai mult linguini și friptură înăbușită de vacă, mai multă pâine proaspătă și unt-pâna ce ea nu mai fu în stare să înghită nimic.

-Maria, te rog, nu mai încapă nimic.

-Dar de-abia te-ai atins de mâncare. Tony, spune-i că trebuie să mai mănânce.

-Mamă, chiar dacă eu cred că i-aș da un sfat bun, lui Hollis nu-i place să-i spun eu ce să facă. Luând mâna lui Hollis într-a lui, o duse la buze și o sărută ușor. Am dreptate?

-Absolut, răspuse ea. Dar tu tot nu te lași.

-Și cu tine e la fel? întrebă Lisa. E îngrozitor, tot timpul ne dă ordine și ne spune ce să facem, chiar dacă nu-i cere nimeni părerea. Tony zâmbea. După cum se vedea, nu era prima oară când sora lui mai mică se plângea în privința lui.

-Dacă n-aș fi fost eu să te bat la cap ca să înveți, nici nu ai fi intrat la facultate.

-Iar eu ți-am spus de un milion de ori cât de recunoscătoare îți sunt, spuse tânăra. Dar acum nu mai sunt la liceu și nu mai am nevoie de telefoane de control și de predici. Privi spre Hollis în căutare de aliați. Mă stresează îngrozitor. Parcă ar fi un popă habotnic de la țară. De parcă ar trebui să-i sărutăm inelul și să-i spunem „nașule”.

-O mică plecăciune atunci când trec pe lângă tine ar fi de-ajuns, zise Tony.

Lisa îl privi scurt, apoi se uită la ceilalți frați din jurul mesei.

-E mult mai rău decât tata. Hollis zâmbea cu compasiune. Cu părul ei negru și tenul smead, Lisa părea o versiune mai tânără, feminină, a lui Tony, și lui Hollis îi plăcea felul ei de-a fi.

-Cred ca îți vrea binele.

-O, știi asta, dar ar trebui să mă lase în pace uneori.

-Cum mai stai cu notele? O întrebă Tony.

-Nu e treaba ta.

-E foarte deșteaptă, domnule, sări Spencer s-o ajute.

-Îl cheamă Tony, nu „domnule”, făcu Lisa. Tony zâmbea.

-Îmi place să mi se spună „domnule”. Spencer aruncă o privire spre chipul încăpățânat al Lisei, apoi se uită din nou spre Tony.

-Are numai note de zece, zise el mândru.

-Spencer, spuse Lisa cu o grimasă. Mi-ai promis!

Tony ridică paharul către sora sa.

-Așa te vreau, Lisa. Sunt mândru de tine.

-Și dacă nu aș lua note mari?

-Tot aş fi mândru de tine,zise el liniştit.Când Lisa se relaxă în sfârşit zâmbindu-i lui Tony,Hollis remarcă comunicarea tăcută şi caldă care se stabilise preţ de câteva clipe între frate şi soră.Se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi avut şi ea astfel de rude.Nu avusese niciodată fraţi şi crescuse teribil de singură.

Aici,alături de familia lui Tony,simţea dragostea şi siguranţa care îi lipsiseră până acum.Voia să fie o parte din tot ceea ce îl reprezenta.Îl iubea.

O ştiuse chiar de la început.Era într-un fel prea devreme să ştie cu siguranţă aşa ceva.În urmă cu doar două săptămâni fusese furioasă când el îi prezisese că se va îndrăgosti de el imediat ce vor fi ajuns împreună în pat.Avusese dreptate,desigur,dar se şi înşelase.Se întâmplase înainte ca ei să facă dragoste pentru prima oară.Se întâmplase în magazin,în prima zi,când el o ţinuse de mână,atunci când ea izbucnise în plâns la amintirea mamei ei.Avea să-şi aducă aminte toată viaţa de compasiunea caldă pe care o citise atunci în ochii lui.

El ar râde dacă i-ar spune asta.El nu credea în nimic durabil; i-o spusese categoric.Nu vorbiseră niciodată despre viitor,nu la modul serios.Dar,chiar şi fără rezistenţa opusă de Tony,existau puternice deosebiri între personalităţile lor.El era aproape obsedat de munca lui şi avea tendinţa de a fi dificil şi cinic.Ea abia învăţa să zboare şi era deseori sfioasă şi ezitantă.Dacă acum era în stare să i se opună în probleme minore,era totuşi copleşită de forţa personalităţii lui.

Dar,în ciuda obstacolelor şi a diferenţelor de personalitate,îl iubea.Şi putea să spere că va ajunge şi el s-o iubească.Familia Stellini rămase la masă,neîntreruptul şir al conversaţiei fiind punctat de dispute,până când Tony îi şopti lui Hollis la ureche că a sosit momentul să plece.La uşă,ea vru să o sărute pe Maria pe obraz,dar fu imediat prinsă într-o îmbrăţişare caldă pe care,de data asta,i-o întoarse cu afecţiune.Femeia îi puse un pachet mare în braţe.

-Să mănânci,mă auzi? Şi ai grijă,te rog,şi de băiatul ăsta al meu să mănânce când iese de la tribunal,bine? Mereu îi duc grija.Tony îi făcu cu ochiul peste capul mamei lui.

-O să fac tot posibilul,Maria,zise Hollis.Când se aflu în maşină,ea se întoarse spre Tony cu ochii strălucind.

-Ai o familie minunată.

-Crezi? Nu ai vorbit prea mult în seara asta.

-Sunteţi cu toţii cam plini de vervă.

-Asta aş este.Dar mă bucur că i-ai plăcut.Şi ei te-au plăcut.Chiar foarte mult.

Mama mi-a spus să te mai aduc pe la ea cât de curând.Expresia feţei lui Tony,tonul admirativ cu care vorbea,o făcură să se simtă plină de o căldură plăcută.

-A fost una dintre cele mai frumoase seri pe care le-am petrecut vreodată,oftă ea.

El dădu din cap mulțumit, apoi o duse la apartamentul său, unde transformară o seară minunată într-una senzațională.

Dimineața următoare îi găsi pe amândoi pe feribotul uriaș care făcea drumul de douăzeci și șase de mile pe mare până în Catalina. Stând rezemată de balustradă, înfășurată într-o haină scurtă de blană a mamei ei, Hollis era relaxată, cu capul rezemat pe spate de pieptul lui Tony, simțind cu încântare căldura brațelor lui petrecute în jurul taliei ei. Ziua era rece și clară, soarele strălucea și lumea părea perfectă.

Libertate! Nu mai trebuia să se ducă la magazin timp de trei zile. Bella îi spusese să-și ia liber și să se distreze, și că nu ar deranja-o să-i țină locul chiar ceva mai des, ori de câte ori Hollis ar simți nevoia să mai iasă în lume.

Vineri, înainte de a pleca, Hollis stabilise câteva întâlniri cu niște artiști plastici pentru săptămânile următoare. În mintea ei persista ideea unei schimbări de accent *Annabella Deux*. Noul, combinat cu vechiul. Avea să fie loc în continuare pentru toate antichitățile, dar urmau să apară și câteva vitrine cu bijuterii mai moderne și artă contemporană. Ar putea chiar să sponsorizeze unul sau doi artiști, poate și să organizeze o expoziție specială, cu o recepție de deschidere. Se putea servi șampanie, așa cum procedau galeriile mai mari, și puteau participa critici de artă și ziariști.

În clipa de față totul nu era decât pură fantezie, dar, cu destulă muncă și implicare, putea s-o facă. Noul ei proiect era grozav de incitant; era cotitura pe care o așteptase și și-o dorise tot timpul. În cele din urmă va ieși în lume, alături de oamenii pe care îi admira, și poate că avea să fie chiar mai bună decât unii dintre ei. În vreme ce toate aceste planuri îi zumzăiau în cap, își dorea să i le împărtășească și lui Tony. Dar nu putea. Nu încă. Se auto admonestă pentru lașitate, dar adevărul era că nu avea deloc idee cum va reacționa el.

Era o schimbare, și încă una foarte mare, iar el își manifestase anumite rezerve-unele foarte puternice-în privința schimbărilor care o priveau. Își spuse că propria carieră o privea doar pe ea. Doar ea nu se amestecase în cariera lui, nu?

Dar nu era încă suficient de puternică, nici obișnuită să-și susțină cauza cu fermitate. Tony nu părea să aibă asemenea probleme. El își exprima toate opiniile și judecățile cu toată forța pe care i-o dădea personalitatea lui puternică. Îl iubea foarte mult, iar dacă ea i-ar fi împărtășit visurile ei și el nu ar fi fost de acord, ea nu credea că ar putea să suporte asta. Era ceva mult prea important pentru ea.

Oare temerile ei erau nefondate? Posibil. Nu avea de unde să știe... și nici nu voia să afle. Relația lor trebuia să se dezvolte. După o vreme, o să-i spună. Sigur că o

să-i spună.Deocamdată însă-așa cum făcea și cu mami când se întâmpla ceva neplăcut sau rău-era mai simplu să nu-i spună nimic.Nu merita scandalul.

Își scoase din minte problema,intenționând să se bucure de acest prețios weekend în compania lui.Punându-și mâinile peste ale lui,suspina mulțumită.

Tony o rugase pe Hollis să-și lase părul despletit și acum vântul îi arunca șuvițele peste față.Îl strânse pe tot cu o mână într-o parte ca să o poată săruta pe gât.Îi simțea aroma de lămâie și vanilie a șamponului ei,singurul parfum pe care îl folosea.De fapt,nici nu avea nevoie de altceva,observă ea cu satisfacție.Nici de machiaj,nici de vreun alt artificiu.Era perfectă așa cum era acum.

Își alintă obrazul de blana moale a hainei ei,apoi își îngropă fata în părul des și mătășos.

-Ești fericită? o întrebă el.

-Nu există cuvinte pentru ceea ce simt eu acum,răspunse ea sprijinindu-se și mai mult de el.El își reprimă impulsul de a-și vârî mâinile sub haina ei și de a-i prinde sânii în palme.Erau în public,la urma-urmei,înconjurați de sute de alți pasageri.Însă el manifesta uneori o anumită incapacitate de a-și stăpâni mâinile, atunci când erau împreună.Trebuie să se mulțumească cu urechea ei,pe care începu s-o alinte cu vârful limbii.Era singurul care îi putea auzi oftatul satisfăcut luat repede de vânt.Numai el putea simți fundul ei presându-l sugestiv.Zâmbi simțind cum trupul îi răspunde instantaneu cu o erecție în urma acestei simple mișcări a ei.Avea să fie un weekend pe cinste iar el era un bărbat norocos.Cine ar fi crezut că această floare timidă se va dovedi în realitate o femeie atât de temperamentală?

Tony privea cu încântare uimirea copilărească de pe chipul lui Hollis în timp ce făceau turul Cătălinei.Insulă mică,cu câteva porturi naturale și splendide priveliști spre ocean,Cătălina era în principal o rezervație naturală,dar fusese cândva și un refugiu preferat al starurilor de cinema și al politicienilor prin anii '23.Închiriară biciclete și făcură turul insulei,zâmbind oamenilor prietenoși care le ieșeau în cale.Mai târziu,proprietăreasa pensiunii unde stăteau îi duse la rezervația imensă,accesibilă numai localnicilor insulei,și acolo urcară pe poteci de munte și priviră caprele și bizonii alergând liberi pe dealurile din preajmă.

-Bizoni? spuse Hollis surprinsă.Credeam că au dispărut.

-Nu și aici,spuse proprietăreasa cu mândrie.Niște tauri au fost aduși aici,cu mai bine de șaptezeci de ani în urmă,pentru turnarea unui film mut.După terminarea filmărilor,au refuzat să se lase prinși și au rămas liberi vreme de câțiva ani.

Apoi, o persoană deșteaptă a hotărât să trimită câteva femele. Acum avem o turmă ținută sub control care numără cinci sute de capete. Tot ce depășește cifra asta e trimis la Long Beach, sub formă de chiftele pentru hamburgeri.

Tony o conduse la dans, în seara aceea, la faimoasa sală de dans a insulei. Loc de desfășurare al dansurilor maraton pe timpul marii depresiuni economice, sala enormă se deschisese în seara respectivă pentru spectacolul unei mari orchestre și se umpluse de sunetul demodatelor swing-un pe care mama și tatăl lui le dansau de obicei la nunți.

Pe când era copil, Tony își privea părinții vrăjiti de imaginea tatălui său, mare și greoi, și a mamei sale timide care se mișcau împreună ca o singură ființă. Pe ringul de dans, tatăl lui era curtenitor și gentil, și se purta cu mama lui de parcă ar fi fost cel mai prețios lucru din lume. Ea îi răspundea ca și cum asta ar fi fost menirea ei. Tony nu uita niciodată asta.

Acum, ținând-o pe Hollis în brațe, avea impresia că retrăiește trecutul. Alunecau pe ring în ritmul unui foxtrot, un curtean ținând în brațe un trandafir englezesc.

Ca de obicei, ea era îmbrăcată superb, de data aceasta cu o rochie cu decolteu, de culoare crem și cu o croială simplă, clasică. Își purta părul strâns într-un coc complicat. Singurele bijuterii care le purta erau o pereche de cercei lungi, o combinație de mărgelute mici și fildeș, și care îi ajungeau aproape până la umeri.

Ceva neobișnuit pentru ea, se gândi el. Frumos, dar deosebit de gustul ei obișnuit.

-Mă bucur că nu sunt bizon, zise ea. El se aplecă spre ea și zâmbi.

-Și eu. Dar ce ți-a venit?

-Mă gândeam ce soartă, să sfârșești în chip de carne tocată. Nu e un gând prea plăcut. El râse și o strânse mai aproape de el.

-Te distrezi?

-Mmmm. Grozav.

-Cred că aerul mării îți face bine. Ochii ei scânteiară când privi spre el.

-Și eu cred la fel. Îți dai seama că am și eu un weekend? N-am mai avut liber de luni de zile.

-Biata de tine!

-Da, biata de mine, făcu ea. Însă expresia de beatitudine de pe chip spunea cu totul altceva.

-E ceva neobișnuit la tine în seara asta, spuse el. Ești foarte bine dispusă. Chiar mai mult decât de obicei.

-Am avut o săptămână bună. Un bărbat anume pe care îl cunosc, spuse ea ridicând dintr-o sprânceană, m-a ținut tot timpul ocupată.

-Cred că asta te-a obosit foarte tare.

-Sigur că da,zise Hollis.Dar sunt tânără.Rezist destul de bine.El râse.

-Mulțumesc.Sunt un mare admirator al rezistenței tale.Frumoși cercei, apropo.Sunt noi?

-Da.Fata care i-a făcut a venit la mine la magazin.E foarte talentată.

-Zău? Povestește-mi despre ea.Hollis dădu din umeri.

-Nu acum.Tine-mă în brațe strâns.

Nu putea să reziste unei astfel de cereri.I se părea că plutește într-un vis în timp ce dansa cu ea.Capul ei îi ajungea până la bărbie și își petrecu brațele în jurul gâtului lui.Se mișcau încet,în deplină armonie.

Se îndrăgostea de ea.Realitatea aceasta sări de dincolo de marginile subconștientului.Cum se întâmplase așa ceva? Se întrebă el.Fusese sigur că așa ceva nu i se poate întâmpla lui-niciodată

-Și nu era convins că era prea încântat de toată povestea.Nimic nu se schimbase. Era încă genul de bărbat care nu trebuie să se implice prea mult într-o relație.Nu era el genul care să se îndrăgostească.Nu,categoric nu!

Și totuși era implicat cu toată ființa.Îi ducea dorul când nu erau împreună.Era o plăcere pentru el să discute cu ea,să-i povestească unele dintre cazurile mai dificile-cenzurând totuși detaliile grețoase.Simțul umorului la ea era de-a dreptul bestial.La naiba,era o ființă cumplit de nostimă.

Iar ce se întâmpla când se aflau în pat era de-a dreptul incredibil.Îi înfierbânta sângele mai mult decât oricare altă femeie cunoscută.Avea destulă experiență la capitolul ăsta,dar nu experimentase niciodată un asemenea sentiment de comunicare totală.Se găseau unul pe celălalt și se dăruiau unul altuia atât de ușor,încât granița dintre ființele lor era aproape imperceptibilă.Sexul cu Hollis nu era niciun exercițiu de automulțumire,nicio supapă de siguranță.Era un legământ care unea atât trupul,cât și sufletul.Era,în cel mai curat sens al expresiei,un act de dragoste.

O-o,Stellini,se gândi el.Au trecut doar câteva săptămâni și uite cât de mult o dorești.De două ori o-o! De fapt,chiar acum,în timp ce dansa cu ea,simțea cum îl îmboldește dorința.Faptul că era atât de aproape ea îl făcea să se aprindă tot.

-Gred că e cazul să trecem la următorul stadiu al acestui weekend „murdar”, spuse el.

-Vorbești serios? Care ar fi nivelul ăsta?

-Mă bucur că ai întrebat.Am terminat partea cu turismul și cu dansul.Acum-își transformă el glasul într-o șoaptă-e timpul ca eu să intru în tine.Ea se trase puțin înapoi și îl privi cu ochii sclipind poznaș în timp ce obrazii,deveniți brusc trandafirii,îi trădau emoția.

-Chiar aici? El înălță din umeri și zâmbi la rândul lui.

-Nu mai am răbdare până ajungem în cameră. Ai ceva împotriva dacă plecăm acum?

-Și dacă așa avea?

-Atunci, așa fi nevoit să te trag de păr după mine.

-Nu, mulțumesc. Scenele cu omul de grotă nu sunt printre fanteziile mele favorite.

-Așa? Făcu el coborându-și pleoapele și arcuindu-și sugestiv o sprânceană. Dar există vreo fantezie pe care ai vrea s-o pui în practică? Eu îți stau la dispoziție.

-Ești un nerușinat, asta ești!

-Mulțumesc pentru compliment. Și, dacă vorbim de fantezii, să știi că am și eu câteva. Îi șopti la ureche detaliile unui scenariu scurt, o auzi cum trage brusc aer în piept, șocată, apoi se apucă să-i mai povestească unul.

-Tony, zise ea gemând lipită de gâtul lui. Ești prea nebunatic pentru mine.

Oprește-te. Ai câștigat.

-Deci vii cu mine? Ea ezită, se trase din nou înapoi și îl privi, mușcându-și buzele ca să nu izbucnească în râs.

-Nu cred că o să reușesc să tac din gură tot timpul, tu ce zici?

Hohotul lui de râs atrase atenția dansatorilor din jurul lor. Fără să le dea atenție, el o îmbrățișă, în timp ce izbucnea la rândul ei în râs. Apoi o luă în brațe și ieși cu ea din sală. O iubea. Era prea curând, dar era adevărat. Se întrebă cât avea să dureze.

Veșnicia era un concept bun pentru visători. Totuși, nu era mai puțin adevărat că în clipa de față o iubea. Îi venea să scrie asta pe scoarța unui copac și să o încadreze cu o inimă. Își imagină cum ar fi arătat. Tony Stellini o iubește pe Hollis Blake. Poate că într-o zi va fi în stare să o spună și cu voce tare.

CAPITOLUL 9

În timp ce-și usca părul în feja șemineului, Hollis auzi soneria de la intrare.

Înfășurându-și un prosop în jurul capului și asigurându-se că halatul de baie îi este bine încheiat, se grăbi la ușă și se uită pe vizor. Tony stătea în fața ușii zâmbind caraghios. Inima ei începu să bată mai repede, ca întotdeauna când îl vedea. Deschise ușa.

-Mi-a fost dor de tine, zise el.

-Dar am stabilit că ne vom acorda reciproc o noapte liberă. Îți amintești? Ca să putem recupera orele de somn.

-A fost o tâmpenie. Ea râse.

-Ai dreptate, desigur. Ce prostie din partea mea. Intră.

El trecu pragul și, luându-o în brațe, o sărută cu pasiune. Ea îi răspunse așa cum făcea întotdeauna, fără să ia în seamă prosopul din jurul capului ei care căzuse pe podea, înfiorându-se sub degetele lui care îi treceau prin păr, coborând ușor spre talie.

-Mmmm, miroși bine. A săpun și a soare.

-Fabricanții șamponului meu îți mulțumesc. Ai putea să patentezi sărutul ăsta al tău.

-Deci îți place, hm? Bine. Mai e destul acolo de unde vine el. Cu brațele încă în jurul ei, se lăsă pe spate și se uită la trupul înfășurat în halatul de baie. Tocmai făceai duș?

-Cum ai ghicit?

-E elementar, draga mea, ca să nu mai pomenesc de inteligența mea dezvoltată. În timp de Hollis închise ușa, Tony trecu pe lângă ea cu mersul lui încrezător, privind prin sufragerie ca și cum i-ar fi aparținut, chiar dacă nu fusese acolo decât de câteva ori. Își petrecuseră cea mai mare parte a timpului în apartamentul lui. Acolo era patul mai mare.

-Îmi place casa asta. Se așeză și își puse picioarele pe măsuța de cafea. Îmi aduce aminte de magazin.

-E normal. Bella l-a mobilă cu mobilă luată de la magazin. Hollis aruncă și ea o privire prin camera de zi a casei de oaspeți a Bellei. Dacă aș rămâne în ea, aș mobilă o complet diferit. Mai puțin frou-frou și nu chiar atât de victorian. Ceva mai contemporan. Vrei ceva de băut?

-Sigur. Scotch, dacă ai. După ce culese prosopul de pe jos și îl aruncă în baie, ea se îndreptă spre vitrina care ținea loc de bar și îi pregăti un pahar lui Tony. Turnă pentru ea vin alb și puse amândouă paharele pe o tavă de lemn pe care o duse până la măsuța de cafea. Se așeză lângă Tony pe sofa și luă o înghițitură de vin. Era obosită. Fusese o zi epuizantă și interesantă. Ridicându-și părul peste spătarul sofalei, se rezemă cu obrazul de umărul lui Tony. Își simțea pleoapele grele și oftă adânc.

-Pleci undeva? O întrebă el. Ceva din tonul lui o făcu să deschidă brusc ochii și să se îndrepte ca să-l poată vedea mai bine. Ce chip minunat avea-puternic și foarte expresiv, bar era ceva în privirea lui ce ea nu mai văzuse înainte.

Era...teamă! El făcea tot posibilul ca să o ascundă, dar teama era acolo.

Ea își puse paharul pe masă.

-Tony, ce s-a întâmplat? Gura lui senzuală deveni o linie subțire.

-Ai spus „dacă aș rămâne”. Suna de parcă te-ai gândi să pleci. Ce vrei să părăsești? Casa asta? Orașul ăsta? Pe mine?

-O,nu! Strigă ea uimită de felul în care îi interpretase el spusele.Tony,sigur că nu,bineînțeles că nu te părăsesc! Cum de te poți gândi la așa ceva?

El expiră puternic și o trase în brațele sale.Strângând-o tare la piept,murmură:

-Mulțumesc lui Dumnezeu.Nu cred că aş suporta să te pierd.

-Prostule,zise ea,certându-l cu blândețe.Îi ascultă o vreme bătăile inimii,așa cum stătea lipită de pieptul lui.Apoi se întoarse cu fața spre el și zâmbi.Era plină de dragoste pentru el și voia ca el să vadă sentimentul ăsta scris pe chipul ei.

-Nu plec nicăieri,îl asigură ea.Îl privi cu atenție,în timp ce el îi pieptăna părul cu degetele.Expresia chipului ei îl relaxase în mod clar și el lăsă să-i scape un oftat.

-Asta e bine.

-Cum ai putut să crezi asta?

Nu-și imaginase că el ar putea fi atât de vulnerabil.Ce-l adusese în starea asta? Se întrebă ea căutându-i privirea în timp ce își alinta obrazul de palma lui.Înainte de a-l cunoaște pe Tony nici nu știuse că dragostea are o asemenea putere,mai ales puterea de a răni.

-Nu știu,zise el.Cred că devin cam emotiv când ești lângă mine.și nu sunt deloc încântat de asta.Of,la naiba!Sărutând-o pe creștet,slăbi strânsoarea brațelor în jurul ei și se întinse să-și ia paharul.Continuă să-și țină un braț trecut peste umerii ei și să se joace cu șuvițele ei de păr în timp ce-și sorbea scotch-ul.

-Deci,spune-mi despre ce vorbeai mai înainte,zise el ca și când discuția anterioară nici nu ar fi avut loc.De obicei,eu vorbesc tot timpul,așa că e drept ca și tu să ai timpul tău rezervat.

-Nu era nimic esențial.Trebuie să iau câteva decizii,asta e tot.Trebuie să vând apartamentul mamei din Fountain,să hotărâsc ce voi face cu magazinul,să mă gândesc unde aş vrea să locuiesc.

-Cum adică,să hotărăști ce vei face cu magazinul?

Spuse el tresărind și privind-o pe dea supra paharului.Amintindu-și de călătoria cu feribotul în timpul căreia se frământase dacă să-i împărtășească planurile ei sau nu,Hollis își dădu seama că nu i se părea corect să evite atâta timp răspunsul.

-Nu sunt sigură că vreau să conduc *Annabella Deux* toată viața.M-am gândit la câteva alternative.

-Așa? Ceva din tonul cu care rosti acel singur cuvânt declanșă un semnal de alarmă.Din nou.

-Alternative,repeta el.Apropierea pe care o simțiseră amândoi cu câteva clipe în urmă se destrăma.Ceva îl deranja,își retrase brațul din jurul ei și,punând picior peste picior,își sorbi scotch-ul și privi focul din cămin,evitând să se uite la ea.

Hollis îl studie,apoi își lăsă o mână pe brațul lui.

-Tony?

-Hmm?

-Nu ești tu însuși în seara asta.Ce s-a întâmplat?

El puse paharul jos,dar nu se întoarse spre ea,ci continuă să privească fix măsuta de cafea.

-Am avut o întâlnire ca să fac un târg la tribunal astăzi.În cazul acela de abuz sexual de care ți-am povestit-tatăl care credea că e dreptul lui să facă tot ceea ce voia cu fetele lui.Îți amintești?

-Cum aș putea să uit? Clătină ea din cap încet.

-După care am trecut pe la magazin.Nu erai acolo.Glasul lui suna plat,fără urmă de emoție.Totuși,ea se simți acuzată de ceva,și un ușor sentiment de vinovăție îi confirmă asta.

-Pe la ce oră?

-Pe la trei sau cam așa ceva.Ea încuviință.

-E adevărat.Am fost în Venice după-amiază.Abia m-am întors de acolo.

El o privi neîncrezător.

-Venice.Unde anume în Venice?

Ea îi spuse numele unei străzi,iar el se încruntă.

-Nu e chiar cel mai bun cartier din lume.E o zonă cu criminalitate ridicată.

-Am fost destul de atentă.Am încuiat portiera mașinii.Și,desigur,adăugă ea în treacăt,am întotdeauna în geantă tubul de spray paralizant.

-Ai fost acolo după lăsarea întunericului? Ea încuviință dând din cap.

-Ce făceai acolo?

-Mă uitam la niște posibile articole pentru magazin.

-Credeam că toate articolele din magazin vin singure la tine.

-Așa este,dar vreau să schimb asta,să caut lucruri noi.M-am gândit să transform magazinul într-o galerie.

-Înțeleg.Nu-i plăcea deloc ceea ce se întâmpla.Fie era supărat din cauza procesului sau din cauza celor spuse de ea,sau pentru vreun alt motiv necunoscut,o pedepsea retrăgându-se,ascunzându-se în spatele unei fațade de întrebări reci și răspunsuri,iar starea lui de încordare o făcea pe ea să se simtă de parcă ar fi făcut ceva rău.Și mama ei se purta la fel.Cunoștea tipicul,și nu-i plăcea absolut deloc.Respiră profund ca să se întărească înainte de a spune:

-Am senzația că mă interoghezi,Tony,și nu-mi place prea mult.

Chipul lui se înăspri și nările i se dilată.Dar nu scoase nicio vorbă.

-Uite,spuse ea încercând să păstreze un ton rezonabil,îmi pare rău că nu am fost acolo atunci când ai venit,dar dacă m-ai fi sunat să-mi spui.

-A fost o decizie de moment,pe care a trebuit să o adopt în procesul ăsta ca să rezolv o neînțelegere juridică.Eu...Se opri și își privi mâinile încleștate.Apoi răsuflă cu năduf și se rezemă de spătarul sofalei.

-Nu mai contează,zise el trecându-și o mână peste față.Mă port ca un imbecil,și nici nu e măcar pentru prima oară.Își întoarse capul și îi zâmbi.Nu era un zâmbet imens,dar era totuși un zâmbet.Îi luă mâna și i-o strânse ușor.Haide,povestește-mi despre Venice.Își dădea silința,vedea și ea lucrul ăsta,și atmosfera din încăperea păru mai puțin înghețată,iar nervii ei se mai destinseră.

-Sigur nu vrei să vorbim despre proces?

-Sigur.

-Bine.Ea mai luă o înghițitură de vin.Era pentru prima oară în ultimele câteva minute când îl gusta cu adevărat.Îi simți efectul calmat,liniștitor în timp ce îi încălzea pieptul.

-Am stat acolo vreo trei ore,începu ea.Lăsând amintirea după-amiezei încântătoare să înlocuiască starea de tensiune dintre ei,Hollis zâmbi fericită adunându-și picioarele sub ea și luându-l pe Tony de mână.

-Oh,Tony,a fost minunat! Iris-cea care mi-a făcut cerceii?

El dădu din cap încurajator.

-A adunat un grup de prieteni de-ai ei ca să-mi arate lucrările lor.Totul e foarte interesant.Unul dintre ei,un tânăr coreean,a făcut niște sculpturi în lemn incredibile,miniaturi ale unor fețe monstruoase.Iar o femeie pe care am cunoscut-o acolo a inventat un nou procedeu de prelucrare a mătăsii.Face niște țesături care nu seamănă cu nimic din ce am.Se întrerupse râzând.De fapt,nu contează detaliile.Tot ce trebuie să știi e că vizita asta mi-a făcut mare plăcere.

-Mă bucur.Ea se aplecă spre el.

-În magazin simțeam că mă sfârșesc încetul cu încetul,Tony,iar azi mi-am dat seama că mai am și alte posibilități.Nu trebuie să fac tot timpul ceea ce a făcut mami.El dădu din cap și îi sărută mâna,absent.Ea se întrebă ce era oare în capul lui.De obicei îl citea cu ușurință,dar nu și de data asta.El îi puse mâna la loc în poală și o bătu ușor cu palma.Ea îl aștepta să vorbească,dar el rămase tăcut,iar ea îl urmări cum se ridică și se îndreaptă spre bar.Își turnă un nou pahar și se uită la ea peste umăr:

-Mai vrei și tu unul? Ea ridică paharul cu vin.

-Încă mă mai lupt cu ăsta.Tony își făcu din nou de lucru cu sticla de scotch,dorindu-și să nu fi fost atât de tulburat de această conversație.Rămânând cu spatele la ea,zise:

-Ai de gând să faci mai multă vreme lucrul ăsta?

-Poate.

-În Venice? În centrul Los Angelesului? În Melrose? Pe acolo își au studiourile cei mai mulți artiști plastici,nu-i așa?

-Da.În sfârșit se întoarse spre ea,strângând paharul cu amândouă mâinile.

-E un oraș periculos.El încercă să reziste tensiunii pe care o simțea din partea ei, dar vocea îi suna spartă atunci când spuse:

-Aici ți se poate întâmpla orice,Hollis.Orice.Ochii ei mari și căprui trădau o emoție care oscila între vinovăție și hotărâre.

-O,Tony,nu începe.

-Dacă aș putea să fac ceea ce vreau,continuă el,conștient de faptul că săpa o prăpastie și mai adâncă odată cu fiecare cuvânt,ți-aș cere să stai în magazinul tău toată ziua,ca să știu că.Ești în siguranță.

-Dar asta ar fi ca o închisoare!Își puse paharul jos și se ridică în picioare în fața lui,strângând mai tare nodul cordonului de la halat.

-Nu pot să trăiesc așa,iar tu nu-mi poți cere una ca asta.Părea atât de mică în halatul ei gros,cu părul bogat căzut pe umeri ca o pelerină.Mică,dar tenace.

-Nu mai fi atât de patern,te rog,zise ea cu voce tremurătoare.Nu am nevoie de așa ceva din partea ta.Era pe punctul de a-și pierde răbdarea cu el,poate chiar și cumpătul,vedea bine asta.Se tot întreba ce naiba îl apucase.

De obicei obiectiv,fusese pregătit să spună lucrurilor pe nume,să se confrunte cu situații neplăcute în fiecare zi.Și,obiectiv vorbind,ea avea de partea ei toată logica din lume,în timp ce el se purta ca un nevrotic complet lipsit de rațiune.

Sigur că putea să-și discute opțiunile carierei cu el.Sigur că trebuia să iasă și ea în lume.Sigur că nu avea cum să o protejeze.

Toate capacitățile lui de analiză nu făceau doi bani în situația de față.Eșuaseră complet când fusese vorba să deschidă o fereastră în propriul său suflet.La naiba,își dorea să nu fi fost îndrăgostit de ea.Nu se mai purtase niciodată în halul ăsta-lipsit de rațiune,instabil,spunând și simțind cele mai trăsnete lucruri.Și totuși nu putea să scape de senzația că un lucru nu era în regulă.Ceva în legătură cu schimbarea...Așteptând o clipă să-și reprime stânjeneala,rămase cu ochii ațintiți în pahar,de parcă lichidul chihlimbării ar fi conținut răspunsurile pe care le căuta el.Apoi își ridică din nou privirea și,încercând să găsească o cale de împăcare,făcu doi pași spre ea.Ridică mâna,apoi o lăsă să cadă de-a lungul trupului.Voia să o atingă,să aducă din nou apropierea dintre ei,dar știa că nu ar accepta asta în clipa de față.Așa că puse paharul jos și se așeză pe brațul canapelei,păstrând distanța dintre ei.Cu o voce neutră,spuse:

-Știu că nu prea are sens ceea ce spun,dar nu știu ce am de făcut în cazul de

față.În ultima vreme te-ai schimbat.Nu poți să negi asta.Ea se încruntă și se gândi câteva clipe.

-Așa să fie?

-Da.Suspină și căzu la loc pe canapea,alături de el,dar nu în apropierea lui.

Sentimentele războinice i se atenuaseră; simțea clar asta,și.Era recunoscătoare.

-Eu nu mă simt atât de diferită,spuse ea gânditoare.Mai fericită,poate.Nu mai sunt atât de timidă.Sunt mai liberă.Îl privi și zâmbi puțin,iar el simți că îi mai vine inima la loc.Starea lui de spirit se schimba la o simplă tresărire a mușchilor ei faciali.

-Ăsta ești tu,știi? zise ea.Datorită ție nu mă mai simt atât de pierdută ca înainte.

Privi spre șemineul unde focul ardea cu flacără vie,strălucitoare.

-Cea mai mare parte a vieții mele a fost tristă,continuă ea,și m-am simțit îngrozitor de neînsemnată.Fetița bună a lui mami,școlărița ascultătoare,până și lui Phil i-am fost o logodnică decentă.

Chipul ei căpăta o expresie visătoare,pe măsură ce se adâncea în gânduri.El se ridică de pe brațul canapelei și se așeză pe perna de lângă ea,conștient de faptul că îi spunea ceva foarte important,dezvăluindu-și o parte a sufletului care nu mai văzuse până atunci lumina zilei.

-Atunci când ești mic ți se dau cărți de colorat,zise ea.Paginile sunt pline cu imagini trasate cu negru,iar tu trebuie să umpli spațiile cu culoare,având grijă să nu depășești liniile.Dar în mine a existat întotdeauna o parte care tânjea să treacă dincolo de linii,să umple pagina cu tot felul de culori îndrăznețe; voiam să creez propriul meu desen.Se întoarse spre el cu ochii strălucind intens.

-Of,Tony,cred că abia acum încep să ascult de vocea aceea pentru prima oară în viața mea.Trecu o clipă înainte ca el să înțeleagă ceea ce îi spusese și pasiunea cu care îi făcuse mărturisirea.Tony se simți dintr-o dată amenințat.Într-un cotlon al minții lui înțelegea că se schimbaseră ceva în relația lor,complet și irevocabil.

Își puse o mână pe genunchiul ei.

-Mă bucur pentru tine,iubito,sincer,zise el liniștit.Mă bucur că ai găsit ceva care să te facă fericită.Ridică mâna și îi mângâie părul care îi încadra fața, aruncându-i apoi pletele peste umăr.

-Dar mă întreb ce se va întâmpla cu noi,adăugă el.Cântări în palmă șuvițele mătăsoase,lăsându-le să-i cadă printre degete în timp ce îi șopti:

-Nu aș putea suporta să te pierd.Te iubesc.Ochii ei se umplură de lacrimi și îl privi cu un amestec de tandrețe și tristețe care lui îi sfâșie inima.

-Și eu te iubesc,spuse ea.Te iubesc atât de mult! Hollis își deschise brațele spre el,iar Tony se întinse spre ea,îmbrățișând-o strâns și murmurându-i numele.

Rămaseră contopiți unul cu celălalt preț de ceea ce li se păru a fi o clipă suspendată în timp.Își mărturisiseră în cele din urmă sentimentele pe care și unul și celălalt le aveau de mai multă vreme,dar pe care ezitaseră să le dezvăluie.

Tony o iubea,se gândi Hollis.Poate nu asta voia,dar o iubea totuși.Atunci,ea de ce plângea în loc să se bucure? De ce nu era în al nouălea cer,plină de sentimentul de satisfacție și împlinire pe care și-l dorise într-o astfel de clipă? Pentru că între ei mai persista o barieră,ceva care fi împiedica să se dăruiască total unul altuia acum,și poate oricând altcândva.Niciunul din ei nu înfruntase bariera în seara asta.Niciunul din ei nu părea dispus s-o facă.Oare se temeau amândoi că adevărul îi va face liberi, că îi va elibera unul de altul?

Tony o legăna pe Hollis în brațe,dorindu-și să nu se mai gândească la nimic.

După un timp își slăbi îmbrățișarea și se dădu puțin pe spate ca să o privească.

Nu putea să îndure să vadă lacrimile care i se rostogoleau pe obraji, așa că, luându-i chipul în palme,i le sărută.Își mișcă buzele pentru a prinde umezeala lacrimilor chiar de la izvor și de pe genele fragile,acum îngreunate de rouă.

Simțindu-i răsuflarea caldă pe piele,Hollis gemu și închise ochii tremurând.

Într-o secundă,mângâierile lui liniștitoare treziseră toată pasiunea care existase întotdeauna între ei,făcând-o să erupă.Fără să fi plănuit gestul,ea își dădu capul pe spate și îi oferi gura cu buzele întredeschise,ca o invitație.

Ea îi auzi oftatul înăbușit și îi simți trupul care se încordase brusc.Și el devenise conștient de schimbarea de atmosferă,ca și ea, așa că preluă controlul.Acum nu mai era blândul consolator,nici măcar langurosul amarez cu mișcări calme.

Acum era tot numai mușchi,foc și putere,controlând nevoia unuia de celălalt și lăsând deoparte orice altceva.

-Hollis,iubirea mea.Îi acoperi fața de sărutări și răsuflarea lui fierbinte o făcu să simtă fiorul pasiunii străbătând-o ca un râu de foc.

-Lasă-mă...șopti el mușcându-i lobul urechii și lingându-i apoi urmele pe care le lăsaseră dinții lui.Trase de cordonul înfășurat în jurul taliei ei și îi scoase halatul, apoi îi mângâie trupul de la umeri la coapse și înapoi.Continuă să o mângâie astfel,cu mișcări care o făceau să tremure.Se arcui spre el,iar el scoase un mârâit de plăcere,apoi începu să-și smulgă hainele de pe el cu disperare,ca și cum dragostea ar fi rezolvat toate problemele.În câteva secunde nu mai exista nici urmă de îmbrăcăminte între ei.El se ridică în genunchi,tot numai grație masculină și putere.Doamne,cât de mult îi iubea trupul!

El o împinse la loc pe sofa și începu să-i atace toate simțurile cu armele pe care le avea la îndemână.Ea închise ochii și începu să se miște instinctiv,în timp ce el cobora tot mai jos sărutând-o,posedând-o.Mergea.

Întotdeauna mersese.Limba lui,gura lui,dinții lui o zăpăceau în așa măsură,încât nu mai putea gândi.El îi răscolea cu febrilitate fiecare centimetru al ființei ei, sărutându-i brațele,gâtul,interiorul tremurător al coapselor.

-Tony,Tony,da! strigă ea când el îi desfăcu buzele fierbinți ale feminității ei, lingând cu frenezie comoara ascunsă,folosindu-și dinții și vârful limbii ca să-i excite mugurul sălbatic din centru.Hollis își simțea sângele fierbinte pulsând sălbatic în tâmpile cu un amestec de căldură și plăcere care,prin intensitate,se apropia de durere.Mâinile lui urcară din nou pe trupul ei,dibuindu-i sfârcurile tari în vreme ce gura lui insistentă o aducea în pragul orgasmului.Se retrase,o alintă din nou,apoi se retrase iar.O pedepsea; își punea marca de proprietate asupra ei.Ea încercă de câteva ori să-l atingă,să-i mângâie organul,dar de fiecare dată el îi împingea mâinile deoparte.Ei trebuia să i se acorde toată atenția în seara asta.El purta acum un război al posesiei dictat de un instinct primar,și era mai agitat decât îl văzuse ea vreodată.Urcă din nou spre sânii ei,luându-i sfârcurile în gură și sugându-le,delectându-se cu ele.

-Iubito,iubito,gemu el cu gura lipită de ea.Nu mă mai satur de tine.

Și totuși își folosea toată îndemânarea pentru a o aduce la granița nebuniei,dar nu mai departe.Iar ea se mișca neajutorată sub mâinile lui,clătinând din cap într-o parte și în alta când el își introduse un deget în ea,apoi două,cât mai adânc cu putință,frecându-i și apăsându-i cu degetul mare nodul de nervi întinși la maximum.Undeva,în haosul care îi domina gândurile,ea înțelese ce se petrece.El încerca să amuțească glasul înspăimântat din capul lui și,în același timp,să-și afirme dominația asupra ei în singurul domeniu în care îi putea servi drept maestru,în singurul domeniu pe care știa că îl putea controla.

Nu avea nici o putere să se lupte cu el.Trupul ei se comporta ca și cum ar fi tânjit de ani de zile după al lui.Ea se zvârcoli tremurând și gemând în timp ce din adâncul ei izvorau licorile dragostei.Respirația i se transformase în gemete întretăiate.înfigându-și unghiile în carnea lui,strigă:

-Tony! Nu mai rezist!El trecu deasupra ei și,apucând-o de păr,o sărută apăsător pe gură pentru prima oară de când începuse asaltul asupra simțurilor ei.Limba lui zvâcni,invadând-o cu aceeași nerăbdare cu care îi invadase și restul trupului.Își gustă propria aromă de pe buzele lui și simți că arde toată numai pentru el,cu coapsele ridicate ondulându-se într-o implorare mută.Organul lui dur,rigid,pulsa lipit de coapsa ei,iar ea își desfăcu picioarele și le încolăci în jurul taliei lui,rugându-l fără cuvinte să umple golul din ea în felul în care numai el singur știa să o facă.

-Mă vrei...spune-o,zise el gâfâit.

-Tony,gemu ea.

-Spune-o! Porunci el din nou.Spune-mi că trebuie să mă simți în tine acum.

-O,Doamne,da,spuse având senzația că va leșina în curând sau va muri.Te vreau. Acum.Te rog,imploră ea cu ultimele puteri.Cu o singură mișcare sălbatică,el se trase puțin înapoi și o pătrunse cu atâta forță,încât o făcu să țipe.

Mișcările lui încetară.Printre gâfâieli,cu o voce care trăda nerăbdarea,o întrebă:

-Iubito,te-am rănit?

-Nu,nu...El intră în ea încă o dată,cu mișcarea crâncenă,necruțătoare a unui războinic,umplând-o până ce nu mai rămase loc nici măcar,peutru o moleculă de aer; nu mai era loc pentru nimic altceva în afara lui.

-Nuuuu!Ultima ei negație se transformă într-un geamăt prelung atunci când explodează în mii de pete de lumină.încercă să-l prindă pe Tony,să-l ducă împreună cu ea,dar el era prea departe,strigându-i numele,spunându-i că o iubește cu tot sufletul lui.

Duminică seara,Hollis se întâlnește cu Bella și Kate la *Versailles*,ceea ce era un nume cam ciudat pentru un restaurant cubanez de lângă Venice.În timp ce se înfruptau din bananele prăjite,din cârnați și din fasole neagră,Hollis observă cum cele două prietene se uitau mereu la ea și apoi una la alta.După câteva minute de pregătire a apărării,ea

-Ei? Care din voi are de gând să spună ceva zise în privința părului meu?

-E o perucă? întrebă Bella plină de speranță.

-Nu.

-Spune-mi,cel puțin,că l-ai vândut,zise Kate.Peruchierii plătesc gras pentru părul virgin-dacă pot să spun așa.

-Nici tu nu ai ghicit.Am început de dimineață,gândindu-mă să-i tund puțin vârfulurile și am sfârșit prin a-l hăcui de tot.Cred că de mult mă bătea gândul să-l tai.

-Să-l tunzi,da,zise Bella.Dar pe tot,într-o singură zi?

-După ce am terminat arătam pur și simplu groaznic,așa că m-am dus și l-am aranjat la un coafor din centru.Slavă Domnului că aveau deschis duminica.

Mai luă o furculiță de orez și se strădui să înghită înainte de a întreba:

-Ce părere aveți? Serios vorbind.Întoarse capul ca să le ofere o imagine cât mai completă a tunsorii ei etajate,extrem de scurte.Era ceva de genul pe care mama ei obișnuia să-l numească tunsoare de spiriduș,așa cum purta cu treizeci de ani în urmă Audrey Hepburn,actrița favorită a lui mami.

Kate rupse tăcerea în cele din urmă.

-Acum,că m-am obișnuit,trebuie să spun că îmi place foarte mult.

-Sunt de acord,spuse Bella.Te avantajează.

-Dar,continuă Kate clătinând din cap,lui Tony nu o să-i placă deloc.

Hollis încuviință.

-Sigur.Și nu e foarte plăcut la vedere când nu-i place ceva.

-Cât timp a fost plecat? întrebă Bella.

-Trei zile.Conferința a început vineri de dimineață.Îl iau de la aeroport imediat ce terminăm de mâncat.Un sentiment neplăcut de spaimă continua să nu-i dea pace.Încercă să-l alunge.

-Nu sunt deloc nerăbdătoare să-l întâlnesc.

-Care e problema?

Grija din tonul Bellei era liniștitoare.Îi era ca un fel de mătușă dragă,nu ca aceea pe care o avusese Hollis,ci asemeni celei pe care și-o dorise.

-Cum e posibil să iubești pe cineva atât de mult și totuși să stai ca pe ghimpi în jurul lui? Se întrebă Hollis cu voce tare.Mă simt ca o adolescentă rebelă atunci când sunt departe de el,dar,când suntem alături,vreau să-l împac,să fiu blândă ca să nu stric jocul.Există o anumită tensiune între noi în ultima vreme,dar nu vorbim despre asta.E o prostie.

-Bărbații,declară Kate transformând,ca de obicei,cuvântul într-un epitet.

-Ei,zise Bella zâmbind,ai trecut printr-o schimbare destul de evidentă,să știi.Cum ar fi îmbrăcămintea,de exemplu.

-Ce nu e în regulă cu îmbrăcămintea mea?

Hollis simți că trece din nou pe poziții defensive,dar nu se putea abține.Nu se putea relaxa în seara asta,chiar și așa,stând de vorbă cu prietenele ei.Ceva era foarte nelalocul lui,simțea asta până în adâncul sufletului.Nu avea de-a face cu cina,ci cu ceea ce avea să vină mai târziu,când se va întâlni cu Tony.

-Hei,rochia e grozavă,spuse Kate.E chiar frumoasă.Numai că tu nu ai fost niciodată genul care să poarte rochie indiană lungă și sandale.

-Asta așa e,se declară Bella de acord.Pur și simplu nu e.

-Nu e Hollis? Zise ea întorcându-se când spre una,când spre cealaltă,făcând să răsunе micii clopoței aurii din urechile ei.Așa cum nici cerceiiăștia nu se potrivesc cu Hollis?

-Kate ridică din umeri.

-Mă rog,nu cu cea pe care o știm noi.

-Nu cred că îmi plăcea să fiu acea Hollis pe care o știați voi,zise ea atacând din nou porția de mâncare,simțind cum Bella și Kate schimbau priviri îngrijorate.

În timp ce mesteca mâncarea fără să-i simtă gustul, gândurile ei săreau încolo și înapoi încercând să evite nodul de spaimă din centru minții ei. Trecuse printr-o schimbare, spusese Bella. Poate că venise timpul s-o informeze mai exact asupra schimbării acesteia.

-Bella, ce ai spune să schimbăm profilul magazinului?

-Poftim? Hollis puse furculița deoparte și se lansă în atac; mai bine să pună pe masă toate surprizele deodată.

-Am putea să-l modernizăm, să experimentăm câteva lucruri noi, ca, de exemplu, o galerie de artă. Și mi-ar plăcea să port propriile mele haine. Mai ales că așa arăta caraghios cu costumul și cu noua mea coafură. M-am gândit că ar trebui să angajăm un director permanent, așa încât să am mai mult timp liber să pot pleca în niște călătorii de prospectare. Ai putea veni cu mine dacă ți-ar face plăcere - San Francisco, Santa Fe, Taos. Eu nu prea am călătorit aici, în State.

-Dar știu că ți-a lucrat mintea, nu glumă, zise Bella complet luată prin surprindere.

-Te cam plictisești stând toată ziua în magazin, așa că mi-am folosit imaginația. Mai am și alte idei, dar e suficient deocamdată. Din moment ce ești partenera mea, am nevoie de aprobarea ta. Kate se uita de la Hollis la Bella și înapoi.

-Poate că nu ar trebui să fiu de față când discutați afaceri.

-Nu e nimic aici ce tu nu ai putea să auzi, spuse Hollis.

-Da, e în regulă, replică și Bella neatentă. Ești prietena noastră.

-Atâta vreme cât nu trebuie să fiu arbitru vostru, murmură Kate.

Hollis își reținu respirația, așteptând reacția Bellei la sugestiile ei. Poate că nu ar fi trebuit să i le trântescă pe toate chiar așa, dar, din momentul în care începuse, nu se mai putuse opri. Îi fusese teamă să-și discute planurile cu propria parteneră, așa cum îi fusese teamă și cu Tony. Zău, își spuse ea, comportamentul acesta era copilăresc și trebuia să înceteze. Bella privi traficul de afară prin fereastră înainte de a răspunde:

-Nici nu știu ce să spun. Îmi trebuie ceva timp de gândire. Se încruntă și își clătină capul. Vorbești de niște lucruri pe care nici eu, nici Anna nu le-am avut în vedere, și a schimba magazinul e ca și cum nu i-am respecta memoria.

Auzind aceste ultime cuvinte, Hollis fu cuprinsă de o emoție puternică, un fel de vinovăție amestecată cu furie și cu puțină frustrare.

-Mi-am iubit mama, zise ea, și am făcut tot posibilul atâta vreme cât a fost în viață să o fac fericită. Dar înseamnă asta oare că trebuie să păstrez magazinul ca și cum ar fi un fel de... altar pentru ea? Asta vrea și Tony să fac. Tu vrei același lucru?

Bella părea surprinsă de vehemența reacției lui Hollis și întinse mâinile în semn de implorare.

-Nu te criticam,Hollis,gândeam doar cu voce tare.Nu știu ce să spun în legătură cu ideile tale.Cel puțin,nu în clipa asta.

-Poate am eu un răspuns pentru tine,spuse ea tăios.Ai putea să te gândești să cumperi și partea mea de afacere.

-Hollis! făcu Bella,evident rănită.

-Hei,fetițo,ai grijă,o avertiză Kate.Bella nu e dușmanul tău.

Hollis își mușcă buza,rușinată de ieșirea ei.Lăsându-se pe spate în scaun,se luptă să-și rețină lacrimile.Tot ceea ce îi ceruse Bella era doar puțin timp să se gândească la cele spuse,iar ea sărise calul.

-Îmi pare rău,zise ea clătinând din cap.Zău că-mi pare rău.Am reacționat mult prea violent.Nu are nicio legătură cu tine.Are legătură cu Tony și cu mine.Nu știu dacă vom reuși și asta mă enervează îngrozitor.

-Of,Hollis,o bătu Kate cu palma pe umăr.Nu face asta.Aveți și voi câteva probleme,asta-i tot.O să iasă bine.

-Nu prea cred,zise Hollis înghițind un nod amar.Parcă am fi două trenuri pe linii diferite care s-au intersectat odată și acum merg în direcții opuse.Bella o privi cu îngrijorare maternă.

-Nu fi atât de sigură.Vorbește cu el,e mai bine atunci când stai de vorbă.Cât despre problema cealaltă,spuse ea calmă oferindu-i lui Hollis șervetul ei,nu vreau să aud de cineva care vrea să cumpere partea altcuiva.Suntem partenere.

Orice ar fi,rezolvăm totul împreună.Bine?

Recunoscătoare,Hollis își șterse lacrimile cu șervetul.

-Cum poți fi atât de drăguță? Kate zâmbi.

-Exersează ca să ajungă sfântă,nu știai? La salon i se spune măicuța Bella.

-Urăsc să mi se pună așa,mormăi Bella.

-M-au poreclit și pe mine? întrebă Hollis.

-Ți se spunea Fecioara Maria,dar sigur că asta nu mai e de actualitate.

Kate se trase puțin înapoi,cântărindu-și prietena din priviri.

-Cu tunsoarea asta,probabil că o să-ți spună Sfânta Ioana d'Arc...sau Sinead O'Connor.Hollis zâmbi și își șterse ultimele lacrimi.

-Cred că totuși am căutat-o cu lumânarea.Totuși,să știi un lucru,spuse ea deodată serioasă,împăturind șervetul.M-am săturat să-mi tot cer scuze pentru ceea ce fac.Tony ar face bine să se păzească.Chiar dacă nu-i convine coafura mea,ar fi mai bine să nu o spună.

-O-o,zise Kate.Se pare că vor fi niște focuri de artificii la aeroport în seara asta.

-Posibil.Și dacă vor fi,ei bine,să știți că era și timpul.

CAPITOLUL 10

-O,nu! Ți-ai tuns părul!

Tony rămase cu gura căscată din cauza șocului în timp ce se grăbea să iasă pe poartă cu servieta în mână și cu o geantă de voiaj agățată de umăr.Se opri la un metru în fața ei și se holbă.

-Iubito,ți-ai tuns părul.Se uita la ea ca și cum ar fi fost vreun marțian recent aterizat,dar ea se aștepta la asta.

-Era de-ajuns dacă o spuneai o singură dată,îl repezi Hollis,încrucisându-și brațele pe piept.El îi dădu ocol încet,cu mare atenție,fără să ia în seamă mulțimea de pasageri care trebuia să treacă pe lângă el.Venind din nou în fața ei,își puse jos bagajele și îi prinse între degete un smoc scurt de păr,pipăindu-l cu grijă.Dădu cu tristețe din cap,asemeni unui om care atinge o operă de artă recent distrusă.

-De ce? întrebă el.

-Pentru că așa am vrut,de-asta.

Uitându-se la expresia dezamăgită-ba nu,dezaprobatoarei-a lui Tony,Hollis își aminti expresia mamei ei când,în copilărie,pregătindu-se să meargă la biserică, reușise să cadă cu fundulețul într-o băltoacă și să-și murdărească singura ei rochiță bună.Nu fusese vina ei,dar mami o făcuse să se simtă ca și cum ar fi fost. Se săturase să se tot simtă vinovată.Pur și simplu nu-i mai convenea.

Tony observă că Hollis avea din nou aspectul acela războinic care spunea „*Ai grijă!*” Dar nu se putea abține.

-Nu ți se potrivește deloc.De ce nu ai discutat mai întâi cu mine? Puteai să faci măcar atâta lucru.

-Oare? Și ce-ai fi spus dacă te-aș fi întrebat?

-Ți-aș fi spus să nu o faci.

-Mi-ai fi spus,nu mi-ai fi sugerat.Doar mi-ai fi spus.

-Spus,sugerat,cum vrei tu,suspină el încercând să fie rezonabil,dar nereușind să-și ascundă nervozitatea.Te rog,hai să nu ne jucăm cu vorbele.Știi bine ce am vrut să spun.

-Da,știu.Și încă prea bine.Mergem? Plouă și am parcat într-o zonă interzisă.

Se întoarce și porni,subliniind prin atitudinea trupului și prin felul în care călca zgomotos cu sandalele că ceea ce spusese el nu era deloc bine primit.

El își luă bagajele și porni după ea,întrebându-se cam cât îi va trebui să se

calmeze și întrebându-se ce rochie era cea pe care o purta. Era prea subțire pentru anotimpul ăsta. Martie era totuși o lună rece, chiar și pentru însorita Californie. În afară de asta, nu se potrivea deloc cu Hollis. Avea prea multe falduri, era lungă și arăta ca de pe vremea hipioților, având în completare niște sandale care păreau venite din vremuri biblice.

Și, vorbind de Biblie, mai avea atârnați în urechi niște clopoței, pentru numele lui Dumnezeu! Din aceia care au o anumită semnificație pentru unele secte. Îi venea că creadă că urma s-o vadă oprind trecătorii pe stradă și cerșind mărunțiș.

O ajunse din urmă și o prinse de braț.

-Hollis, stai așa. Ea se smuci din strânsoarea lui și se urcă pe scara rulantă care cobora spre ieșire. Venind imediat în urma ei, el mormăi niște blesteme auzite numai de el. Chiar că era furioasă. Dar care naiba să fi fost problema?

Îi puse aceeași întrebare după ce ea reușise să scoată „vaporul” pe care îl numea mașină din zona aeroportului și să se încadreze pe șoseaua spre Santa Monica.

-Problema? Replică ea plină de sarcasm. De ce ar trebui să existe vreo problemă? Doar pentru că ai fost plecat trei zile și că atunci când ai coborât din avion nu a fost loc pentru „Bună, Hollis, ce mai faci? Ce dor mi-a fost de tine”? Singurul lucru care l-ai manifestat a fost o respingere totală a ceea ce am făcut cu părul meu, plus părerea că nu ar fi trebuit să fac așa ceva fără să te consult pe tine mai întâi, ca și cum tu ar trebui să fii cel care trebuie să ai grijă de trupul meu, nu eu însămi. Făcu o pauză ca să respire, apoi se porni din nou:

-Ce problemă să fie? Repetă ea. Absolut niciuna.

-M-ai luat prin surprindere, mormăi el înțepat de acuzațiile ei.

Oare chiar așa de rău era?

-Îmi pare rău! Adu-mi aminte să rămân previzibilă toată viața.

O-o! Se gândi el. Asta era chiar prea de tot. Se putea scuza, dar ea nu ar vrea să audă. În afară de asta, nu-i părea rău de cefe spuse. Cu adevărat nu-i plăcea ceea ce făcuse cu părul ei. Totuși, era clar că. Nu era momentul să discute la rece despre cele întâmplate. Nici nu era momentul să-i spună cât de epuizantă fusese conferința și că singurul lucru care-l ținea pe picioare era gândul că ea îl aștepta la coborârea din avion. Nu l-ar crede și s-ar gândi probabil că încearcă să dregă ceea ce stricase cu reacția negativă la adresa tunsorii ei.

Îi va da timp să se calmeze, hotărî el observându-i expresia severă a chipului în timp ce conducea. Timpul este vindecătorul universal al tuturor toanelor rele. Așa că rămase tăcut pe tot parcursul drumului, privind pe geam lumina auriu-nebuloasă aruncată de faruri pe pavajul spălat de ploaie și gândindu-se că dragostea era o treabă într-adevăr foarte complicată.

Nu era de mirare că evitase asta atâția ani.Când traseră în fața blocului lui,ea rămase nemișcată,fără să oprească motorul.El se întinse în spate ca să-și ia bagajele și o întrebă:

-Intri? Ea clătină din cap continuând să privească drept înainte.

-Nu.

-Poftim? Nu se așteptase la una ca asta.Sunt pedepsit doar pentru că nu am fost de acord cu tunsoarea ta? Linia dură a buzelor ei se strânse și mai mult.

-Nu te pedepsesc.

-Uite,iubito,îmi pare rău că nu-ți place atunci când îmi spun părerea...

Ea îl întrerupse cu un hohot amar de râs.

-Asta numești tu părere?

-Bine,recunosc,forțez puțin lucrurile,știu asta.Și ar fi trebuit să mă gândesc înainte de a-mi deschide gura mea bogată.Trase adânc aer în piept,apoi continuă:

-Dar părul tău este...vreau să spun,era...foarte important pentru mine.Când făceam dragoste îmi plăcea să...Oh,nu mai contează.Era mult prea obosit ca să-i explice.Ar putea s-o facă și mâine.Cu o mână pe mânerul portierei,spuse:

-Te sun mâine dimineață.Poate apuci să-ți termini tantrele până atunci.

Tresări,dându-și seama de cele spuse.Îmi pare rău.Nu ar fi trebuit să spun așa ceva.Simți mâna ei pe braț.

-Tony,așteaptă.El se întoarse și o privi în ochi.În jocul de umbre aruncat de felinarul de deasupra lor,ochii ei erau larg deschiși,mai mult verzi decât aurii,și foarte serioși.

-Ai dreptate,spuse ea.Chiar practic o tantră.De fapt,reacționez prea violent la tot.Adevărul este că știam că nu o să-ți placă tunsoarea mea și îmi era teamă să dau ochii cu tine.Nu mai pot continua în felul ăsta,oftă ea.Pur și simplu nu se mai poate.

-Ce nu se mai poate?

-Noi doi,felul în care suntem.

-Noi? Spuse el uimit.Credeam că noi doi ne descurcăm de minune.

Ea privi din nou drept înainte,clătinând din cap.

-Uneori așa pare,sau așa părea,dar mie nu-mi mai place ce se petrece cu noi în ultima vreme.Nu,nu e bine spus.Ceea ce nu-mi place sunt reacțiile mele față de tine.Mă trezesc uneori furișându-mă ca un copil vinovat,temându-mă de dezaprobarea ta.Se întoarse către el cu ochii plini de durere.

-Tu forțezi nota pur și simplu,Tony,tu ești de-a dreptul copleșitor.Probabil că nu e vina ta,așa ești tu.Problema e că nu am învățat încă să te înfrunt,așa cum face sora ta,Lisa.Clătină din nou din cap privind în jos și spuse în șoaptă:

-Cred că nu ar trebui să ne mai vedem o vreme.El avu senzația că îl lovește cineva cu putere în plex și îi trebui ceva timp ca să-și recapete graiul.

-Doar nu vorbești serios.Ea răsufală cu greutate.

-Vorbesc foarte serios.El își aruncă din nou bagajele pe bancheta din spate și îi luă mâinile într-ale lui.Inima îi bătea cu putere și panica îl cuprinsese cu totul.

-Sunt un tip chiar atât de dificil?

-Poate,nu pentru toată lumea,dar pentru mine ești.Nici nu pot gândi când ești prin preajmă.Mă nedumiresc o mulțime de lucruri.

-În legătură cu ce? Spune-mi.

Voia să o facă să vorbească cu el,să spună tot ce avea pe suflet.Apoi ar putea să o convingă să nu facă cea mai mare greșeală din viața amândurora.

Ea își retrase mâinile dintr-ale lui și le așeză pe genunchi.

-Cred că am o problemă de maturizare întârziată prin care ar fi trebuit să trec mai demult,întotdeauna am fost o floare care s-a deschis mai târziu,râse ea.

Martoră mi-e starea de virginitate în care m-ai găsit.

-Nu ai fost o floare întârziată,spuse el încercând să-și reprime disperarea și să adopte un ton ușor amuzat.Pur și simplu mă așteptai pe mine.

Ea nu se prinse în joc.Nu spuse da,pe tine te-am așteptat toată viața și te iubesc din tot sufletul.În schimb,continuă să privească drept înainte,stropii de ploaie de pe parbriz desenându-i pe chip râuri de umbre.

-Știi,eu nu m-am revoltat niciodată împotriva mamei,spuse ea gânditoare.Mă iubea,desigur,dar încerca să mă transforme într-o copie a ei la indigo și aproape că a reușit.Trebuie să-mi gădesc singură drumul,să descopăr cine sunt eu-fără ea.

-De ce nu poți s-o faci alături de mine?

-Semeni prea mult cu ea.

-Cum adică? Zâmbind în chip de scuză,Hollis se întoarse către el.

-Era o femeie cam dură.Cred că de teamă-viața ei de dinainte fusese oribilă și încerca să transmită teama ei de lume către mine.Și tu vrei,ca și ea,să mă ții într-un cocon.Eu ar trebui să rămân în magazin,îmbrăcată ca o persoană dintr-un secol anterior și mult mai sigur,astfel încât să nu mi se întâmple nimic.

Dar,Tony,dacă trebuie să mă maturizez,să-mi domin frica,nu mai pot fi așa.Nu pot să mă țin seama de protecția maternă sau de grija paternă-tot una.

-Îmi fac griji pentru toți cei la care țin.Nu știu cum să mă port altfel.

-Știu.Ploaia răpăia pe acoperișul mașinii și,departe,Tony auzi ritmul sacadat al unei melodii rap ce se revărsa din mașina unui automobilist aflat în trecere.Aerul era rece,străbătut de un sentiment melancolic de resemnare.Privirea lui tulburată se îndreptă spre parbrizul spălat de ploaie.

-La naiba,nu pot să te pierd,spuse el răgușit de emoție,întrebându-se cum de reușise să-și găsească totuși cuvintele.Ai ajuns să însemni totul pentru mine.

Afară,pe străzi,e o nebunie și totul ajunge la mine pe birou.

Haos,violentă.Schimbări constante,dezamăgiri,promisiuni călcate.Mă gândesc la tine ca la un fel de simbol,cred.Se întoarse spre ea.Tu însemni pace și adăpost,ești aproape un sanctuar.Ea îl privi direct în ochi.

-Să fii sanctuar pentru altcineva e o adevărată povară,Tony.În afară de asta,tu vrei să mă vezi pusă la loc sigur,dar am avut atâta siguranță în viața mea,încât m-am săturat.El o privi fără să scoată o vorbă,apoi își privi pumnii strânși.

-Urăsc să știu cât de importantă ești pentru mine,spuse el cu pasiune.Nu am vrut să mă mai leg atât de puternic de cineva.Dar am ajuns la un punct în care mi-am zis: „*Haide,Stellini,ea este lumina vieții tale.Las-o să te lumineze.*” Când am coborât din avion astăzi,aveam de gând să-ți cer să te căsătorești cu mine.Înghiți în sec și inspiră adânc.Încă aș mai vrea să te căsătorești cu mine.

-Pe cine ceri în căsătorie? Zise ea încet.Pe fata cu rochie lungă și păr lung? Sau pe cea care stă acum lângă tine?

-Nu știu.

-Nici eu nu știu.

-Îți mulțumesc pentru seara asta minunată,Colby.Hollis deschise ușa din față și se întoarse către bărbatul care stătea în spatele ei.Venise atât de aproape că putea să-i simtă mirosul sprayului de gură pe care îl folosise pe furiș atunci când ieșise să o ajute să coboare din mașină.

-Noapte bună,zise ea.

-Nu mă inviți înăuntru?

-Nu,nu te invit,spuse ea zâmbind ca să atenueze duritatea refuzului.Sunt obosită.

-Aș fi fericit să te trezesc,spuse el,reușind să fie sugestiv fără să arate că îi curg balele.Ea oftă și se întrebă o clipă dacă el ajungea vreodată mai departe cu astfel de replici.Nu că nu ar fi fost un bărbat drăguț; chiar era.Dar nu era Tony.

-Nu,mulțumesc.Chiar trebuie să mă duc la culcare.În timp ce ea se întorcea să intre în casă,el spuse:

-Ești sigură că nu te pot face să te răzgândești? Ea se opri puțin,apoi se întoarse din nou spre el.

-Foarte sigură,spuse ea ferm.Și nu are nimic de-a face cu tine.Ești un tip foarte drăguț.Noapte bună.După ce închise ușa în spatele ei,se rezemă de ea și răsuflă din adâncul pieptului.Încă o seară irosită dintr-o serie de seri irosite.

Dacă astea erau renumitele întâlniri,puteau foarte bine să se ducă naibii.

Trecuseră câteva luni, perioada ei de rebeliune, cum îi plăcea să-i spună, pe jumătate sardonică. Dacă toate revoltele merg până la extrem cu una din limite înainte de a reveni la calea de mijloc, ea era pregătită pentru mijloc.

Totuși, aceste luni aduseseră o mulțime de schimbări și intenționa să le păstreze pe multe dintre ele în viața ei. Era mândra proprietară a unei mașini noi, una mică și roșie, care era iute și pentru care găsea ușor locuri de parcare.

Era, de asemenea, mândra proprietară a unei noi garderobe: haine în culori vii, cu imprimeuri, fără sobrele tonuri de bej și negru. Pantaloni strâmți, pălării mari, rochii largi cu centuri late. Seturi de cercei și brățări grele, eșarfe lungi, unduioase și ghete ușoare din piele.

Kate mersese cu ea la cumpărături de câteva ori și se pomeniseră de fiecare dată râzând isteric în cabinele de probă ale buticurilor atunci când Hollis proba toate creațiile trăsnete pe care le găsea. Toate lucrurile pe care le cumpăra arătau superb chiar și pe trupul ei micuț. A avea un ochi de artist prea bine format ca să facă alegeri proaste. Dar aceste haine nu mai semănau deloc cu ceea ce purtase mai înainte. Manichiuristele de la Annabella începuseră să-i spună Micuța Cher. Știa că trebuia să ia asta ca pe un compliment, dar ar fi preferat să nu fie comparată cu nimeni altcineva, și râdea întotdeauna cu bunătate atunci când își auzea porecla. Apartamentul mamei ei fusese trecut pe lista unei firme de tranzacții imobiliare, iar ea și Bella încheiaseră o înțelegere cu privire la parteneriatul lor. Annabella Deux trebuia să rămână așa cum era, dar alături era un spațiu comercial liber, și ele două trebuiau să deschidă acolo un magazin de cadouri și o expoziție care să prezinte lucrări originale. Muncitorii se ocupau deja de redecorarea noului magazin, iar Hollis își începuse călătoriile, într-o călătorie la New York întâlnise câteva posibilități și se întorsese cu două contracte semnate care le ofereau reprezentanță exclusivă în Los Angeles.

Într-adevăr, fuseseră două luni foarte pline.

În ceea ce privește relațiile între bărbați și femei, se hotărâse că era cazul să se maturizeze, și asta repede. Însemna că trebuia să învețe totul despre bărbați și despre felul în care gândesc aceștia. Așa că avusese o serie de întâlniri. Marianne Detongpre primise în sfârșit undă verde și îi aranjase o întâlnire cu unul din doctorii ei. Hollis se dusese să facă o plimbare cu iahtul lui Frank Metey de la balul de Sf. Valentin, apoi mersese la una dintre cafenelele recent deschise în West Hollywood, unde se lăsase agățată de un designer cu părul strâns la spate în coadă de cal. Se mai întâlnise și cu un agent imobiliar, cu un actor și cu un agent de bursă. Nu era nimic în neregulă cu vreunul dintre ei, iar atenția pe care i-o acordau o flata; în aparență, o considerau drăguță... și sexy. Ciudat, înainte de Tony

nimeni nu o mai crezuse sexy,nici ea nu gândise despre ea însăși că ar fi sexy.Acum,când stătea la coadă la piață sau când cumpăra floricele la film, bărbații intrau în vorbă cu ea.Dar,de fiecare dată când se ajungea la intimitate fizică,ea dădea înapoi.De fiecare dată spunea nu,ceea ce era extrem de neplăcut pentru ea la început.Nu era obișnuită să fie directă,se prefăcea că nu înțelege, apoi era politicoasă cu ei,dar ei insistau.În cele din urmă,ajunsesse să înțeleagă că singura cale de a refuza era de a spune cu hotărâre nu.Uimitor,mergea de fiecare dată.

-Din noaptea în care îi spusese lui Tony că nu fusese crescută în compania bărbaților și că nu era obișnuită cu ei și cu felul lor de a se purta,se schimbuse.

Lui Kate îi plăcea să spună că orice mascul al unei specii e o simplă creatură, mult mai primitivă decât femela.Dacă aveau stomacul plin și dacă dorințele lor sexuale erau împlinite,bărbații erau mulțumiți pe deplin.Hollis zâmbi în sinea ei.Probabil că bărbații erau ceva mai complicați decât atât.Dar totuși nu era chiar atât de greu să ai de-a face cu ei,se gândi ea căscând în timp ce mergea spre dormitor.Așa cum făcuse și cu Colby în seara aceea,trebuia să fie hotărâtă,asta era tot,să stabilească de la început limitele,cum ar fi făcut cu un cal sau cu un taur.Gândul că se va cufunda în patul ei o făcea să se simtă nemaipomenit.

-Ocupându-se de magazin,căutând artiști talentați,cumpărându-și haine noi și întâlnindu-se cu bărbați,ajunsesse să fie moartă de oboseală.După ce se spală pe față și se strecură în așternut,se întinse pe spate,închise ochii și își dori să adoarmă imediat.Dacă nu o făcea,s-ar fi gândit la Tony.Și,dacă începea să se gândească la el,era greu să se oprească.

O mai sunase o dată de când se despărțiseră,la câteva zile după ce-și luaseră rămas-bun în mașina ei.Fusese o conversație dificilă,plină de pauze neplăcute.În cele din urmă îi spusese că despărțirea lor trebuie să fie definitivă și că ar fi mai bine să nu o mai sune.El nu fusese foarte galant și îi răspunsese tăios.Nu putea să-l acuze pentru asta.Înțelegea că furia lui provenea din aceeași durere pe care o resimțise și ea.După ce închisese telefonul plânsese îndelung.

Amintindu-și convorbirea aceea,Hollis se întrebă dacă va plânge în seara aceea.În timpul cinei cu Colby,nu se putuse abține să nu-l compare pe bărbatul din fața ei cu cel pe care încă îl iubea.Nu se putea gândi decât la zâmbetul lui Tony,la felul lui îndrăzneț de a intra într-o cameră,la gura lui și la mâinile lui,la felul în care acestea făceau minuni pe trupul ei,trezindu-l la viață,umplând-o de o vitalitate senzuală,dăruindu-i puterea de a se simți femeie.

El o făcuse să fie a lui; nu mai era disponibilă pentru nimeni altcineva.

Dar ea nu putea să fie femeia de care avea el nevoie.

Deși îi era dor de el, despărțirea o învățase că avea nevoie să călătorească, să cunoască și alți oameni, să rezerve artei un loc în viața ei. Voia să fie un cetățean al lumii și nu ar mai fi putut să fie acel liniștit-cum o numise el? Sanctuar de care avea el nevoie. Hollis se întoarse cu fața în jos, aranjându-și perna și băgând de seamă că lacrimile îi șiroiau pe obraji, udând fața albă de pernă.

Iar o apucase plânsul. Aproape ieșise pe ușă, când Carla coborî după ea.

-Hollis, așteaptă!

La naiba! Se gândi Hollis. O evitase pe fosta soție a lui Tony de câteva săptămâni, având grijă ca în diminețile de joi să se afle în magazin Bella sau noul director, în niciun caz ea. Dar astăzi o prinsese. Se întoarse cu o mână pe clanță.

-A, salut, Carla. Ce mai faci?

-Eu fac bine. Tu mă eviți, zise Carla zâmbind. Ai vreun motiv anume?

Hollis își rezemă capul de ușă și se gândi o clipă.

Învățase să fie directă cu bărbații, era timpul să facă la fel și cu femeile.

-Stare generală de disconfort, stânjenea, nevoia de a te evita, alege și tu. Carla râse.

-Bravo! De ce nu faci câte o cafea ca să putem sta puțin de vorbă?

-Și dacă ți-aș spune că aș prefera să nu stăm de vorbă?

-Sigur că nu te pot obliga, dar cred că trebuie să știi despre Tony.

Hollis își duse repede mâna la piept în timp ce inima îi bătea cu putere.

-Tony? E bine? S-a întâmplat ceva?

-Trupește e sănătos, pe cuvântul meu. Cafeaua mea? Carla se așeză pe scaunul ei și se sprijini cu coatele de bar, cu bărbia în palme, aruncându-i lui Hollis o privire de pisică satisfăcută. Adu și câte o prăjitură pentru fiecare. Clătinând din cap, Hollis se duse la filtrul de cafea și îi dădu drumul.

-Acum, despre Tony, continuă Carla. Nu încerc să-mi bag nasul, dar ce s-a întâmplat între voi doi?

-Dacă asta nu înseamnă să-ți bagi nasul, aș vrea să știu ce înțelegi tu prin a-ți băga nasul undeva?

Era uimită de cât de în largul ei se simțea cu Carla. Cu doar două luni înainte, Carla o intimidă și nu putea să-i răspundă decât cu da sau nu.

-Bine, zise Carla, să o luăm altfel. El te iubește foarte mult, a crezut că și tu îl iubești, și acum nu înțelege prin ce treci tu, dar probabil că ar face orice ca să te recâștige. A slăbit și arată groaznic, mai rău decât arată atunci când pierde un proces de crimă din cauza unui mandat de percheziție prost obținut. Se simte trădat și suferința i se transformă încetul cu încetul în furie. Nu e deloc o plăcere să fii în preajma lui, și, dacă ar ști că îți spun toate astea, m-ar jupui de vie.

Hollis privea fix filtrul de cafea fără să-l vadă, încercând să pătrundă sensul celor spuse de Carla, care o afectau mai mult decât voia să recunoască.

-Nu știu ce face, zise ea încet, cu spatele la avocată. Și eu mă simt îngrozitor fără el.

-Atunci, du-te și adu-l înapoi, pentru numele lui Dumnezeu..

Hollis umplu cele două cești și le puse pe tejghea.

-Nu e așa de ușor. Nu-i place ce am devenit. Și nu am de gând să mă întorc la ceea ce am fost, pentru nimeni.

-Ești încă pățanată, nu-i așa?

-Eu? El e cel încă pățanată, cel care s-a împotrivit tuturor schimbărilor.

-Toți suportă greu schimbarea. E o amenințare. Carla sorbi din cafea, apoi puse ceașca jos, privind lichidul închis la culoare.

-Un singur lucru pot să-ți spun despre lege: înveți să faci compromisuri. L-ai văzut vreodată la lucru?

-Nu.

-Acum are un proces. Fă-ți o favoare, du-te să-l vezi în acțiune. Asta îți va spune mult despre el și vei înțelege de ce este el așa cum e. Fă lucrul acesta înainte de a ridica între voi bariere care vor fi imposibil de depășit. Ce zici?

-De ce îmi spui asta?

-Ți-am mai spus o dată. Tony este prietenul meu și țin la el. Și tu ești prietena mea, dacă nu ai știut asta până acum. Sorbi din nou din cafea și zâmbi. Apropo, îmi place tunsoarea ta.

Tribunalul Van Nuys se înălța printre case șubrede de lemn și clădiri vechi cu stucaturi. Se găsea la o distanță de doar cincisprezece minute de mers cu mașina de zona selectă în care trăia și locuia Hollis. Această parte a văii San Fernando fiind un exemplu clasic al extremelor ce puteau fi întâlnite în Los Angeles - bogăție extremă și sărăcie extremă, doar la câțiva pași una de alta.

După ce a fost verificată să nu aibă arme, Hollis fu îndrumată spre o ușă mare, dublă. Deschizând-o, aruncă o privire înăuntru și îl văzu pe Tony din spate. Stătea la o masă în fața judecătorului. La vederea părului lui negru - are mare nevoie de o tunsoare, se gândi ea - fu săgetată în inimă de o durere de nesuportat.

Se așeză pe un loc din spate, având grijă să se ascundă de Tony în spatele unui bărbat înalt cu o tunsoare afro. Ca să vadă, trebuia să se uite peste umărul bărbatului, dar știa că nu trebuie să fie văzută. Nu voia ca Tony să afle că era acolo.

-Domnule Stellini? Zise judecătorul. Ați terminat de interogat martorul?

-Nu încă,domnule judecător.Tony se ridică și se îndreptă spre tânăra care stătea în boxa martorilor.Privi o clipă către juriu și Hollis își ținu respirația când văzu cât era de schimbat.Avea cearcăne negre sub ochi și obrajii supti.Costumul lui bine lucrat atârna jalnic pe el,arătând că slăbise.Ea îl privea cu tristețe,simțindu-se vinovată.Din cauza ei ajunsese așa?

Chiar în momentul acela,el se întoarse spre public cu o privire mirată,de parcă i-ar fi ghicit prezenta în sală.Fu cât pe ce să o zărească,dar se ascunse în spatele bărbatului din fata ei.

-Domnule Stellini? Judecătorul părea că-și pierduse răbdarea.Ce-i cu martorul?

El își plimbă privirea prin sală de două ori înainte de a se întoarce la martor.

-Îmi cer scuze,domnule judecător.Acum,domnișoară Lee,spuneți-ne din nou ce s-a întâmplat în noaptea în care ați auzit focurile de armă lângă casa dumneavoastră.Femeia spuse povestea înfiorătoare a unei răzbumări între bande, care implica arme și moartea unui copil nevinovat.Tony îi îndruma mărturia cu grijă,iar întrebările și atitudinea lui îi oglindeau compasiunea.Hollis îl privea cum își construia cu pricepere cazul împotriva acuzatului,un tânăr încruntat care privea martora cu răutate.În următoarele ore,ați câțiva martori fură introduși și toți povestiră despre un cartier sub stare de asediu,despre răniri și morți accidentale cauzate de un grup de tineri care își disputau drepturile de dominație teritorială cu o altă bandă și care nu se sinchiseau de cei care le stăteau în cale.

Hollis asculta,uneori cu lacrimi în ochi,cum Tony îi acuza pe cei pe care îi numea de obicei „tipii cei răi”,punând tot sufletul în ceea ce făcea,folosindu-și toată abilitatea verbală de care dispunea,tot talentul său înnăscut de actor pentru a-și construi o acuzare solidă,care să-i pună după gratii pe răufăcători pentru multă vreme.

La ora unu luară o scurtă pauză pentru prânz.Hollis reuși să iasă din sală și apoi să revină fără ca Tony să o vadă și se așeză în spatele aceluiași bărbat înalt.

După-amiază târziu,judecătorul suspendă ședința.Cel din jurul ei începură să plece,dar Hollis rămase pe scaun,gândindu-se la ceea ce văzuse.Acum înțelegea de ce Carla o sfătuisese să-l vadă pe Tony în acțiune.Voia ca Hollis să înțeleagă cu ce se luptă el în fiecare zi,să priceapă mai bine sentimentele care îl animă.

Acum,că înțelese,avea inima plină de tristețe din cauza celor văzute în sala de judecată și se întreba care era următorul pas pe care trebuia să-l facă.

Cum ar trebui să se poarte cu Tony? Se întrebă ea.De cum îl văzuse,realizase că încă îl iubea la fel de mult,sau chiar mai mult ca oricând.Dar el? Carla îi spusese că durerea i se transformase în furie.Acum,că se terminase ziua de lucru,putea să vadă cât de nefericit era.

Se vedea și că era obosit; avea umerii căzuți în timp ce-și aranja hârtiile pe masă. Și altcineva îi remarcase oboseala, o blondă șic, care intrase în sală pe o ușă laterală. Îl luă pe după umeri și îi șopti ceva la ureche. El râse și o îmbrățișă scurt. Brusc, Hollis își simți inima împunsă de acul geloziei. Oricine ar fi fost femeia aceea, ea o ura. Urmărind-o pe blondă trecând pe culoar spre ieșire, spera ca fusta strâmtă a acesteia să se rupă și să dea la iveală o lenjerie găurită.

O privea pe blondă cu atâta insistență, încât nu observă că și bărbatul din fața ei plecase, la fel ca toți ceilalți. Când Tony își ridică privirea și strigă: „*Connie, așteaptă-mă!*”, o zări pe Hollis și îngheță.

Fără să-l privească, Hollis simți că se uită la ea și rămase o clipă nemișcată.

Mutându-și încet privirea de la Connie la Tony, se forță să zâmbească în semn de salut, dar buzele ei nu se opreau din tremurat, așa că se mulțumi să-l intuiască cu privirea. Și el o privi încrunțat, îndelung. Apoi își adună hârtiile și străbătu culoarul trecând pe lângă ea fără să se întoarcă. Connie îl aștepta la ușă zâmbind seducător.

-Vii să bem ceva, Tony?

-Du-te înainte, vin și eu. După ce Connie plecă, Tony se întoarse spre Hollis, dar nu făcu niciun pas spre ea. Hollis simți că i se oprește inima în loc. La ce se așteptase? Că el o va primi cu brațele deschise ca pe o iubită regăsită? Da, probabil că asta își imaginase. Dar nu erau într-un film în care eroii se sărută la sfârșit. Asta era cruda realitate. Se ridică de pe scaun și se îndreptă încet către el, oprindu-se destul de aproape ca să-i vadă durerea și furia luptându-se în ochii lui.

-Bună, Tony, zise ea încet.

-Ce naiba cauți aici?

-Am venit să te văd la lucru. M-am gândit că ar fi timpul.

-Așa? Zise el ridicând dintr-o sprânceană. Și cum ți-a plăcut spectacolul?

-Ai fost minunat. Dacă aș avea vreodată o problemă, aș prefera să fii de partea mea decât împotriva.

-Prea târziu, iubito. Am fost de partea ta, dar tu m-ai trimis la plimbare.

Scuză-mă, mă așteaptă niște prieteni. Se întoarse să deschidă ușa, dar ea îi puse o mână pe braț. El făcu un gest de parcă ar fi vrut să-i dea mâna la o parte, dar se răzgândi și rămase nemișcat, cu spatele la ea.

-Ce vrei? o întrebă el cu o voce joasă.

-Aș...înghiți ea un nod greu. Aș vrea să stăm de vorbă. Vrei să vii la mine, să zicem, mâine seară la cină?

Întorcându-se spre ea cu o expresie de amărăciune pe față, îi zise:

-O să fiu doar eu sau ai mai invitat și alți tipi? Am auzit că te-ai întâlnit cu o mulțime de indivizi în ultima vreme.

-Așa ai auzit?

-Da,așa umblă vorba.Spune-mi,cum îți place să fii în compania altor bărbați? îi compari cu mine?

-Da,chiar asta mi se întâmplă.Și niciunul nu e ca tine.Niciunul.

-Nici în pat? Nu intenționase să spună asta,ea își dădea bine seama de lucrul acesta,dar el nu avea de gând să-și retragă cuvintele.Asta se vedea după expresia lui hotărâtă.

-Nu am de unde să știu,replică ea în șoaptă.Expresia dură de pe chipul lui se mai îmblânzi pentru o clipă,iar el îi căută privirea.

-Îmi spui adevărul? Nu te-ai culcat cu nimeni altcineva?

-Cu nimeni.Dar tu? Și ea avea nevoie să afle lucrul acesta la fel de mult ca și el.

-Cu nimeni.

-Nici cu Connie?

-Cine? O,nu.Lucrăm împreună.E doar o colegă.Habar n-ai tu,zise Hollis în sinea ei,dar nu cu voce tare.De ce să introducă și alte probleme într-o conversație și așa dificilă?

-O să vii la cină,Tony? Vreau cu adevărat să te văd.Speranța i se citi o clipă în ochi,dar dispăru repede.

-Să știi că sunt același Tony Stellini.Dur,așa cum m-ai numit tu.

-De fapt,spuneam doar despre mami că era dură.Tu doar forțai nota și erai copleșitor.

-Și patern,adăugă el.

-Și patern.Cu siguranță că avea o memorie bună,mai ales când era vorba de jigniri.

-Ei bine,nu știu ce ar trebui să fac ca să mă schimb,zise el,și nu sunt prea sigur că vreau să mă schimb.Ea zâmbi.Carla folosisse cuvântul „încăpățânat”.Această caracterizare i se aplica și ei,și lui Tony.

-La șapte? întrebă ea.El respiră adânc înainte de a răspunde:

-Voi fi acolo.Deschise ușa și ieși afară să-i țină și ei ușa,fără să se ofere să o conducă la mașină,subliniind intenționat faptul că ea își anulase dreptul de a fi tratată politicos.Cel puțin,pentru moment.

CAPITOLUL 11

Tony stătea în mașina lui în fața casei lui Hollis.Îi era teamă să oprească motorul,pentru că asta ar fi însemnat că avea de gând să intre în casă.Și nu era

sigur că asta trebuia să facă. La ce primire să se aștepte din partea ei? Ce-i spusese ieri? Revăzu în minte scena din sala de judecată: „*Vreau cu adevărat să te văd. Trebuie să stăm de vorbă*”. Acestea fuseseră cuvintele ei

-Care în mod cert nu o angajau la prea mult. Nu-i spusese „*Te iubesc*” sau „*Nu pot să trăiesc fără tine, te rog, întoarce-te la mine*”. Era prea puțin, prea puține dovezi pe care să-și întemeieze speranțele. Pe de altă parte, îi spusese că nu se mai culcase cu nimeni altcineva. Și cu siguranță că avusese ocazia, sursele lui o văzuseră cu cel puțin zece bărbați diferiți în cele două luni în care fuseseră despărțiți. Își încordă fălcile și își strânse pumnii în același timp. Să-i ia naiba, să-i ia naiba pe toți cei care își petrecuseră timpul cu ea, timp pe care l-ar fi vrut numai pentru el. Oftă. Se simțea ca un bleg pe care dragostea îl năucise. Ar fi trebuit să fie furios, nu năuc. La urma-urmei, ea fusese cea care o rupsesse cu el, ea îl părăsise. Și fusese furios, foarte furios.

-Până ieri, când o văzuse stând acolo și privindu-l cu ochii aceia mari, plini de neastâmpăr, ca un copil din felicitările acelea pentru *Săptămâna Iertării de Păcate*. În clipa aceea, lumea întreagă se oprise în loc pentru el.

Avea un avantaj asupra lui, asta era sigur. Era prea vulnerabil. Nu acesta era cel mai bun mod de a participa la o negociere, dacă o negociere urma să aibă loc în seara aceea. Probabil că ar fi trebuit să întoarcă mașina, să plece naibii de acolo, să aștepte până când se va simți mai puternic, până va controla el situația.

Nu, nu, Stellini, își spuse el, așa procedează un laș. Bate la ușă și termină odată cu chestia asta. Cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla e să-ți spună că s-a gândit mult și că a ajuns la concluzia că nu există un viitor pentru voi doi. Aici nu e vorba despre viață și moarte, ci despre capitolul final al unei relații. O inimă zdrobită. Sfârșitul dragostei, singura pe care o cunoscuse vreodată.

Desigur, asta nu era deloc important. Ea îi tăie răsuflarea de cum îi deschise ușa. Nu numai cu chipul ei încântător, cu ochii ei fascinanți de culoarea alunei și cu tenul ei ca de porțelan, dar purta ce purtase prima oară când o cunoscuse.

Costumul. Bluza de un alb imaculat, cu guler înalt, și nasturii mici de perle, fusta lungă și neagră, ghetetele cu șiret. În urechi avea perle mici care atârnavă de două toarte delicate de aur. Sigur, părul îi stătea altfel, era scurt, dar pieptănat în așa fel încât cărlionții să-i încadreze chipul. Îi zâmbi cu zâmbetul ei cel mai dulce.

-Bună, Tony. Intră, te rog. Dacă ar fi avut pălărie, și-ar fi dat-o jos. Își spusese că ar fi trebuit să-i aducă flori, dar când intră văzu că încăperea era plină de vase cu flori proaspete care parfumau subtil aerul. Avea niște tablouri noi pe pereți și canapeaua era alta-mai joasă și mai lucioasă. Un foc strălucitor ardea în cămin și

pe măsuta de cafea era o tavă cu brânză și biscuiți,iar o sticlă de șampanie era pusă la răcit în frapieră.

-Totul arată minunat,spuse el.Și mirosea minunat.Din bucătărie venea un miros familiar.Condimentat,cu o mulțime de usturoi,ceapă și oregano.

-Gătești mâncare italienească?

-Dacă îmi iese,da.Dacă nu,o să spunem că e etnie amestecată.Vino,stai pe canapea.

-E nouă.

-Da.El se așeză.

-Porți costumul.

-Da.Vrei ceva de băut?

-Adică șampanie?

-Aia e pentru mai târziu.Îi zâmbi enigmatic,dar nu-i dădu nicio explicație suplimentară.Scotch,ca de obicei?

-Sigur.Îl trata ca pe un membru al familiei regale care venise în vizită.Îi plăcea, dar se simțea și stânjenit în același timp.Ea se îndreptă spre servanță,iar el o urmări cu privirea,remarcând cum fusta ei strâmtă se mula pe posteriorul ei rotund.O dorea.Chiar acolo,în clipa aceea,voia să se duci în spatele ei,să-i strecoare mâna sub fustă,să-și croiască drum pe picior în sus și,când ar fi ajuns pe coapsa ei,acolo unde începea rotunjimea aceea dulce,să o atingă între picioare și.

Oprește-te,Stellini! Vorbeau hormonii din el.Își întoarse privirea de la ea fixând-o asupra focului până când ea servi băuturile.

-Vrei niște brânză cu biscuiți? întrebă ea.

-Sigur.El se întinse spre tavă,dar ea îi opri mâna.

-Lasă-mă pe mine.Când se aplecă asupra măsuței de cafea,o adiere din parfumul ei îi atinse nările-lămâie și vanilie,ca întotdeauna.Nu-l ajuta să-și țină excitația în frâu.Ea întinse brânza pe biscuiții crocanți cu un cuțit cu mâner de argint.

Aranjând câțiva pe o farfurie de porțelan,i-o oferii împreună cu un șervețel de pânză de culoare galben-pai.Tony se simțea ciudat să fie servit în felul acesta.

Hollis se așeză la celălalt capăt al canapelei,lăsând un spațiu mare între ei,și își ridică paharul cu vin.

-Noroc! Ridică și el paharul.

-Noroc,zise el și dădu pe gât conținutul.

-Mai vrei? îl întrebă ea.

-Deocamdată nu.

Urmă un moment de tăcere.Tony,care de obicei nu ducea lipsă de cuvinte,nu știa

ce să spună. Se părea că Hollis era cea care stabilea ritmul în care se desfășurau lucrurile, iar el trebuia să se supună. Ea luă o înghițitură de vin din pahar, apoi îl puse pe masă.

-Crezi că vei câștiga cazul?

-Hm? Tony îi urmărise conturul buzelor când gustase din vin, dorindu-și să-l fi gustat pe el.

-Cazul la care am asistat ieri, îi aminti ea cu blândețe. Crezi că îl vei câștiga?

-Am șanse mari. Juriul o să dea sentința în primele zile ale săptămânii viitoare.

-Mă bucur. Urmă un alt moment de tăcere întrerupt numai de trosnetul lemnelor din foc. O urmări cum întinde brânză pe un biscuit, cum mușcă din el, ștergându-se apoi la gură cu un șervețel.

-Tu ești bine? Zise el. Ea zâmbi la fel de dulce.

-Sunt bine.

-Deci, zise el punându-și picior peste picior, spune-mi, cum ți-am mers în ultima vreme?

-Foarte bine, mulțumesc. Devenea ridicol.

-Asta-i tot? Foarte bine? Ea păru nedumerită.

-Îmi pare rău. Ce-ai vrea să știi?

Ți-a fost dor de mine la fel de mult cum mi-a fost și mie de tine? Fu replica la care se gândi el, dar nu era momentul să o întrebe asta. Nu era locul potrivit pentru o confruntare. În loc de asta, parcă erau la un ceai, făcând conversație de salon și întrebându-se unul pe altul ce mai fac. Ar fi fost nepotrivit, lipsit de eleganță să abordeze subiecte ca trădare sau dorință. Se întrebă de ce folosea cuvinte ca nepotrivit și lipsit de eleganță—în mod normal nu făceau parte din vocabularul lui.

-Spune-mi ce s-a întâmplat cu magazinul, zise el în cele din urmă.

-Am angajat un director și ne extindem. Sigur nu mai vrei ceva de băut?

-Sigur. Altceva? Începuse să-și piardă răbdarea.

-Am fost la New York pentru prima oară și a fost obositor, dar am făcut cunoștință cu niște artiști talentați. *Parcă erau în clasa a patra*, se gândi Tony, iar ea trebuia să facă o povestire orală succintă, scurtă, în propoziții clare, despre ce făcuse în vacanța de vară. Sentimentul irealului se accentua, de parcă ar fi urmat-o pe Alice în vizuina iepurelui. După ce mai luă o înghițitură de vin, ea îi zâmbi seducător.

-Tu ai mai fost în vreun loc interesant?

-În iad, de fapt, zise el aplecându-se spre ea.

-Poftim?

-Ce se întâmplă,Hollis? Ce e cu șarada asta?

-Șaradă?

-Conversație de salon,gazda perfectă care are grijă ca musafirul să se simtă bine. Credeam că vrei să stăm de vorbă.Hai să stăm de vorbă.Ea se îndepărtă de el.

-Ești furios.

-Sigur că sunt.Știi prin ce am trecut? Nu am crezut că un om poate suferi atât și să scape cu viață ca să povestească despre asta.Ea își lăsă capul în jos.

-Îmi pare rău,Tony.Dacă ar fi fost posibilă o altă cale,aș fi urmat-o.Jur că aș fi urmat-o.Furia lui se domoli pe cât de repede izbucnise,îi simțea supărarea.O credea când îi spunea că-i pare rău.Dar cu o scuză nu repara nimic.El se lăsă pe spate și se forță să respire adânc.

-De ce sunt aici? De ce m-ai invitat?

-Pentru că voiam să te văd,răspunse ea încet.

-Ei bine,m-ai văzut.

-Da,te-am văzut,zâmbi ea timidă.Și îmi place ce am văzut.

-E vorba de vreun test? Ea păru tulburată.

-Nu,nu am vrut să spun asta.

-Știu.Voiam doar să...Nu contează.Se jucă cu paharul și o privi cu hotărâre.

Ascultă,Hollis,am venit aici după niște răspunsuri.

-Ce răspunsuri vrei?

-Mă mai iubești? Nu avusese de gând să spună asta,dar îi scăpase.Își ținu respirația și așteptă replica ei.În cele din urmă,veni.

-Foarte mult,șopti ea.Mai mult decât înainte.Atât de mult,încât mă doare.

-Păi,atunci ce naiba facem noi aici? Puse paharul jos,se duse lângă ea și îi luă fața în palme.Dumnezeule,te iubesc! Zise el cu respirația întretăiată.

La aceste cuvinte,ochii lui Hollis se umplură de lacrimi.O iubea! Deși era furios, o mai iubea încă.El își lipi buzele de ale ei sărutând-o cu blândețe..Contactul trupurilor lor fu suficient ca să-i trezească o dorință îngropată adânc în trupul ei.El îi urmări conturul buzelor cu limba,dar ea îl opri.

-Nu,iubito,protestă el.A trecut prea multă vreme.Ea își puse mâinile peste ale lui.

-Da,a trecut,dar te-am chemat aici ca să stăm de vorbă și,dacă începem să ne săturăm,nu mai putem vorbi.El își slăbi strânsoarea brațelor și o privi direct în ochi.

-Mă iubești?

-Da.El răsuflă ușurat.

-E în regulă.Cel puțin asta e stabilit.Zâmbind șiret,zise: Acum putem să bem șampania? Zâmbi și ea spunând:

-Nu încă.

-Femeie,știi cum să faci un bărbat sănătos să-și piardă mințile.Iar eu nu sunt prea sigur de sănătatea mea mintală.Îi dădu drumul și se duse să-și măi toarne un scotch..

-Ești sigur că nu vrei să ți-l aduc eu? El se întoarse,clătinând din cap cu uimire.

-Ce-i cu tine de mă servești în felul ăsta?

Cu cotul pe brațul canapelei,ea își rezemă bărbia în palmă.Totul merge bine,se gândi ea.

-Nu-ți place?

-Nu pot să spun asta.Parcă aș fi acasă la mama.

-Interesant.Dădu pe gât o mare cantitate din conținutul paharului,apoi o privi cu ochii îngustați.

-Curioasă interpretare a cuvântului „interesant”.Și acum,vrei să-mi spui ce se întâmplă? Ea își lăsă capul pe umăr.

-Mai lasă-mă câteva clipe,vrei?

-Ce naiba! Au trecut deja câteva luni,ce mai înseamnă câteva clipe.

Mai luă o înghițitură,promițându-și că va fi ultima.Era clar că trebuia să rămână treaz pentru orice i-ar fi pregătit ea.

-Îți aduci aminte de prima oară când ne-am întâlnit? Ducându-și paharul la piept,se sprijini de peretele de lângă servanță.

-Schimbi subiectul?

-Nicidecum.

-Bine.Sigur că îmi aduc aminte.Cum aș putea să uit? Părei desprinsă dintr-o poveste.

-Ce te-a atras pe tine la mine? ăsta nu e un test cu douăzeci de întrebări,îți promit,îl asigură ea.El închise ochii,gândindu-se.

-Nu știu,chiar nu știu.Cred că ochii tăi.Erau triști.

-Îți plac femeile triste.El deschise ochii și se încruntă.

-Nu.Nu asta am vrut să spun.Voiam să te fac să zâmbești,să-ți dăruiesc fericirea.
Ce om bun era,se gândi Hollis.în spatele aparentei durități se afla un om bun, tandru.

-Ce altceva te-a atras la mine? El se mai gândi puțin,apoi colțurile gurii i se ridicară în sus.

-Corpul tău frumos.Probabil că a fost și o doză de atracție animalică.

-Am stat în spatele barului aproape tot timpul,iar hainele astea nu dezvăluie prea mult.El se înclină.

-Bine.Să spunem că puteam să-mi dau seama ce se află sub aceste haine.

Unde vrei să ajungi?

-Așa cum arăt în seara aceasta,așa arătam și atunci.

-Cu excepția părului,o întrerupse el grăbit.

-Nu m-ai iertat pentru asta,nu-i așa?

-Nu,zise el vesel,dar trebuie să recunosc că-ți stă destul de bine,acum că am trecut de șocul inițial.Arăți ca un spiriduș-o fetiță-spiriduș,desigur.

-Desigur,spuse și ea zâmbind.Trebuia să-l tai.Ajunsesse să reprezinte tot ce mă sufoca: magazinul,vocea mamei pe care o tot auzeam în minte.Totul.

Tony se juca cu lichidul din pahar și dădea din cap aprobator.

-Dacă asta simțea,cred că înțeleg de ce ai făcut-o.

-După o vreme,continuă ea,s-ar putea să-l las să crească la loc.

-Într-adevăr? încântarea se citea pe fața lui.

-Nu atât de lung cât a fost,zise ea cu hotărâre.E prea greu de întreținut.

-Desigur.El dădu din cap înțelegător,zâmbind însă.

-Și nu o să-l las să crească pentru tine,Tony.

-Nu,nu pentru mine,o aprobă el.Ea râse.

-Ei bine,nu numai pentru tine.El își puse paharul pe masă și se îndreptă spre canapea.Stând în picioare în fața ei,o privi cu o expresie amuzată.

-Să-mi las și eu părul lung?

Avea avantajul înălțimii; era obligată să-și dea capul pe spate ca să se uite la el.

-Să vedem.Măsurându-l din priviri,ea dădu din cap.Cam până la jumătatea spatelui,nu crezi? Ți-ar sta bine la un costum gri cu dungii.Poate îți faci și coadă.

Ar fi drăguț.O să ți se spună procurorul vagabond.Îmi place.

Își zâmbiră unul altuia,simțindu-se în largul lor pentru prima oară în acea seară.

Să facă un compromis,îi spusese Carla.Să facă tot timpul mici compromisuri,asta o aștepta.Iar compromisul,era posibil numai între doi parteneri egali,la fel de puternici,altfel unul l-ar fi distrus pe celălalt.Tony se aplecă deasupra ei,punându-și mâinile pe brațul canapelei.

-Să ne întoarcem la întrebarea mea.Ce sperai să obții îmbrăcându-te așa și tratându-mă ca pe un pașă?

-Așa eram în ziua în care m-ai cunoscut.

-Și?

-Nu e vorba numai despre haine,Tony.Eram timidă,supusă,nu mă simțeam în largul meu vorbind despre mine.Eram foarte politicoasă,spunând mereu „te rog” și „mulțumesc”.El se gândi la asta,apoi dădu din cap aprobator.

-Da,ai dreptate.

-Dar tocmai ai spus că nu-ți place să fiu așa.El se așeză pe brațul canapelei.

-Mi se pare că sunt manipulat,nu-i așa?

-O tehnică de interogare pe care am învățat-o de la maestru.El se încruntă.

-Nu mai spune asta,mă deranjează.

-Înainte nu te deranja.

-Bine,bine,înțeleg ce vrei să spui.

-Adică? O prinse de bărbie și o mângâie cu privirea ochilor săi căprui și calzi.

-Adică,aș putea spune că îmi place să fii de modă veche,dar nu foarte tare.Îmi plac mai mult certăreață,când îmi arunci înapoi unele dintre măgăriile pe care ți le servesc.Îmi plac independența și elanul tău.Satisfăcută? Se aplecă asupra ei să o sărute,dar ea spuse:

-Deci,îți place cum m-am schimbat.El se opri chiar înainte de a-i atinge buzele cu ale lui.Trebuia să se gândească la asta o clipă.Schimbare.Dintr-o figură împietrită,ca de camee,se schimbă într-o femeie modernă.Dintr-o timidă patroană de magazin,într-o întreprinzătoare energică.Ochii ei mari și temători deveniseră încrezători.Îi plăcea lucrul acesta?

-Da,îmi place,zise el.Ea își deschise buzele pentru a-i primi sărutul,întâmpinându-i limba cu a ei,amestecându-și răsuflarea cu a lui.

-A venit timpul pentru șampanie? Murmură el.

-Curând.El suspină.

-Vrei să spui că mai avem de discutat?

-Un singur lucru.Și tu te-ai schimbat Când ne-am întâlnit erai cinic și împotriva oricărei relații.Spuneai că nu înțelegi femeile.

-Așa și este.

-Prostii.Sigur că le înțelegi.Suntem oameni,asta e tot.Puțină dragoste,câteva vorbe bune,un trup fierbinte,cineva care să ne asculte,asta e tot de ce avem nevoie.Și asta e ceea ce vă trebuie și vouă,în caz că nu știați.Ea îl urmări cum trece de la confuzie la meditație,apoi la înțelegere.El.Dădu din cap aprobator.

-Te-ai maturizat,nu-i așa?

-O,Doamne,așa sper.

-Încă îți mai e teamă de faptul că aș putea să nu fiu de acord cu unele lucruri? Ea clătină din cap.

-Nu cred.Sper că am încetat să-ți mai dau această putere.Dar ție îți mai e teamă de relații? De faptul că m-am schimbat?

-Atâta timp cât dragostea ta pentru mine nu se schimbă-zise el alunecând de pe brațul canapelei alături de ea și trăgând-o în brațele lui-voi fi fericit să cred în tot ceea ce spui.Ea nu-și putu reține un fior,atunci când el îi dezmierdă urechea.

-Un lucru pot să-ți spun despre părul tău scurt.

Nu trebuie să-mi mai fac probleme,atunci când te sărut pe gât,că aş putea lua o gură de păr.Mmm,ce gust bun ai!Ea se arcui pe spate,plăcându-i la nebunie ceea ce-i făcea el.

-Recunoaște că și tu te-ai schimbat.

-Dacă recunosc,mă lași să-ți deschei bluza?

-Nu,eu o s-o deschei.

-De acord,zise el imediat.Sunt de acord cu tot ce spui.Râzând,ea se ridică din brațele lui,se duse în fața șemineului și se întoarse cu fața spre el.El vru să se ridice,dar ea clătină din cap.

-Tu rămâi acolo.În lumina difuză a camerei și cu focul arzând în spatele ei, Hollis părea desprinsă dintr-o gravură antică.*Părea doar*,se gândi Tony zâmbind în sinea lui mulțumit și înălțând o rugăciune de mulțumire.Avea să reușească. Avea să fie bine.Ea își duse mâna la gulerul înalt al bluzei încet,deliberat,și desfăcu primul nasture periat.

-Îmi pare rău că te-am făcut să suferi,spuse ea.Apoi următorul nasture.

-Îmi pare rău că am spus că ești copleșitor.Și următorul.

-Și patern.Și Următorul.

-Mă ierți? Mâna ei se opri o secundă.

-Tony?

-Ce?

-M-ai iertat?

Trupul lui se încordase din clipa în care ea își deschisese primul nasture.Ăsta era efectul pe care îl avea femeia asta asupra lui.Îi era greu să audă ceea ce-i spunea prin bubuitul sângelui în timpane.Dar știa că ceea ce-l întreba era de o mare importanță.Iertare,ca să nu mai existe acuzații sau amărăciune.Ca niciunul din ei să nu-l facă pe celălalt să plătească pentru răni mai vechi.Oftă adânc,din rărunchi.

-Iubito,nu e nimic de iertat.

-Dar te-am făcut să suferi.

-Și eu te-am făcut să suferi,îți amintești? La început te-am făcut să suferi foarte mult.Amândoi ne căutam drumul,asta e tot.A trecut.El zâmbi.Acum poți să-ți continui reprezentația.

-Te iubesc,spuse ea cu adevărul strălucindu-i în ochi.

-Și eu te iubesc.Trebuie să stau aici?

-Da.Trebuie să exersezi.Nu am mai făcut asta niciodată.El surâse.

-Exersează pe mine,atunci.Ea își mai deschise încă trei nasturi.

Acum bluza se desfăcuse suficient ca să lase vederii marginea unei dantele și

partea de sus a sânilor ei.Cu o încetineală înnebunitoare,ea își trecu degetele peste pielea dezgolită,iar el simți că respirația îi devine mai rapidă.

-Ce ai pe dedesubt? întrebă el răgușit.Încă trei nasturi.Apoi bluza alunecă de pe un umăr alb,fără să dea altceva la iveală în afara dantelei.

-Ghici.

-Nu vreau să ghicesc.Vreau să văd.

-Atât de nerăbdător!Ea își trecu limba peste buze,iar el gemu.Umezeala de pe buzele ei strălucea în lumina focului,iar ochii ei,sub pleoapele pe jumătate închise,era întunecați și provocatori.Femeie din cap până-n picioare!

Se îndreptă spre el foarte încet,lăsând bluza să alunece puțin câte puțin.

-Într-o singură privință nu m-am schimbat,Tony.Din clipa în care mi-am dat seama că te iubesc,nu m-am mai oprit.El își ținu răsufarea,cu trupul încordat ca un arc.

-Hollis,iubito!Ea lăsă bluza să cadă.Un sutien decoltat,de culoarea pielii,sușinea două globuri perfecte,ale căror areole rozalii înconjurau două sfârcuri excitate care împungeau deja prin material,gata să fie sărutate.

-Asta se află sub bluză,șopti ea.El o prinse de talie și o trase spre el ca să-i poată lua în gură fiecare muguraș și să-l guste.

-Pentru o novice,zise el trecându-și limba peste sfârcurile ei,știi foarte bine să-ți alegi lenjeria.Arcuindu-se spre el,iși înfipse degetele în părul lui,oftând de plăcere.

-Ar trebui să vezi și restul costumului,murmură ea.E franțuzesc.

-Cina italiană va trebui să aștepte.

-Nicio problemă,oricum nu va fi gata decât peste câteva ore.

-Suficient timp.Deocamdată..

-Unde mă duci? întrebă ea când el o luă în brațe și se ridică de pe canapea.

-În patul tău.Ceea ce am de gând să fac cere mai mult loc decât poate oferi o canapea.Când el porni spre dormitor,ea îl luă cu brațele e după gât și îi spuse:

-Tony?

-Da?

-Să nu uităm să aducem șampania.El se opri din mers și zâmbi.

-Acum?

-Acum.

SFARSIT